

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. Existența unor bănuieli privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală. Suspendarea din funcție a unui procuror, membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Procedura de verificare și constatare a îndeplinirii condiției de bună reputație. Percepția observatorului obiectiv cu privire la comportamentul magistratului

(Curtea de Apel București - Secția de contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 6822 din 29 noiembrie 2012, Dosar nr. 6686/2/2012)

1. Cererea de chemare în judecată:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 24.08.2012, reclamantul B.G., în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat instanței suspendarea executării Hotărârii nr. 299/11 iulie 2012 adoptată de Secția pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, anularea aceleiași Hotărâri, repunerea în drepturile de care beneficia anterior suspendării.

În motivarea cererii, reclamantul, în esență, a arătat:

a) Cu privire la situația de fapt:

La data de 10.07.2012 Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu cu privire la necesitatea declanșării procedurii de verificare a bunei reputații a reclamantului, sesizare determinată de referatul nr. 242/P/2012/10.07.2012 transmis Inspekției de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DNA. Reținând aspectele prezentate în referatul mai sus indicat, Secția pentru procurori a

C.S.M., prin hotărârea nr. 299/11.07.2012 a constatat că față de reclamant au apărut unele bănuieli privind săvârșirea unor fapte incriminate de lege și că planează suspiciuni privind săvârșirea unor fapte incriminate penal în funcția de membru al C.S.M., dispunând suspendarea reclamantului din funcție începând cu data de 11.07.2012 și până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații (în baza art. 64 ind. 12 alin. 4 din Legea nr. 317/2004). Arată că a formulat contestație împotriva respectivei hotărâri (înregistrată sub nr. 20548/1154/16.07.2012), calificată de Secția pentru procurori ca fiind plângere prealabilă (art. 7 din Legea nr. 554/2004) și respinsă de această autoritate.

b) Cu privire la motivele de nelegalitate a hotărârii contestate:

Reclamantul indică, în esență, următoarele motive de nelegalitate a Hotărârii nr. 299/11 iulie 2012 adoptată de Secția pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii:

- nu sunt îndeplinite elementele care constituie conținutul art. 64 ind. 12 din Legea nr. 317/2004;

- în cauză s-a procedat la declanșarea unei campanii de denigrare în mass-media prin difuzarea ilegală a unor fragmente disparate din interceptările aflate la dosarul cauzei, în condițiile în care trebuia respectat principiul confidențialității;

- reclamantul nu poate influența procedurile de verificare a bunei reputații, Inspekția Judiciară fiind independentă;

- aspectele apărute după 11.07.2012 sunt rezultatul unei campanii de presă,

cu folosirea ilegală a unor fragmente disparate dintr-o cauză penală aflată în curs de cercetare, fiind încălcate norme procesuale, disciplinare și, respectiv prezumția de nevinovăție;

- reputația reprezintă părerea publică favorabilă sau defavorabilă cuiva, felul în care este cineva cunoscut sau apreciat; buna reputație trebuie să se raporteze la întreaga conduită a magistratului, iar nu la existența unor indicii cu privire la săvârșirea unei fapte penale, reclamantul având o carieră de 22 de ani fără sancțiuni;

- criteriile privind buna reputație au fost stabilite prin Hotărârea C.S.M. nr. 513/14.06.2012, fiind aplicabile și în activitatea ulterioară a magistraților (aplicarea de sancțiuni disciplinare, contravenționale în ultimii 3 ani, sancțiuni de drept penal, motivele eliminării din examenele organizate de C.S.M., dosarul profesional – în cazul celor care au mai îndeplinit funcția de magistrat; tipul și împrejurările comiterii faptei, forma de vinovăție, tipul de sancțiune aplicată, conduita în timpul cercetării disciplinare/judiciare, impactul asupra opiniei publice, timpul care a trecut de la aplicarea sancțiunii/rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare); așa fiind, Inspekția verifică indiciile DNA la declanșarea de cercetări penale, ceea ce este în afara competenței Inspekției Judiciare;

- Inspekția face o analiză a unor date, indicii dintr-o cauză penală, în condițiile în care acestea pot fi contestate; arată ca în aceeași cauză penală este învinuită și dna judecător G.B., însă s-a respins solicitarea Inspekției de suspendare a acesteia până la finalizarea verificărilor privind buna reputație;

- mai învederează reclamantul faptul că se impune suspendarea hotărârii contestate pentru prevenirea unei pagube iminente care i se aduce reclamantului prin neplata salariului, în condițiile în care procedura pentru verificarea bunei reputații ar fi trebuit declanșată după

pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive sau după aplicarea unei sancțiuni administrative, iar nu în condițiile derulării unei cercetări penale în care operează principiul prezumției de nevinovăție.

2. *Întâmpinarea*

La data de 13.09.2012 pârâtul a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii și a cererii de suspendare, ca neîntemeiate.

În motivarea întâmpinării, pârâtul, în esență, arată:

Cu privire la situația de fapt, pârâtul reiterează aspectele pe care instanța le-a sintetizat la pct. 1 a) din prezenta motivare.

Cu privire la motivele de nelegalitate invocate de reclamant, pârâtul arată:

- buna reputație vizează credibilitatea și respectul de care se bucură magistratul în cadrul colectivului din care face parte, modul în care este apreciat la nivelul funcțiilor de conducere, precum și dacă a făcut obiectul unor verificări de natură disciplinară sau penală;

- s-a reținut în cuprinsul hotărârii contestate faptul că cei trei învinuiți (printre care și reclamantul) beneficiază de prezumția de nevinovăție, însă s-a apreciat că deținerea calității de magistrat și membru al C.S.M. implică un grad sporit de responsabilitate în exercitarea atribuțiilor, precum și manifestarea unui comportament care să asigure demnitatea și prestigiul funcției;

- din actele atașate propunerii Inspekției Judiciare a rezultat că există o potențială utilizare în scop personal de către cei doi procurori a unor informații clasificate la care numitul V.M. avea acces prin prisma mijloacelor specifice pe care le presupunea funcția deținută;

- dispozițiile Legii nr. 303/2004 se completează cu normele cuprinse în Legea nr. 161/2003 care reglementează o categorie distinctă de incompatibilități

și interdicții în scopul asigurării transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri și prevenirii corupției; Legea nr. 161/2003 se referă la afectarea prestigiului funcției, prin aceasta înțelegându-se prestigiul puterii judecătorești;

- referitor la criteriile prevăzute de art. 15 alin. 9 din Hotărârea C.S.M. nr. 513/2012 pentru verificarea condiției de bună reputație, paratul arată că acestea sunt incidente de la caz la caz, în speță operând criteriul referitor la impactul asupra opiniei publice generat de fapta persoanei în cauză, raportat la funcția pe care o deține;

- recunoașterea interesului mass-media față de cazul reclamantului reprezintă un argument contrar tezei reclamantului, având în vedere funcția sa de demnitate publică; bănuielile care planează asupra reclamantului sunt de natură să afecteze prestigiul justiției; chiar și în condițiile în care trecutul unei persoane nu a fost afectat de abateri și sancțiuni, nu este exclus ca o anumită faptă să schimbe în mod nefavorabil percepția de până atunci asupra persoanei respective;

- în ceea ce privește cererea de suspendare a hotărârii contestate, pârâțul arată că nu sunt îndeplinite condițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004: astfel, cu privire la „condiția cazului bine justificat”, se arată că aceasta nu este îndeplinită, întrucât hotărârea în discuție nu are nicio aparență de nelegalitate. În ceea ce privește condiția „pagubei iminente”, întemeindu-se pe considerentele deciziei ICCJ nr. 1377/06.03.2007, pârâta arată că susținerea referitoare la faptul că paguba constă în pierderea salariului nu este suficientă pentru a considera ca sunt întrunite cerințele legale pentru suspendarea executării, întrucât astfel de susțineri nu răstoarnă prezumția de legalitate a actului administrativ contestat.

3. Concluzii scrise ale reclamantului

Reclamantul a depus la filele 68-69 dosar concluzii scrise, în cuprinsul cărora a indicat și următoarele motive de nelegalitate/netemeinicie ale hotărârii contestate: în dispozițiile art. 62 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 în care se reglementează măsura suspendării din funcție a magistraților nu se regăsește și situația reglementată la art. 64¹² din Legea nr. 317/2004. Cele trei cazuri prevăzute în legea cadru privind statutul magistraților sunt limitativ stabilite și în orice altă situație nu se aplică față de magistrați măsura suspendării. Or luarea măsurii suspendării față de reclamant echivalează cu sancționarea sa în alte condiții decât cele prevăzute de lege. Apoi, dacă sancțiunea disciplinară a suspendării se poate dispune până la 6 luni, în situația suspendării în cazul verificării condiției de bună reputație, suspendarea poate dura nelimitat.

4. Completare întâmpinare

La filele 94-95 dosar pârâțul a depus completare la întâmpinare prin care solicită respingerea acțiunii, ca rămasă fără obiect, întrucât prin Hotărârea nr. 366/19.10.2012 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus suspendarea reclamantului din funcție.

5. În ceea ce privește cererea reclamantului de suspendare a *Hotărârii nr. 299/11 iulie 2012 adoptată de Secția pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii*, aceasta a fost anterior soluționată de Curte prin încheierea de ședință din data de 17.09.2012, filele 63-67 dosar.

6. Analizând susținerile părților, prin raportare la mijloacele de probă administrate (înscrisurile aflate la dosar, respectiv cele înaintate cu adresa Inspecției Judiciare nr. 2727/IJ/822/DIP/2012 -

calificate ca fiind confidentiale) și, respectiv prin raportare la dispozițiile legale incidente, în ceea ce privește anularea Hotărârii nr. 299/11 iulie 2012 adoptată de Secția pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, Curtea reține:

6.1. Situația de fapt

În fapt, prin Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 299/11.07.2012 s-a decis suspendarea din funcție, începând cu data de 11.07.2012, a reclamantului, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, membru al Consiliului Superior al Magistraturii, până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații, în temeiul dispozițiilor art. 64¹² alin.4 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art. 64¹² alin.4 din Legea nr. 317/2004 (forma în vigoare la data emiterii actului contestat), pe parcursul procedurii de verificare și constatare a îndeplinirii condiției de bună reputație, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la finalizarea procedurii, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor de verificare sau dacă aceste proceduri sunt de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției.

În motivarea Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 299/11.07.2012 s-au reținut următoarele:

În fapt, prin rezoluția nr. 242/P/2012 din data de 10.07.2012, Direcția Națională Anticorupție, Secția de combatere a corupției a dispus începerea urmăririi penale față de comisarul șef V.M., șeful SIPI Ilfov, S.M., magistrat procuror,

consilier în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și B.G., magistrat procuror, membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal, respectiv pentru instigare și complicitate la această infracțiune în cazul celor doi magistrați procurori.

În cuprinsul referatului Direcției Naționale Anticorupție se reține că, pe de o parte, comisarul șef V.M., șeful SIPI Ilfov, a folosit informațiile nedestinate publicității, la care avea acces în virtutea funcției, permițând accesul unor persoane neautorizate la astfel de informații, iar pe de altă parte, magistrații procurori S.M. și B.G. au instigat, respectiv au comis acte de complicitate materială și morală la infracțiunea sus-menționată, scopul urmărit fiind acela de a obține foloase necuvenite pentru autor, instigator și pentru alte persoane, cum ar fi menținerea în funcție a lui V.M., accesarea în funcții de conducere a lor sau a altor persoane agreeate, verificarea situației juridice pentru asigurarea apărării în eventualitatea unor anchete penale.

Ca urmare a sus-menționatului referat, la data de 10.07.2012, Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu cu privire la necesitatea declanșării procedurii de verificare a bunei reputații, în conformitate cu dispozițiile art. 64¹² din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Sesizarea din oficiu a fost înregistrată la Inspekția Judiciară - Direcția de inspekție judiciară pentru procurori sub nr. 2727/IJ/822/DIP/2012.

S-au mai reținut, în cuprinsul aceleiași hotărâri contestate, următoarele:

Instituția verificării bunei reputații a judecătorilor și procurorilor, reglementată

de prevederile art. 64¹² din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată și modificată prin Legea nr. 24/2012, are drept scop asigurarea în cadrul sistemului judiciar a faptului că magistrații îndeplinesc, pe tot parcursul carierei profesionale, condiția de bună reputație.

Buna reputație vizează credibilitatea și respectul de care se bucură procurorul sau judecătorul în cadrul colectivului din care face parte, modul în care este apreciat la nivelul funcțiilor de conducere, precum și dacă a făcut obiectul unor verificări de natură disciplinară sau penală.

De asemenea, nu trebuie ignorată, în aprecierea bunei reputații, nici percepția observatorului obiectiv, fiind necesară analizarea reflectării subiective, în conștiința generală, a comportamentului magistratului.

Prin urmare, Secția pentru procurori a considerat că buna reputație poate fi pusă în discuție inclusiv prin aprecierea asocierilor și activităților din afara serviciului.

De asemenea, s-a reținut că este necesar a fi analizat și impactul funcției deținute de magistratul care face obiectul verificărilor și care are posibilitatea de a manipula în interes propriu informațiile la care are acces tocmai în considerarea funcțiilor pe care le ocupă.

În conformitate cu prevederile art. 17 din Codul deontologic, judecătorii și procurorii sunt datori să se abțină de la orice acte sau fapte de natură să compromită demnitatea lor în funcție și în societate.

Totodată, la adoptarea hotărârii contestate, s-au avut în vedere prevederile art. 104 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, de prevenire și sancționare a corupției, cu modificările și completările ulterioare,

în vigoare conform art. 63 alin. 2 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, republicată, care stabilesc faptul că „Magistraților le este interzisă orice manifestare contrară demnității funcției pe care o ocupă ori de natură să afecteze imparțialitatea sau prestigiul acesteia”.

În contextul arătat, reține Secția pentru procurori în cuprinsul hotărârii, dispozițiile Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, modificată, se completează cu normele cuprinse în Legea nr. 161/2003, care reglementează o categorie distinctă de incompatibilități și interdicții în scopul asigurării transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri și prevenirii corupției.

Legea nr. 161/2003, cu modificările și completările ulterioare face referire la afectarea prestigiului funcției, prin acesta înțelegându-se prestigiul puterii judecătorești, care este dat de valorile reglementate de lege. Atunci când se are în vedere persoana procurorului, prestigiul funcției este atribuit social acestuia ca urmare a dobândirii calității de magistrat.

Prestigiul funcției poate fi afectat printr-un comportament care nesocotește normele de conduită impuse legal și regulamentar sau prin orice manifestare contrară demnității funcției. Astfel demnitatea funcției își găsește măsura în conduita proprie a procurorilor.

Așa fiind, reține Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, noțiunea de bună reputație la care se referă art. 64¹² din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, include un spectru larg de aptitudini, printre care se regăsesc și cele analizate, respectiv obligația de rezervă, imparțialitatea, demnitatea în profesie și în societate sau prestigiul funcției, respectiv al justiției.

Secția pentru procurori a constatat că această conduită care poate afecta buna reputație a magistratului procuror este pusă sub semnul întrebării în solicitarea Inspecției Judiciare, în sensul că posibila atitudine adoptată de procuror în presupusul cerc relațional creat conduce la apariția unor bănuieli privind săvârșirea unor fapte incriminate de lege.

De asemenea, s-a reținut, în cuprinsul aceleiași Hotărâri, că actele atașate propunerii Inspecției Judiciare denotă o potențială utilizare în scop personal de către cei doi procurori a unor informații clasificate la care numitul Vlad Mihail avea acces prin prisma mijloacelor specifice pe care le presupunea funcția deținută.

În cazul de față, Secția pentru procurori a reținut faptul că toți cei trei învinuiți beneficiază de prezumția de nevinovăție, potrivit dispozițiilor art. 23 alin.(11) din Constituția României, revizuită și art. 5² din Codul de procedură penală, însă apreciază că deținerea calității de magistrat și de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, implică un grad sporit de responsabilitate în exercitarea, pe de o parte, a atribuțiilor specifice, iar, pe de altă parte, în manifestarea unui comportament care să asigure demnitatea și prestigiul funcției.

În concluzie, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a decis că prin menținerea în activitate a reclamantului, asupra căruia planează suspiciuni privind săvârșirea unor fapte incriminate penal, în funcția de membru C.S.M., pe parcursul procedurii de verificare a bunei reputații, se poate aduce atingere gravă prestigiului justiției, în considerarea aprecierii unui observator obiectiv. Totodată, s-a apreciat că posibila încălcare a obligațiilor impuse de exigențele funcției de procuror, cu atât mai mult cu cât reclamantul este reprezentantul tuturor procurorilor de la Parchetele de pe lângă Curțile de Apel, fiind membru

ales în Consiliul Superior al Magistraturii, poate conduce la o scădere considerabilă a încrederii populației în obiectivitatea actului de justiție și, implicit, la o lezare semnificativă a prestigiului acesteia.

6.2. În ceea ce privește excepțiile lipsei interesului și lipsei de obiect a acțiunii, Curtea reține:

Excepțiile invocate – a lipsei interesului și lipsei obiectului, cum au fost calificate prin încheierea de ședință din data de 26.11.2012 (formal pârâțul invocând numai excepția lipsei obiectului, însă criticile vizează și excepția lipsei interesului) nu sunt întemeiate și vor fi respinse, dat fiind faptul că acțiunea reclamantului îndeplinește și condiția interesului, iar cererea de chemare are, în continuare, obiect.

Astfel, împrejurarea că printr-o hotărâre ulterioară celei contestate - emise de Secția pentru procurori a C.S.M. sub nr. 366/19.10.2012 - s-a dispus suspendarea din funcție a reclamantului pe un alt temei juridic nu este de natură să conducă la concluzia enunțată de pârât, aceea a lipsei de obiect, nici a lipsei de interes, câtă vreme actul administrativ reprezentat de Hotărârea nr. 299/11.07.2012 este în ființă, nefiind revocat de emitent, nici anulat anterior de o altă instanță. Altfel spus, o nouă suspendare din funcție a reclamantului, ulterioară și dispusă pe un alt temei juridic decât aceea care face obiectul litigiului de față nu este de natură să atragă încetarea efectelor juridice ale celei dintâi suspendări, aceasta fiind dispusă printr-un act administrativ distinct.

Prin urmare, excepțiile lipsei interesului și lipsei obiectului vor fi respinse.

6.3. În ceea ce privește motivele de nelegalitate și netemeinicie ale hotărârii contestate, Curtea reține:

Art. 64¹² din Legea nr. 317/2004, în forma în vigoare la data adoptării hotărârii contestate prevedea: (1) Verificarea

sesizărilor referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor în funcție se face de către Inspekția Judiciară, din oficiu sau la solicitarea oricărei persoane interesate. (2) Raportul de inspekție întocmit în urma verificărilor privind buna reputație se comunică magistratului care face obiectul sesizării și persoanei care a înaintat sesizarea, în termen de 15 zile de la întocmire, în vederea formulării de obiecții. (3) Raportul de inspekție prevăzut la alin. (2), împreună cu obiecțiile formulate, se înaintează secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii. Pe baza raportului și a obiecțiilor formulate, secția corespunzătoare adoptă hotărârea privind constatarea îndeplinirii sau a neîndeplinirii de către magistrat a condiției de bună reputație ori, dacă apreciază că obiecțiile sunt întemeiate, dispune, în scris și motivat, retrimiteră raportului în vederea completării verificărilor, cu indicarea în mod expres a aspectelor ce trebuie completate. Hotărârea prin care se constată neîndeplinirea condiției de bună reputație cuprinde și propunerea de eliberare din funcție, în temeiul art. 65 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare. (4) Pe parcursul procedurii de verificare și constatare a îndeplinirii condiției de bună reputație, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la finalizarea procedurii, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor de verificare sau dacă aceste proceduri sunt de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției. (5) Hotărârea secției prevăzută la alin. (3) poate fi atacată cu contestație la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 15 zile de la comunicare, iar hotărârea Plenului poate fi atacată cu recurs la secția de contencios

administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în același termen. Hotărârea instanței este irevocabilă. (6) Hotărârea irevocabilă prin care se constată neîndeplinirea condiției de bună reputație se comunică Președinției României, în vederea emiterii decretului de eliberare din funcție.

Art. 64¹²alin. 4 din Legea nr. 317/2004 impune îndeplinirea unor condiții pentru a se putea dispune suspendarea din funcție a magistratului, pe perioada procedurii de verificare a îndeplinirii condiției de bună reputație, și anume: *„dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor de verificare”* (teza I) sau *„dacă aceste proceduri sunt de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției.”* (teza a II-a).

Reclamantul indică, drept prim motiv de nulitate a hotărârii contestate, faptul că măsura dispusă împotriva sa nu este legală și temeinică, întrucât nu poate influența procedurile de verificare a bunei reputații. Curtea reține, însă, că din conținutul hotărârii C.S.M. contestate rezultă considerente distincte care au fost avute în vedere de emitentul acesteia. Astfel, Secția pentru procurori a C.S.M. a apreciat că exercitarea în continuare a funcției de către reclamant, pe parcursul procedurii de verificare a îndeplinirii condiției de bună reputație, poate conduce la o scădere considerabilă a *încrederii populației în obiectivitatea actului de justiție și, implicit, la o lezare semnificativă a prestigiului acesteia* (ipoteză încadrabilă în teza a II-a a art. 64¹² alin. 4 din Legea nr. 317/2004).

În al doilea rând, referitor la criteriile de stabilire a bunei reputații, Curtea, văzând conținutul art. 27¹ al Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 513/2012 pentru modificarea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 439/2006 apreciază că reclamantul, în raționamentul expus în apărarea sa, emite o teză corectă, conform căreia criteriile

privind buna reputație, stabilite prin Hotărârea C.S.M. nr. 513/14.06.2012, sunt aplicabile și în activitatea ulterioară a magistraților (legiuitorul având în vedere criteriile privind: aplicarea de sancțiuni disciplinare, contravenționale în ultimii 3 ani, sancțiuni de drept penal, motivele eliminării din examenele organizate de C.S.M., tipul și împrejurările comiterii faptei, forma de vinovăție, tipul de sancțiune aplicată, conduita în timpul cercetării disciplinare/judiciare, impactul asupra opiniei publice, timpul care a trecut de la aplicarea sancțiunii/rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare).

Criteriile bunei reputații stabilite prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 513/2012 cu referire expresă la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii trebuie aplicate, *mutatis mutandis*, și în cariera ulterioară a magistratului, acestea neputând fi reduse, sub aspectul aplicării lor în timp, doar la momentul admiterii la Institutul Național al Magistraturii.

Însă, criteriile de apreciere a condiției bunei reputații nu trebuie să se limiteze la cele enumerate de legiuitor în materia admiterii la Institutul Național al Magistraturii. Astfel după cum s-a statuat în hotărârea C.S.M. care face obiectul litigiului cu soluționarea căruia a fost investită instanța, instituția verificării bunei reputații a magistraților reglementată de art. 64¹² din Legea nr. 317/2004 are drept scop asigurarea, în cadrul sistemului judiciar, a faptului că magistrații îndeplinesc, pe tot parcursul carierei, condiția de bună reputație. Buna reputație vizează credibilitatea și respectul de care se bucură procurorul sau judecătorul în cadrul colectivului din care face parte, modul în care este apreciat la nivelul funcțiilor de conducere, precum și dacă a făcut obiectul unor verificări de natură disciplinară sau penală. Totodată, la aprecierea bunei reputații trebuie avută în vedere percepția observatorului obiectiv cu privire la comportamentul ma-

gistratului, deci a reflectării, în conștiința generală, a respectivului comportament. De asemenea, astfel după cum s-a reținut s-a reținut în cuprinsul hotărârii contestate, la aprecierea acestei condiții a bunei reputații este necesar a fi analizat și impactul funcției deținute de magistratul care face obiectul verificărilor.

În concluzie, Curtea reține că pârâtul a conturat și motivat cu temei sfera noțiunii de „bună reputație” a magistratului.

În al treilea rând, nu se poate susține cu temei faptul că Inspekția Judiciară a C.S.M. și-a depășit atribuțiile, întrucât aceasta s-a sesizat din oficiu cu privire la necesitatea declanșării unei proceduri administrative – aceea de verificare a bunei reputații – sesizare determinată de referatul DNA (aceste împrejurări rezultă din înscrisurile dosarului, precum și din conținutul hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 299/11.07.2012). Or, conform art. 64¹² alin. 1 din Legea nr. 317/2004, în forma în vigoare la data adoptării hotărârii contestate: *Verificarea sesizărilor referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor în funcție se face de către Inspekția Judiciară, din oficiu sau la solicitarea oricărei persoane interesate.*

Un alt argument invocat este acela că reclamantul a avut o carieră de 22 de ani fără sancțiuni.

Curtea reține faptul că aspectul indicat de reclamant, trebuie analizat în legătură cu proporționalitatea măsurii suspendării dispuse, considerentul invocat neținând de legalitatea propriu-zisă a măsurii, ci de proporționalitatea acesteia, prin raportare la conduita ireproșabilă a reclamantului, timp de 22 de ani (aspect necontestat de pârât).

Întemeindu-se pe înscrisurile dosarului, Curtea constată, însă, că măsura suspendării din funcție a reclamantului îndeplinește condiția proporționalității. Astfel, pârâtul a avut ca temei, în fapt, existența unor bănuieli privind săvârșirea

unor fapte prevăzute de legea penală (astfel după cum rezultă din consemnarea situației de fapt expusă pe larg de instanță la pct. 6.1. din prezenta motivare), iar la luarea măsurii suspendării, pârâțul a avut în vedere, în mod corect, tocmai faptul că deținerea calității de magistrat și, în același timp, de membru al Consiliului Superior al Magistraturii implică un grad sporit de responsabilitate în exercitarea atribuțiilor specifice și în manifestarea unui comportament care să asigure demnitatea și prestigiul funcției. Din situația de fapt reținută în cuprinsul hotărârii C.S.M. contestate în litigiul cu care a fost investită instanța nu trebuie să se conchidă că măsura suspendării ar fi fost dispusă ca urmare a vinovăției penale a reclamantului, întrucât astfel după cum statuează Constituția României (art. 23 alin. 11) și Codul de procedură penală (art. 5²) și după cum, de altfel, s-a reținut și în cuprinsul hotărârii contestate în litigiu, reclamantul beneficiază de prezumția de nevinovăție. Altfel spus, dispunerea unei atare măsuri (de suspendare din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații) nu echivalează cu o nesocotire a prezumției de nevinovăție, întrucât de aceasta beneficiază reclamantul până la finalizarea procesului penal, iar prezumția specifică dreptului procesual penal nu este încălcată prin declanșarea unei proceduri administrativ-disciplinare și aplicarea măsurii de suspendare din funcție.

În ceea ce privește împrejurarea, invocată de reclamant, că art. 64¹² din Legea nr. 317/2004 nu se regăsește între ipotezele de suspendare a magistratului de la art. 62 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, Curtea reține că de aici nu se poate conchide că reclamantul a fost sancționat în alte condiții decât cele prevăzute de lege. Aceasta întrucât cele două articole menționate vizează ipoteze diferite. Art. 62 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 prevede

obligativitatea suspendării din funcție a magistratului în următoarele situații: a) când a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa prin ordonanță sau rechizitoriu; b) când suferă de o boală psihică, care îl împiedică să-și exercite funcția în mod corespunzător; c) când a fost sancționat disciplinar, în condițiile art. 100 lit. d).

Pe de altă parte, art. 64¹² din Legea nr. 317/2004 prevede posibilitatea dispunerii suspendării din funcție a magistratului, până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații.

Din interpretarea celor două articole rezultă că acestea reglementează, în condiții și ipoteze diferite, măsura suspendării din funcție a magistratului, niciuna din ipoteze neexcluzând-o pe cealaltă (celelalte). Sancțiunea disciplinară a suspendării prevăzută în Legea nr. 303/2004 se poate dispune până la 6 luni, iar în situația suspendării în cazul verificării condiției de bună reputație în condițiile Legii nr. 317/2004, suspendarea poate dura până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații. Critica reclamantului cu privire la faptul că legiuitorul nu a fixat un termen pentru finalizarea unei atare proceduri nu atrage anularea actului administrativ emis în baza Legii nr. 317/2004, în lipsa invocării și admiterii excepției de neconstituționalitate a unui atare text legal.

În concluzie, din probele administrate, rezultă că în mod legal, temeinic și cu respectarea principiului proporționalității, pârâțul a dispus suspendarea din funcție a reclamantului până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații.

Prin urmare, motivele de nelegalitate și netemeinicie ale hotărârii contestate nu sunt întemeiate, acțiunea în anularea Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 299/11.07.2012 urmând a fi respinsă, ca neîntemeiată.

În consecință, capătul de cerere accesoriu având ca obiect repunerea

reclamantului în drepturile de care beneficia anterior suspendării din funcție va urma soarta juridică a capătului principal în sensul că va fi, de asemenea, respins, ca neîntemeiat.

2. Judecător cu grad profesional de tribunal, fost judecător financiar, ce beneficiază, de la data numirii, de salarizarea aferentă judecătorilor de curte de apel, fără însă a dobândi și gradul de judecător de curte de apel. Concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor. Respingerea cererii de înscriere la concursul pentru funcției de președinte al Curții de Apel Bacău

(Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 5032 din 28 noiembrie 2012, Dosar nr. 3767/1/2012)

I. Circumstanțele cauzei

Prin hotărârea nr. 447/17.05.2012, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins, ca nefondată, contestația formulată de M.M., judecător la Tribunalul Bacău, împotriva hotărârii nr. 294/7.05.2012 a Secției pentru judecători, prin care a fost respinsă contestația împotriva hotărârii nr. 10/3.05.2012 a Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor organizat în perioada 4 aprilie - 3 iulie 2012.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a avut în vedere că, atât hotărârea Secției pentru judecători, cât și hotărârea Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor organizat în perioada 4 aprilie – 3 iulie 2012 s-au întemeiat pe neîndeplinirea condiției prevăzută de art. 50 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, republicată, privind gradul profesional corespunzător instanței pentru care se candidează.

Astfel, s-a reținut că, M.M., în calitate de judecător la Tribunalul Bacău, s-a înscris la concursul organizat în perioada 4 aprilie – 3 iulie 2012 pentru ocuparea funcției de președinte al Curții de Apel Bacău, fără a avea dreptul de a funcționa la instanța la care a candidat pentru funcția de conducere.

Din evidențele Consiliului Superior al Magistraturii s-a reținut că judecătorul M.M. are gradul profesional de judecător de tribunal și nu a dobândit gradul profesional corespunzător curții de apel în urma promovării examenului /concursului prevăzut de dispozițiile art. 43-47 din Legea nr. 303/2004, republicată.

Argumentul din contestație privind recunoașterea gradului profesional de judecător de curte de apel prin sentința civilă nr. 188/D/21.03.2008 a Tribunalului Bacău, irevocabilă prin decizia nr. 495/R/9.06.2008 a Curții de Apel Bacău, a fost respins, cu motivarea că această sentință a produs efecte numai în privința nivelului de salarizare, iar nu în ceea ce privește gradul profesional. Din acest motiv, s-a învederat că a și fost respinsă cererea formulată de M.M. de recunoaștere a gradului profesional de judecător de curte de apel prin hotărârea nr. 624/2.04.2009 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Împotriva hotărârii nr. 447/17.05.2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și în baza dispozițiilor art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, republicată, M.M. a formulat recurs, solicitând anularea hotărârii atacate, precum și anularea hotărârii nr. 294/7.05.2012 a Secției pentru judecători, în sensul admiterii candidaturii sale la concursul de promovare în funcții de conducere pentru ocuparea funcției de conducere de președinte al Curții de Apel Bacău.

Recurenta a învederat că, în perioada 20.12.1993 – 1.12.2003, a îndeplinit funcția de judecător financiar la Curtea de Conturi a României – Colegiul

jurisdicțional de pe lângă Camera de Conturi Bacău și în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003 a fost preluată de la data de 1.12.2003 la Tribunalul Bacău, având grad de judecător de tribunal.

Recurenta a precizat că, prin sentința civilă nr. 188/D/21.03.2008 a Tribunalului Bacău, irevocabilă prin decizia nr. 495/R/9.06.2008 a Curții de Apel Bacău s-a dispus modificarea indemnizației sale de încadrare conform coeficienților de multiplicare pentru judecătorii cu grad de curte de apel, de la data preluării și în continuare.

Ținând cont de gradul de salarizare de judecător de curte de apel pe care l-a dobândit de la data preluării de la Colegiul jurisdicțional de pe lângă Camera de Conturi Bacău și de recunoașterea vechimii în magistratură pentru perioada în care a îndeplinit funcția de judecător financiar, recurenta a susținut că în mod nelegal a fost respinsă prin hotărârea atacată candidatura sa la concursul de promovare în funcția de președinte al Curții de Apel Bacău. Prin această hotărâre, s-a susținut că, intimatul a constatat în mod greșit neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 50 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, deși nu este posibil ca un judecător să fie salarizat cu un coeficient de ierarhizare superior gradului profesional pe care-l are.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a invocat prin întâmpinare excepția lipsei de interes a recursului, motivând că recurenta nu justifică un interes legitim, personal, născut și actual pentru anularea hotărârii atacate, întrucât a participat la concursul pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor organizat în perioada 4 aprilie – 3 iulie 2012 numai la proba de susținere a proiectului referitor la exercitarea atribuțiilor specifice funcției de conducere, la care a obținut nota 5,50, fără a se mai prezenta la proba de verificare a cunoștințelor teoretice, astfel că

și în ipoteza anulării hotărârii, nu poate fi numită președinte al Curții de Apel Bacău.

Excepția lipsei de interes va fi respinsă, constatându-se că recurenta a dovedit îndeplinirea acestei condiții necesare pentru dobândirea calității de parte în procesul civil.

Astfel, se reține că, interesul recurrentei, ca folos material sau moral pe care l-ar putea obține din prezentul litigiu, se concretizează în recunoașterea gradului profesional de judecător de curte de apel și, pe cale de consecință, dreptul de a participa la concursurile viitoare care se vor organiza pentru ocuparea unor funcții de conducere la Curtea de Apel Bacău.

Cum acest interes este legitim, personal, născut și actual pentru titularul acțiunii în justiție, s-a constatat că este nefondată excepția lipsei de interes și din acest motiv, a fost respinsă.

II. Considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Sesizată în procedura prevăzută de art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, republicată și examinând cauza sub toate aspectele, conform dispozițiilor art. 304/1 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va respinge prezentul recurs, ca nefondat, pentru următoarele considerente:

Recurenta M.M., fost judecător financiar la Colegiul Jurisdicțional al Curții de Conturi – Camera de Conturi a Județului Bacău, a fost numită, ca efect al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003, în funcția de judecător la Tribunalul Bacău, prin Decretul Președintelui României nr. 12/13.01.2004, fiind salarizată corespunzător gradului profesional de judecător de tribunal.

Prin sentința civilă nr. 188/D/21.03.2008 a Tribunalului Bacău, irevocabilă prin decizia nr. 495/R/9.06.2008 a Curții de Apel Bacău, Ministerul Justiției și Tribunalul Bacău au fost obligați să modifice indemnizația de încadrare a recurrentei

prin modificarea coeficientului de multiplicare de 12.5 aplicabil judecătorului de tribunal, la coeficientul 13, cuvenit judecătorului de curte de apel, în considerarea faptului că judecătorii financiari beneficiau de acest coeficient, fiind salariați potrivit dispozițiilor art. 29 alin. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților.

Prin Hotărârea nr. 10/3.05.2012 Comisia de organizare a concursului/examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor organizat în perioada 4 aprilie - 3 iulie 2012 a respins cererea recurentei de înscriere la concursul pentru ocuparea funcției de președinte al Curții de Apel Bacău, reținând că aceasta nu îndeplinește cerința prevăzută de art. 50 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, neavând gradul profesional de judecător de curte de apel, dobândit în urma promovării concursului/examenului prevăzut de dispozițiile art. 43 – 47 din aceeași lege.

Hotărârea nr. 10/3.05.2012 a Comisiei de organizare a concursului/examenului a fost menținută prin hotărârea nr. 294/7.05.2012 a Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii și hotărârea nr. 447/17.05.2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care au fost respinse contestațiile formulate de judecătorul M.M..

Nelegalitatea acestor hotărâri a fost invocată neîntemeiat în prezentul litigiu de către recurentă, dat fiind că aceasta nu a obținut gradul de judecător de curte de apel în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridiciale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, chiar dacă i s-a acordat ulterior, prin hotărâre judecătorească, salarizarea aferentă judecătorului de curte de apel.

Interpretând logic dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/

2003, intimatul, atât în plen, cât și în secția pentru judecatori, a constatat corect că salarizarea prin asimilare cu aceea corespunzătoare funcției de judecător de curte de apel nu produce efecte și cu privire la gradul profesional, deoarece legiuitorul nu a echivalat funcțiile respective.

În consecință, asimilarea dispusă prin legea susmenționată a avut un caracter de excepție, astfel că nu poate avea alte efecte decât cele prevăzute expres cu privire la salarizare, cum sunt cele pretinse nejustificat de recurentă cu privire la dobândirea gradului profesional de judecător de curte de apel.

Din motiv, este judicioasă concluzia intimatului că, recurenta a beneficiat prin efectul asimilării, de la data numirii în funcția de judecător financiar la Colegiul juridicțional al Curții de Conturi – Camera de Conturi a Județului Bacău, doar de salarizarea aferentă, fără însă a dobândi și gradul de judecător de curte de apel.

În condițiile în care recurenta nu a promovat un concurs/examen de promovare în funcția de judecător la Curtea de Apel Bacău, nu are dreptul să funcționeze la această instanță și deci nu poate participa la concursul de ocupare a funcției de președinte al Curții de Apel Bacău, neîndeplinind condiția impusă de prevederile art. 50 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, republicată.

De altfel, anterior înscrierii la concurs, recurenta a avut cunoștința că nu poate depune o candidatură conformă prevederilor legale, întrucât cu privire la aceeași situație de fapt și la același cadru legislativ, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a constatat prin hotărârea nr. 624/2.04.2009 că este nefondată cererea acesteia de recunoaștere a gradului profesional de judecător de curte de apel, cu motivarea că nu se dobândește gradul profesional corespunzător tribunalului, curții de apel, parchetelor de pe lângă acestea sau Parchetului de pe lângă

Înalta Curte de Casație și Justiție decât în urma promovării examenului/concursului potrivit dispozițiilor art. 43 – 47 din Legea nr. 303/2004, republicată.

Recurenta nu a contestat în justiție această hotărâre, prin care Plenul Consiliului Superior al Magistraturii s-a pronunțat cu privire la gradul său profesional și nici nu a dovedit elemente de fapt sau de drept ulterioare, care să justifice schimbarea statutului profesional, prin dobândirea gradului de judecător de curte de apel și implicit, legalitatea candidaturii depuse pentru ocuparea funcției de conducere de președinte al Curții de Apel Bacău.

Pentru considerentele care au fost expuse, constatând că nu există motive de anulare a hotărârii atacate, Înalta Curte a respins recursul, ca nefondat.

3. Concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor. Neîndeplinirea condițiilor legale pentru ca urmare a faptului că magistratul în cauză a desfășurat activitate de colaborare cu serviciile de informații înainte de anul 1990. Depășirea competențelor de Secția pentru judecători a C.S.M. în analiza condițiilor prevăzute de art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004, republicată

(Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 3158 din 21 iunie 2012, Dosar nr. 9133/1/2011)

Pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a fost înregistrată sub nr. 9133/1/2011, la data de 14.11.2011, cererea de recurs formulată de recurenta B.F. împotriva hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 796 din 14.11.2011, precum și a Hotărârii nr. 820 din 1 noiembrie 2011 a Secției pentru

Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, în contradictoriu cu intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, în temeiul dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind C.S.M., republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin cererea depusă la data de 31.01.2012, recurenta a solicitat instanței să constate nelegalitatea hotărârilor mai sus indicate, precum și a listei finale ce a fost întocmită și publicată de Comisia de organizare a concursului pentru numirea judecătorilor în funcții de conducere la data de 02.11.2011.

În motivarea căii de atac, recurenta a formulat critici de nelegalitate cu privire la actele deduse judecății care vor fi prezentate în continuare.

1) Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 796 din 14.11.2011 a fost dată cu nerespectarea prevederilor art. 12 din Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 320/2006, cu modificările și completările ulterioare.

În dezvoltarea acestei critici, recurenta a arătat faptul că Președintele Consiliului Superior al Magistraturii nu avea competența să formuleze contestație împotriva listei afișate la data de 20.10.2011 în afara termenului de 24 ore reglementat de textul normativ anterior individualizat.

2) Emitentul hotărârii contestate în cauză a încălcat dispozițiile art. 48 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și pe cele ale art. 6 alin. (1) din Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor.

3) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii s-a pronunțat pe o condiție

care nu intră în competența Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor, așa cum este reglementată de art. 11 alin. (1) din Regulament.

În opinia recurente, condiția prevăzută de art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este o condiție de numire în funcție și este reglementată distinct de condiția de participare la concurs.

Această distincție realizată de legiuitor rezultă din succesiunea textelor de lege care reglementează cele două categorii de condiții, precum și din cronologia desfășurării concursului: numirea este etapa finală, ulterioară probelor de concurs și validării de către Plen a rezultatelor acestuia.

Un argument suplimentar adus de recurentă în sprijinul acestei interpretări juridice este acela conferit de dispozițiile art. 48 alin. (12) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și de cele ale art. 46 alin. (1) din Regulament.

Ca atare, concluzia exprimată de recurentă în cadrul acestei critici de nelegalitate este aceea că Secția pentru judecători a C.S.M. și-a depășit competențele la momentul la care a analizat condițiile prevăzute de art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fapt care a condus la încălcarea dispozițiilor art. 48 alin. (12) din aceeași lege.

În afara criticilor de nelegalitate anterior prezentate, recurenta a mai susținut și faptul că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins contestația pe care a formulat-o la data de 02.11.2011 împotriva hotărârii nr. 820 din 01.11.2011 a Secției pentru judecători a C.S.M. abia la data de 14.11.2011, cu încălcarea prevederilor art. 12 alin. (3) din Regulament, care obligă Plenul să soluționeze contestația în termen de 3 zile de la primirea acesteia.

Totodată, Comisia de organizare a întocmit și publicat lista finală la aceeași dată de 02.11.2011, fapt care a determinat eludarea prevederilor art. 12 alin. (4) din Regulament care precizează că această listă se întocmește și se publică după pronunțarea hotărârii Plenului. În plus, recurenta a apreciat că, prin luarea acestei măsuri, i-a fost încălcat dreptul la apărare în procedura administrativă.

În întâmpinarea formulată în cauză, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a invocat excepția lipsei de interes a recurente în promovarea prezentei căi de atac, pentru motivele care vor fi arătate în continuare.

Ca urmare a efectului suspensiv al recursului declarat împotriva hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 796 din 14.11.2011, partea a participat la concursul organizat în perioada 23.09.2011 – 14.12.2011 și a optat pentru funcția de președinte al Tribunalului Mehedinți. Pentru această instanță au candidat 3 judecători, iar recurenta a obținut media finală 7,51, clasându-se pe locul 2.

Prin hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 980 din 14.12.2011, au fost validate rezultatele concursului aflat în discuție, iar în funcția de președinte al Tribunalului Mehedinți a fost numit, începând cu data de 01.01.2012, candidatul clasat pe primul loc.

În aceste condiții, recurenta nu mai are interes în susținerea recursului, dat fiind faptul că, prin validarea concursului, postul pentru care a concurat a fost deja ocupat, iar aceasta nu a atacat hotărârea de validare.

În altă ordine de idei, intimatul Consiliului Superior al Magistraturii a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, pentru următoarele argumente:

1) Prin hotărârea Secției pentru judecători a C.S.M. nr. 820 din 01.11.2011 a fost revocată hotărârea nr. 3 din

20.10.2011 a Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere, în ceea ce privește candidatura recurentei pentru funcția de președinte al Tribunalului Mehedinți, constatând că partea nu îndeplinește condițiile pentru a participa la acest concurs.

În concret, Secția pentru judecători a C.S.M. a reținut faptul că recurenta a desfășurat activitate de colaborare cu serviciile de informații înainte de anul 1990.

În opinia intimatului, din interpretarea dispozițiilor art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă faptul că interdicția instituită de această normă se referă și la judecătorii care au fost colaboratori ai serviciilor de informații înainte de anul 1990.

2) În raport de dispozițiile art. 36 alin. (1) lit. d) și art. 48 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin secțiile sale, Consiliul Superior al Magistraturii este organul ierarhic superior în ceea ce privește soluțiile Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor.

În temeiul prevederilor legale care conferă Consiliului Superior al Magistraturii atributul organizării concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere, Secția pentru judecători are competența de a interveni în organizarea și desfășurarea concursului ori de câte ori apreciază că nu este îndeplinită o condiție impusă de lege.

Cu alte cuvinte, Secția pentru judecători a C.S.M. avea competența de a se pronunța asupra revocării deciziei Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor la curți de apel, tribunale și judecătorii, organizat în perioada 23 septembrie – 14 decembrie

2011, prin care s-a admis candidatura recurentei pentru ocuparea funcției de președinte al Tribunalului Mehedinți, având în vedere faptul că partea nu îndeplinește condițiile impuse de art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și pe cele ale art. 6 alin. (2) din Regulament.

Analizând hotărârile atacate în cauză de către recurentă în raport cu criticile formulate de către aceasta, cu apărările prezentate de către autoritatea intimată, cu dispozițiile legale aplicabile și cu materialul probator administrat, Înalta Curte a apreciat că se impune respingerea excepției lipsei de interes a recurentei în promovarea prezentei căi de atac, precum și admiterea recursului, pentru considerentele care vor fi expuse în cele ce urmează.

Prezentul recurs are ca obiect anularea hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 796 din 14.11.2011, a hotărârii Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 820 din 01.11.2011, precum și a listei finale ce a fost întocmită și publicată de Comisia de organizare a concursului pentru numirea judecătorilor în funcții de conducere la data de 02.11.2011.

Situația factuală existentă în speța de față este următoarea:

Prin hotărârea nr. 3 din 20.10.2011, Comisia de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor din perioada 23 septembrie – 14 decembrie 2011, constituită în baza hotărârii Plenului C.S.M. nr. 711 din 11.10.2011, a constatat că un număr de 75 de candidați, nominalizați în anexa la aceasta (printre care și recurenta B.F.), îndeplinesc condițiile de participare la concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere, prevăzute de art. 48 alin. (2) și art. 50 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și

procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin hotărârea nr. 820 din 01.11.2011, Secția pentru judecători a C.S.M. a revocat hotărârea nr. 3 din 20.10.2011 a Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor din perioada 23 septembrie – 14 decembrie 2011, în ceea ce privește candidatura recurentei B.F. pentru funcția de președinte al Tribunalului Mehedinți.

Prin hotărârea nr. 796 din 14.11.2011, Plenul C.S.M. a respins contestația formulată de recurenta B.F. împotriva hotărârii nr. 820 din 01.11.2011 a Secției pentru judecători.

În considerentele hotărârii, emitentul a precizat faptul că, în raport de prevederile Legii nr. 317/2004, C.S.M. este organul ierarhic superior în ceea ce privește soluțiile Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor sau procurorilor. Secția pentru judecători a C.S.M. are competența de a interveni în organizarea și desfășurarea concursului ori de câte ori apreciază că nu este îndeplinită o condiție prevăzută de lege. Ca atare, Secția pentru judecători a C.S.M. avea abilitarea legală de a se pronunța asupra revocării actului administrativ anterior arătat, în condițiile în care d-na judecător B.F. nu îndeplinește cerințele impuse de art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare și pe cele ale art. 6 alin. (2) din Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor sau procurorilor, aprobat prin hotărârea Plenului C.S.M. nr. 320/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Ca urmare a efectului suspensiv al recursului declarat de parte împotriva hotărârii Plenului C.S.M. nr. 796 din 14.11.2011, recurenta a participat la

concursul aflat în discuție, a optat pentru funcția de președinte al Tribunalului Mehedinți, însă s-a clasat pe locul doi, cu media finală 7,51.

Prin hotărârea nr. 980 din 14.12.2011, Plenul C.S.M. a validat rezultatele acestui concurs, iar în funcția avută în vedere de către recurentă a fost numit, începând cu data de 01.01.2012, candidatul clasat pe primul loc, cu media finală 9,53.

Recurenta nu a contestat hotărârea de validare anterior arătată la instanța de contencios administrativ, motiv pentru care intimatul C.S.M. a considerat că aceasta nu justifică interes în promovarea prezentei căi de atac.

1) *În analiza excepției lipsei de interes a recuratei în promovarea prezentei căi de atac*, Înalta Curte a pornit de la câteva *considerente de ordin teoretic*.

Potrivit teoriei generale a dreptului, interesul este o condiție generală ce trebuie să fie îndeplinită în cadrul oricărui proces civil, iar acțiunea în contencios administrativ nu derogă de la această regulă generală, în raport de prevederile art. 28 din Legea nr. 554/2004, modificată.

În dreptul procesual civil, interesul de a promova o acțiune este definit ca fiind folosul practic urmărit de cel care a pus în mișcare acțiunea, respectiv oricare dintre formele procedurale ce intră în conținutul acesteia, iar interesul trebuie să fie legitim, juridic, născut și actual, personal și direct.

Nu trebuie uitate dispozițiile speciale ale Legii contenciosului administrativ care definesc noțiunile de drept vătămat (art. 2 alin. 1 lit. o), interes legitim privat (art. 2 alin. 1 lit. p) și interes legitim public (art. 2 alin. 1 lit. r).

Astfel, dreptul vătămat reprezintă, în accepțiunea legii, orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, căruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ.

Interesul legitim privat reprezintă posibilitatea de a pretinde o anumită

conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat.

Interesul legitim public constituie interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice.

Textele normative care prezintă relevanță juridică pentru problema analizată sunt următoarele:

Art. 48 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată și completată:

„(1) Numirea în funcțiile de președinte și vicepreședinte la judecătoria, tribunale, tribunale specializate și curți de apel se face numai prin concurs sau examen organizat, ori de câte ori este necesar, de Consiliul Superior al Magistraturii, prin Institutul Național al Magistraturii. (2) Pot participa la concurs sau examen judecătoria care au calificativul „foarte bine” la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute de lege. (3) Judecătorii își depun candidaturile însoțite de orice alte acte considerate relevante, în termen de 20 de zile de la publicarea datei concursului sau examenului, la Institutul Național al Magistraturii. (4) Concursul sau examenul constă în prezentarea unui proiect referitor la exercitarea atribuțiilor specifice funcției de conducere și în probe scrise privind managementul, comunicarea, resursele umane, capacitatea candidatului de a lua decizii și de a-și asuma răspunderea, rezistența la stres și un test psihologic. (5) Comisia de examinare este numită de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea Institutului Național al Magistraturii, și este formată din 2 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, 2 judecători de la curțile de apel și 3 specialiști în management și organizare

instituțională. La constituirea comisiilor vor fi avuți în vedere, în principal, judecătorii care au urmat cursuri de management. (6) Data, locul, precum și Regulamentul de organizare a concursului sau examenului elaborat de Institutul Național al Magistraturii se aprobă de Consiliul Superior al Magistraturii și se afișează pe pagina de Internet a Institutului Național al Magistraturii, Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii și la sediile instanțelor judecătorești, cu cel puțin 30 de zile înainte de data desfășurării acestuia. (7) Consiliul Superior al Magistraturii validează rezultatul concursului sau examenului și numește judecătorii în funcțiile de conducere în termen de 15 zile de la data afișării rezultatelor finale. Dispozițiile art. 30 alin. (6) se aplică în mod corespunzător. (8) Numirea judecătorilor care au obținut rezultatul cel mai bun la concurs sau, după caz, au fost declarați admiși la examen în funcțiile pentru care au candidat se face pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii, o singură dată, în condițiile prevăzute la alin. (1). (9) Numirea judecătorilor în celelalte funcții de conducere se face pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată, de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea președintelui instanței. (10) Nu pot fi numiți în funcții de conducere judecătorii care au făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 sau au colaborat cu acestea ori judecătorii care au un interes personal, ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege. (11) Judecătorii care participă la concurs sau examen, precum și cei propuși pentru o funcție de conducere sunt obligați să dea o declarație pe proprie răspundere din care să rezulte că nu au făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 și nici nu au colaborat cu acestea, precum și o declarație

de interese care se actualizează anual sau în termen de 15 zile de la apariția unei schimbări sau de la data la care judecătorul a luat cunoștință despre aceasta. (12) Înainte de numirea în funcțiile de conducere, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică și comunică, în termen de 15 zile de la solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii, dacă judecătorul a făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 sau a colaborat cu acestea. (13) Evidența posturilor vacante de conducere de la instanțele judecătorești este publică și disponibilă permanent pe paginile de Internet ale Consiliului Superior al Magistraturii, Institutului Național al Magistraturii și Ministerului Justiției, precum și prin afișare la sediile instanțelor judecătorești. (14) Numirea în funcții de conducere potrivit prezentului articol se face în termen de cel mult 6 luni de la data la care acestea devin vacante.

Art. 50 alin. 1 lit. b) din aceeași lege, care statuează faptul că, pentru numirea în funcția de președinte sau vicepreședinte de tribunal sau tribunal specializat, precum și președinte de secție la tribunal, prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunal sau al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie, adjunct al acestuia și procuror șef secție al parchetului de pe lângă tribunal sau al parchetului de pe lângă tribunalul pentru minori și familie, trebuie o vechime de 6 ani în funcția de judecător sau procuror.

Înalta Curte a apreciat că recurenta justifică interes în declararea căii de atac de față, iar acesta derivă din necesitatea de a se realiza delimitarea condițiilor legale de participare la concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor de condițiile de numire în aceste funcții.

Pentru a ajunge la această concluzie, instanța a avut în vedere ambiguitatea normei aflate în discuție, mai precis a dispozițiilor art. 48 din Legea nr. 303/2004

privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată și completată, care a generat prezentul litigiu, urmare a realizării unor interpretări juridice diferite de către părți ce au produs efecte juridice diferite.

2) Înalta Curte a considerat că recursul este fondat pentru argumentele ce vor fi expuse în cele ce urmează.

După cum s-a arătat anterior, prin hotărârea nr. 820 din 01.11.2011, Secția pentru judecatori a C.S.M. a revocat hotărârea nr. 3 din 20.10.2011 a Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor din perioada 23 septembrie – 14 decembrie 2011, în ceea ce privește candidatura recurentei B.F. pentru funcția de președinte al Tribunalului Mehedinți.

În motivarea acestui act administrativ, emitentul a arătat faptul că recurenta nu îndeplinește condițiile legale pentru participarea la concursul sau examenul anterior arătat, nominalizate în art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, urmare a faptului că a desfășurat activitate de colaborare cu serviciile de informații înainte de anul 1990.

Prin hotărârea nr. 796 din 14.11.2011, Plenul C.S.M. a menținut soluția adoptată de Secția pentru judecatori, ca urmare a respingerii contestației formulate de recurentă.

Una dintre criticile de nelegalitate formulate de recurentă cu privire la cele două acte contestate în cauză se referă la faptul că Plenul C.S.M. s-a pronunțat pe o condiție care nu intră în competența de analiză a Comisiei de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor, așa cum este reglementată de art. 11 alin. (1) pct. 1 din Regulament, aprobat prin Hotărârea Plenul C.S.M. nr. 320/2006.

Conform acestui text, Comisia aflată în discuție centralizează cererile de

înscrisere la concurs, întocmește listele de înscriere, verifică îndeplinirea de către candidați a condițiilor legale de participare la concurs sau examen, întocmește și afișează lista candidaților care îndeplinesc condițiile legale de participare la concurs sau examen și afișează lista finală a candidaților.

La modul concret, recurenta a arătat faptul că trebuie făcută distincția între condițiile de participare la concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și condițiile de numire în astfel de funcții.

Înalta Curte apreciază că această critică de nelegalitate invocată de recurentă este fondată: art. 48 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată și completată, alături de art. 50 din aceeași lege, reglementează condițiile de participare la concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor, iar art. 48 alin. (10) din actul normativ aflat în discuție stabilește condițiile pentru numirea judecătorilor în funcțiile de conducere de la instanțe.

Argumentele juridice pentru realizarea unei astfel de distincții sunt cele ce vor fi arătate în continuare.

a) Ordinea cronologică a textelor legale supuse analizei de față.

b) Conținutul hotărârii nr. 3 din 20.10.2011 prin care Comisia de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor din perioada 23 septembrie – 14 decembrie 2011 a constatat faptul că un număr de 75 de candidați, nominalizați în anexa la aceasta (printre care și recurenta B.F.), îndeplinesc condițiile de participare la concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere, prevăzute de art. 48 alin. (2) și art. 50 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată și completată.

Este de observat faptul că această Comisie a verificat doar formal îndeplinirea cerințelor impuse de cele două texte legale, anterior individualizate. Cu alte cuvinte, Comisia nu a procedat la o analiză a conținutului actelor în etapa respectivă.

c) Art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată și completată, se coroborează cu art. 48 alin. (11) și (12) din același act normativ, iar împreună stabilesc o procedură specială ce se derulează chiar înainte de numirea judecătorilor în funcții de conducere. Mai precis, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică și comunică, în termen de 15 zile de la solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii, pe baza documentației existente, dacă judecătorul a făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 sau a colaborat cu acestea.

Ca atare, Înalta Curte apreciază că este corectă concluzia exprimată de recurentă în cadrul acestei critici de nelegalitate, în sensul că Secția pentru judecatori a C.S.M. și-a depășit competențele atunci când a analizat condițiile prevăzute de art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/2004, republicată, modificată și completată, cu ocazia pronunțării asupra legalității hotărârii nr. 3 din 20.10.2011, cu toate că emitentul acestui act administrativ, după cum s-a arătat anterior, nu a cercetat îndeplinirea acestor condiții.

Prin urmare, hotărârea nr. 820 din 01.11.2011 a fost emisă de Secția pentru judecatori a C.S.M. cu încălcarea principiului legalității, reglementat de art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (2) din Constituție.

Totodată, trebuie subliniat faptul că, în speța de față, nici Înalta Curte nu este investită să analizeze îndeplinirea de către recurentă a condițiilor de numire în funcțiile de conducere ale instanțelor, cerute art. 48 alin. (10) din Legea nr. 303/

2004, republicată, modificată și completată, cu atât mai mult cu cât aceste condiții nu s-au analizat nici la ceilalți candidați înscriși la concursul sau examenul pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor din perioada 23 septembrie – 14 decembrie 2011.

Așadar, din interpretarea prevederilor art. 48 alin.(10) –(12) din legea anterior arătată, rezultă faptul că intimatul Consiliul Superior al Magistraturii verifică îndeplinirea condițiilor legale de numire a judecătorilor în funcțiile de conducere de la instanțe după susținerea concursului sau examenului organizat în acest scop, după efectuarea verificărilor de către Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și comunicarea rezultatelor către Consiliul Superior al Magistraturii.

În opinia Înaltei Curți, examinarea și admiterea acestui motiv de nelegalitate al celor două acte administrative contestate în cauză nu mai impune necesitatea analizării celorlalte motive invocate de partea recurentă.

Pe cale de consecință, având în vedere considerentele anterior expuse, Înalta Curte, în temeiul art. 312 alin. 1-3 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 20 și 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată, a admis recursul, a anulat hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 796 din 14.11.2011 și hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 820 din 01.11.2011 și a menținut hotărârea nr. 3 din 20.10.2011 emisă de Comisia de organizare a concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor din perioada 23 septembrie – 14 decembrie 2011, în baza art. 48 alin. (2) și art. 50 din Legea nr. 303/2004, republicată, modificată și completată, incluzând anexa, constatând prematuritatea examinării îndeplinirii condițiilor impuse de art. 48 alin. (10) din același act normativ.

4. Participarea la ședințele de judecată ale Î.C.C.J., în calitate de judecător, a unui procuror, al cărui decret de numire în funcția de judecător nu fusese încă publicat în Monitorul Oficial. Rezoluția Comisiei de disciplină pentru judecători. Imposibilitatea de a mai fi efectuată cercetarea disciplinară în calitatea de procuror, ca urmare a eliberării din funcție, și imposibilitatea angajării răspunderii disciplinare ca judecător, dat fiind că, la data săvârșirii faptelor, magistratul avea calitatea de procuror.

(Curtea de Apel București - Secția de contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 1148 din 20 februarie 2012, Dosar nr. 3929/2/2011)

Prin rezoluția Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru Judecători, din data de 18.04.2011, s-a dispus înaintarea spre competentă soluționare către Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal contestația formulată de către petiționarul C.J.V., împotriva rezoluției nr. 30/CDJ/2011.

Contestația a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 27.04.2011 sub nr. 3929/2/2011, și privește pe reclamantul C.J.V., în contradictoriu cu pârâta Comisia de disciplină pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, prin contestația formulată, reclamantul solicitând anularea rezoluției din 11 februarie 2011 a Comisiei de disciplină pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

În motivarea contestației, reclamantul critică rezoluția atacată sub următoarele aspecte:

Rezoluția criticată este lovită de nulitate absolută totală, deoarece a fost dispusă de Comisia de disciplină pentru judecători a C.S.M., care a cercetat o presupusă abatere săvârșită de către un

procuror, cu depășirea competenței funcționale.

În opinia sa, problema de ordin procedural a existat de la sesizarea din oficiu - 14 decembrie 2010, ea fiind de natură să împiedice orice verificări prealabile și, cu toate acestea, ele au fost dispuse abuziv și executate în același mod, deși era obligatorie trimiterea la Comisia de disciplină pentru procurori. De asemenea, aceeași rezoluție este lovită de nulitate absolută totală, întrucât a fost pronunțată fără efectuarea obligatorie a cercetării disciplinare, stabilirea faptelor, a urmărilor, a împrejurărilor în care au fost comise, a altor date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției, fără ascultarea sa și implicit fără verificarea apărărilor mele.

În opinia reclamantului, Comisia a încălcat principiul potrivit căruia „penalul ține în loc disciplinarul” și în mod abuziv, prin încălcarea legii, a statuat că presupusa faptă săvârșită de un procuror constituie atât abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, cât și o infracțiune, deși acest text de lege incriminează o astfel de abatere „dacă fapta nu constituie infracțiune”.

În textul Rezoluției, Comisia a copiat un articol din presa scrisă și din Nota de verificări, și fără a efectua cercetarea obligatorie, cu rea-credință a evitat invocarea unor prevederi legale incidente, practica instanței supreme și opinia doctrinei în privința naturii juridice a decretului prezidențial de numire într-o funcție, autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești definitive a Înaltei Curți de Casație și Justiție din 1 octombrie 2010 privind calitatea sa de judecător, fapt care indică în mod cert lipsa de imparțialitate și independență a Comisiei C.S.M..

Prin Rezoluția de mai sus, Comisia a copiat integral Nota de verificări prealabile din 11 februarie 2011, care conține multe

date false, și nu a citit dosarul, s-a substituit Înaltei Curți, a interpretat legea prin reproducerea unui articol de presă, a hotărât în locul instanței judecătorești în legătură cu un presupus incident procedural și s-a pronunțat implicit asupra legalității unor hotărâri judecătorești definitive ale Casației.

Comisia de disciplină pentru judecători, prin rezoluția dispusă, influențează grav desfășurarea litigiului de muncă aflat pe rolul instanței și constituie o imixtiune în activitatea acesteia, încălcându-i dreptul la un proces echitabil, ocrotit de art. 6 alin. (1) C.E.D.O.

În relațiile sale cu Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Consiliul Superior al Magistraturii este reprezentat de către președintele său, iar nu de această Comisie de disciplină, lipsită în cauză de competență funcțională, astfel că respectiva sesizare a Parchetului este formulată de un compartiment al persoanei juridice, prin copierea unui articol de presă, de către judecători, și, în fapt, este un denunț penal al acestora împotriva unui presupus procuror, în locul ziaristului.

În fapt, reclamantul arată următoarele:

În perioada 9 decembrie 2010 - 7 martie 2011, în publicația electronică „Lumea Justiției” au apărut o serie de articole defăimătoare la adresa sa, a d-lui A.P., a Ministerului Justiției și a C.S.M., conținând acuze de abuz și corupție bazate pe „ce ne-au spus niște magistrați avizați”, informații din categoria zvonurilor, potrivit cărora „la C.S.M. se ia mai puțin decât la Ministerul Justiției pentru o poziție de notar.”

Pe 9 decembrie 2010, în această publicație a apărut informația potrivit căreia fostul procuror „care a fost transferat pe 30 septembrie în funcția de judecător la instanța supremă printr-un simplu interviu, a cerut pensionarea”. Nimic, însă, despre starea de sănătate, ușor de observat și în poza sa publicată,

despre cariera sa de 36 de ani de magistratură sau despre reducerea definitivă a salariului cu 10% începând cu 1 ianuarie 2011.

La data de 10 decembrie 2010, aceeași publicație a susținut că reclamantul ar fi devenit judecător pe 4 octombrie 2010, iar nu pe 30 septembrie 2010, așa cum se considerase în ziua precedentă, și că pe 2 octombrie 2010 ar fi săvârșit o primă fărădelege constând în intrarea, în calitate de procuror, într-un complet de judecată la Înalta Curte de Casație, ocazie cu care am respins două recursuri, la „chemarea de acasă, îndemnul, ordinul și sub ocrotirea” președintelui Secției Penale, A.P., urmată de alte câteva presupuse mișelii, arătate cu acribie, cerând în modul cel mai sentențios cu putință următoarele: Inspekția judiciară să verifice cu prioritate „dezvăluirea”, Președintele României să refuze semnarea decretului de eliberare a sa din funcție, iar în final, Inspekția C.S.M. să se desesizeze și să trimită cauza spre cercetare penală.

Autoritățile desemnate de publicația menționată s-au întrecut în îndeplinirea sarcinilor trasate, astfel că: Inspekția a cercetat „dezvăluirea” timp de 60 de zile, a constatat că fapta este în același timp și abatere disciplinară și infracțiune - deși, potrivit legii, aceste instituții se exclud una pe alta, a sesizat Parchetul - deși nu este nici persoană fizică și nici persoană juridică, iar Președintele a întârziat semnarea decretului de pensionare timp de 74 de zile.

Comisia de disciplină pentru judecători s-a pronunțat cu privire la o presupusă abatere săvârșită de un procuror, cu depășirea competenței funcționale, astfel că rezoluția din 11 februarie 2011 este lovită de nulitate absolută totală.

„Problema de ordin procedural” a existat de la sesizarea din oficiu - 14 decembrie 2010, ea fiind de natură să împiedice orice verificări prealabile și, cu

toate acestea, ele au fost dispuse abuziv și executate în același mod, deși era obligatorie trimiterea la Comisia de disciplină pentru procurori.

Este de domeniul evidenței faptul că abaterile săvârșite de magistrații procurori sunt cercetate de Comisia de disciplină pentru procurori, iar din verificările prealabile efectuate de Serviciul de inspekție judiciară pentru judecători pe 14 decembrie 2010 în legătură cu semnalările din presă au rezultat indicii privind săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004 care ar consta în faptul că deși ar fi avut calitatea de procuror, în zilele de 1-2 octombrie 2010 a participat în completele de judecată la Înalta Curte de Casație și Justiție în calitate de judecător, motiv, pentru care pe 11 februarie 2011, acest Serviciu a sesizat Comisia de disciplină pentru judecători.

Această Comisie, prin rezoluția pe care o contestă, a stabilit că sunt vinovat de abaterea arătată, în forma neglijenței grave, deoarece am intrat în complete de judecată fără a aștepta publicarea în Monitorul Oficial a decretului de numire în funcția de judecător, iar pe 1-2 octombrie 2010 ar fi avut calitatea de procuror.

Potrivit art. 44 și următoarele din Legea nr. 317/2004, procurorii sunt cercetați de Comisia de disciplină pentru procurori, singura competentă să efectueze cercetarea disciplinară și să se pronunțe dacă există o abatere și dacă a fost săvârșită de procuror cu vinovăție, iar în funcție de constatări, să soluționeze cauza potrivit art. 461 alin. (11) și alin. (12) din lege.

Dispozițiile Legii nr. 317/2004 se completează cu normele Codului de procedură civilă, iar potrivit art. 105, art. 108, art. 158 și art. 159 pct. 3 din acest Cod, actele de procedură îndeplinite de un judecător necompetent sunt nule, iar nulitățile de ordine publică pot fi invocate de parte în orice stare a pricinii.

Reclamantul critică rezoluția și pentru nemotivarea de către Comisie a motivului pentru care s-a considerat competentă să cerceteze fapta unui procuror.

Pentru aceste considerente, rezoluția din 11 februarie 2011 dispusă de Comisia pentru judecători este lovită de nulitate absolută totală.

O altă critică pe care reclamatul o aduce rezoluției, aceea că nu s-a dispus de către Comisie efectuarea cercetării disciplinare, ascultarea sa și verificarea apărărilor - procedură obligatorie, în absența căreia rezoluția din 11 februarie 2011 este lovită de nulitate absolută. Din conținutul rezoluției contestate rezultă că Serviciul de inspecție pentru judecători a sesizat Comisia de disciplină corespunzătoare cu faptul că există indiciile săvârșirii unei abateri.

Potrivit art. 461 alin. (1) - (3) din Legea nr. 317/2004, pentru a stabili faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite și alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției, Comisia dispune obligatoriu efectuarea cercetării disciplinare. Ascultarea celui în cauză și verificarea apărărilor sunt și ele obligatorii.

Pe lângă aceste norme incomplete din legea specială, în cauză sunt incidente și normele de drept comun, respectiv art. 267 alin. (2) și alin. (4) coroborate cu art. 295 alin. (2) din Codul muncii, potrivit cărora în vederea desfășurării cercetării disciplinare prealabile, persoana cercetată va fi convocată în scris de către persoana împuternicită să efectueze cercetarea, precizându-se: obiectul, data, ora și locul întrevederii, sub sancțiunea nulității absolute.

Practica judiciară a statuat în mod constant faptul că "angajatorul trebuie să facă dovada că a convocat în scris salariatul, precizând obiectul, data, ora și locul întrevederii, detalii prezente în convocarea scrisă, prin care îi aduce la cunoștință învinuirea și îi acordă dreptul

de a formula apărări și a prezenta dovezi, iar în caz contrar nu este îndeplinită condiția cercetării prealabile."

Comisia de disciplină pentru judecători, la pornirea verificărilor prealabile, în aceeași zi a copiat Nota de verificări și articolul din gazeta de perete, iar pe baza acestora a stabilit situația de fapt și vinovăția mea, în sensul că "pornind de la propria apreciere", în zilele de 1-2 octombrie 2010 a participat în completele de judecată ale Înaltei Curți, deși avea calitatea de procuror, abatere săvârșită sub forma neglijenței grave, deoarece avea obligația, stabilită în persona propria, să se asigure de faptul că decretul de numire în funcție este publicat.

Despre obligațiile celui alt subiect al raportului juridic de serviciu născut pe 30 septembrie 2010 prin decretul de numire - Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Președinte, Comisia nu a făcut nici o referire, de parcă nici nu ar fi existat.

Prin Rezoluția din 11 februarie 2011, Comisia de disciplină a încălcat principiul "Penalul ține în loc disciplinarul" și, contrar art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, a statuat că presupusa faptă a unui procuror de exercitare a funcției din gravă neglijență constituie atât abatere, cât și infracțiune, deși prin voința legiuitorului, aceste calificări se exclud reciproc.

Potrivit art. 99 lit. h) din legea amintită, constituie abatere disciplinară exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune.

Problema de ordin procedural menționată chiar și în Nota de verificări din 11 februarie 2011 era, în opinia reclamantului, de natură să oblige Comisia pentru judecători să trimită cauza la Comisia pentru procurori, întrucât nu avea competență în speța dată, fără a se pronunța, însă pentru a confirma așa-zisă anchetă din gazetă, Comisia pentru judecători a stabilit în mod ilegal că: fapta

există, constituie abaterea prevăzută de art. 99 lit. h) din Legea nr. 304/2004, a fost săvârșită cu neglijență ca latura subiectivă, iar forma neglijenței este una gravă. De asemenea, Comisia pentru judecatori a stabilit și urmările faptei, care au constat în aceea că în zilele de 1-2 octombrie 2010, la Înalta Curte s-au constituit complete de judecată nelegale, formate din doi judecatori și un procuror, iar părțile nu au avut parte de un proces echitabil.

Comisia pentru judecatori a mai apreciat că această abatere "ar putea întruni trăsăturile esențiale ale unei infracțiuni" și există indicii privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, motiv pentru care a sesizat procurorul, spre deplina satisfacție a gazetei calomnioase.

Deoarece Comisia necompetentă a stabilit, evident fără o cercetare disciplinară obligatorie, că fapta există, a fost săvârșită din gravă neglijență, constituie abatere și infracțiune - deși, potrivit legii, cele două încadrări se exclud reciproc - și a avut urmări, se înțelege că procurorului sesizat nu-i mai rămâne decât să întocmească actul de inculpare pentru pretinsul "procuror" care s-a dat drept judecător la Casație.

Dintotdeauna, doctrina a statuat că „penalul ține în loc disciplinarul”, ceea ce înseamnă că procedura disciplinară nu va putea fi inițiată sau se va suspenda atunci când se impută săvârșirea unei infracțiuni de serviciu.

O altă critică pe care reclamantul o aduce rezoluției atacate, este aceea că, prin aceasta, Comisia pentru judecatori a copiat articolul din gazetă și Nota de verificare, nu a efectuat cercetarea disciplinară obligatorie, a evitat invocarea unor prevederi legale incidente în speță, a disprețuit practica instanței supreme și doctrina de specialitate referitoare la natura juridică a actului administrativ de numire într-o funcție, a sfidat autoritatea

de lucru judecat privind calitatea mea de judecător pe 1 octombrie 2010 stabilită de către Î.C.C.J., conduită care pune în evidență faptul că a acționat cu re-credință. Din examinarea Notei de verificare din 11 februarie 2011 și a Rezoluției din aceeași zi, se observă cu ușurință că respectivele acte procedurale sunt identice, ambele copiind articolul defăimător menționat mai sus, ale cărui judecăți de valoare le-au însușit, în disprețul normelor legale și al științei dreptului. Prin adresa nr. 1649/IJ/1267/2010 din decembrie 2010, Serviciul Inspecției judiciare al C.S.M. a cerut conducerii Î.C.C.J. acordul pentru ca inspectorii să studieze cauzele, să realizeze fotocopii de pe Programarea în ședința de judecată din 2 octombrie 2010 și de pe actele Colegiului de conducere al Î.C.C.J..

Reclamantul arată că în luna septembrie 2010 a participat ca procuror în ședința Secției Penale din 22 septembrie 2010 și în ședința Completului de 9 judecatori din 27 septembrie 2010, condusă de A.P., prilej cu care i-a comunicat acestuia că își dorește ca semnarea și publicarea decretului său de numire să aibă loc cât mai târziu cu putință, întrucât nu a fost în concediul de odihnă pe anul 2010, a intrat în ședințe și în timpul verii, și este foarte obosit, la care acesta i-a comunicat că nu este de acord, pentru că la ședința C.S.M. din săptămâna respectivă va cere Președintelui României să semneze urgent decretul de numire, pentru a intra în ședințe potrivit planificării, deoarece Secția Penală are un deficit foarte mare de judecatori. Firește că planificările în cele două ședințe de judecată pe luna octombrie 2010 nu asigurau timpul necesar pentru studierea dosarelor, astfel că a fost nevoit să le studieze începând cu data de 18 septembrie 2010, când încă mai era procuror, însă această faptă nu este incriminată de lege. În ziua de 30

septembrie 2010, la ora 14:00, a verificat pe site-ul oficial al Președintelui României și a constatat că nu a fost semnat decretul său de numire în funcție, motiv pentru care a mers la președintele Secției Penale, A.P., și i-a cerut să îl înlocuiască în ședințele din 1-3 octombrie 2010, deoarece nu a fost semnat decretul de numire, acesta comunicându-i faptul că știe acest lucru și că deja l-a înlocuit cu d-na judecător G.M..

Mai arată reclamantul că la data de 22 octombrie 2010 a contestat ordinul de salarizare și a cerut Colegiului de conducere al Î.C.C.J. rectificarea lui și deschiderea carnetului său de muncă începând cu 30 septembrie 2010. Ulterior, a arătat inspectorii lor C.S.M.- faptul că cererile sale au fost respinse de Colegiu pe 8 decembrie 2010, însă hotărârea nu i-a fost comunicată și că o va ataca la instanță cu plângere, potrivit art. 8 alin. (2) din Decretul nr. 92/1976, la data inspecției existând așadar declanșat un litigiu de muncă.

Reclamantul arată că Înalta Curte, prin conducerea sa, reprezentată de președinte, vicepreședinte, Colegiul de conducere și președintele Secției Penale, l-a desemnat în complete de judecată la Secția Penală, la Completul de 9 judecători și la Secțiile Unite în perioada 1-31 octombrie 2010, iar în ziua de 1 octombrie 2010 a ordonat să se prezinte la serviciu și să intre în ședința de judecată, exercitând dreptul său de dispoziție în raportul nostru de serviciu, astfel că, potrivit art. 5 lit. f) din Regulamentul instanțelor coroborat cu art. 1091 din Regulamentul Î.C.C.J., și-a îndeplinit obligația de a participa la ședințele de judecată în completele stabilite de Colegiul de conducere, la propunerea președintelui Secției Penale. În caz contrar, arată reclamantul, ar fi săvârșit abaterea prevăzută de art. 99 lit. g) din Legea nr. 303/2004.

De asemenea, în opinia reclamantului, nu este lipsit de relevanță și importanță

faptul că pe 1 octombrie 2010, un complet de judecată al Secției Penale a Înaltei Curți - din care nu a făcut parte - a stabilit definitiv, cu autoritate de lucru judecat, faptul că are calitatea de judecător. Totodată, procurorul și părțile din cauzele judecate în zilele de 1-2 octombrie 2010 nu l-au recuzat din respectivele complete de judecată.

În opinia reclamantului, stabilirea faptelor, a urmărilor acestora, a împrejurărilor în care au fost săvârșite, precum și a altor date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției, ascultarea sa și a apărărilor sale au fost obligatorii și trebuiau realizate numai prin cercetare disciplinară, pe care Comisia de disciplină a refuzat nejustificat să o efectueze, împiedicându-se să se apere și stabilind presupusa sa vinovăție exclusiv pe baza articolelor calomnioase din presă.

O altă critică pe care reclamantul o aduce rezoluției atacate, este aceea că, prin Rezoluția contestată, Comisia a copiat Nota de verificări din 11 februarie 2011, care conține date false, nu a citit dosarul, s-a substituit Înaltei Curți și a interpretat legea prin preluarea aprecierilor dintr-un articol denigrator, a judecat în locul instanței un presupus incident procedural și s-a pronunțat implicit asupra legalității unor hotărâri judecătorești definitive în materie penală. Pronunțarea și redactarea rezoluției în aceeași zi de 11 februarie 2011, când Comisia de disciplină a primit nota de verificări prealabile, fără a dispune efectuarea cercetării disciplinare obligatorii, potrivit art. 46 din Legea nr. 317/2004, fac pe deplin dovada că judecătorii nu au citit dosarul, rezoluția fiind doar o repetare mecanică a Notei de verificări, iar evaluarea și concluziile au fost preluate direct din gazetă, pe care dintru început a fost îndemnată insistent să o confirme.

Referitor la Nota de verificări prealabile, reclamantul arată următoarele:

- judecătorii-inspectorii de la C.S.M., deși au observat că programarea în cele 11 ședințe de judecată, cu sute de dosare (dintre care foarte multe cu zeci de volume) ale celor 3 judecători promovați începând cu 1 octombrie 2010 de către Colegiul de conducere al ÎCCJ, la propunerea președintelui Secției Penale, nu au remarcat că astfel de programări au redus în mod nejustificat timpul rămas pentru studiul dosarelor și pentru redactarea hotărâri lor, afectând grav actul de justiție.

Reclamantul apreciază ca fiind falsă constatarea judecătorilor-inspectorii potrivit căreia “nu a formulat vreo obiecție legată de desemnarea în completele de judecată de la 1 octombrie 2010, data promovării”. În acest sens, arată că în perioada 18 septembrie - 18 decembrie 2010, programul său zilnic de lucru a fost între 8:00 și 23:00, inclusiv sâmbăta și duminica, lucru ce poate fi observat din condica de intrări-ieșiri aflată la jandarmii de serviciu de la ÎCCJ.

La fel de falsă este, în opinia reclamantului, și precizarea că “participarea a fost rezultatul propriei aprecieri a domnului judecător, neexistând vreo discuție cu conducerea instanței legată de publicarea decretului de numire în funcție”. De fapt, discuția cu pricina a existat, a fost amplă și de lungă durată, în sensul că a început pe 27 septembrie 2010 și s-a încheiat pe 1 octombrie 2010, a cunoscut mai multe etape, printre care cererea sa insistentă de a depune jurământul în calitate de judecător și de a consacra momentul dobândirii inamovibilității, rezolvată de către conducătorul Î.C.C.J., vicepreședintele R.A.P., precum și formularea unei cereri de abținere, în calitate de judecător, care i-a fost admisă printr-o hotărâre definitivă a Înaltei Curți pe 1 octombrie 2010.

Prin Decretul de numire nr. 920 din 30 septembrie 2010, reclamantul arată că au încetat raporturile de serviciu cu Parchetul

Î.C.C.J., fiind eliberat din funcție în condițiile art. 65 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 303/2004, adică prin transfer în altă funcție decât cea de procuror, fiind promovat pe bază de concurs în funcția de judecător la Înalta Curte. În Hotărârea nr. 743 din 16 septembrie 2010, C.S.M. în mod greșit a aplicat, prin interpretare extensivă, dispozițiile art. 61 din Legea nr. 303/2004, întrucât nu s-a aflat în situația juridică reglementată de acest text, adică, în calitate de procuror, nu a cerut niciodată numirea în funcția de judecător la Î. C.C.J., deoarece în respectiva funcție “se promovează” în condițiile art. 52 alin. (1) din același act normativ.

Numirea în funcția de judecător la Casația a născut un nou raport juridic de serviciu, cu drepturi și obligații pentru ambele subiecte ale acestuia, adică pentru mine și pentru Înalta Curte - prin președinte sau înlocuitorul său, nu doar *in propria persona*. În acest context, și Casația, prin conducătorul său din acel moment - dna. R.A.P. - a avut obligația de a se asigura de faptul că decretul de numire este publicat în Monitorul Oficial, dacă s-ar merge pe raționamentul nejuridic și lacunar al gazetei, preluat *ad litteram* și de Inspekția judiciară. Însă, pe 1 octombrie 2010, cele două subiecte ale raportului juridic de serviciu născut prin decretul de numire emis în mod valabil cu o zi înainte au stabilit că decretul a produs efecte de la semnarea și comunicarea sa, nemaifiind necesar să se aștepte publicarea, deoarece este un act administrativ individual, iar nu unul normativ. După această dată, însă, când aplicarea decretului de numire a fost stabilită de către Înalta Curte prin hotărâri definitive, inclusiv a unei cereri de abținere a “judecătorului C.”, această instanță fiind singura care poate interpreta legea în mod unitar, orice altă discuție nu mai poate avea loc decât în plan doctrinar, eventual cu formularea de propuneri *de lege ferenda*.

O altă critică pe care reclamantul o aduce rezoluției atacate, este aceea că, prin Rezoluția contestată Comisia de disciplină s-a pronunțat asupra datei de numire a sa în funcția de judecător, deși între persoana sa și Înalta Curte exista un litigiu de muncă, declanșat pe 22 octombrie 2010, cu același obiect și care se află pe rolul Judecătoria Sectorului 2, București.

În textul Rezoluției din 11 februarie 2011, Comisia a invocat faptul că prin Hotărârea nr. 26 din 8 decembrie 2010, Colegiul de conducere al instanței supreme a respins contestația sa împotriva Ordinului nr. 218 din 6 octombrie 2010. Această hotărâre, arată reclamantul, i-a fost comunicată abia pe 8 februarie 2011, iar împotriva acesteia a făcut plângere la Judecătoria Sectorului 2, București, pe 9 martie 2011, instanța în fața căreia se află și în prezent cauza. În aceste condiții, pronunțarea unei asemenea Rezoluții ilegale reprezintă o imixtiune inadmisibilă a Comisiei de disciplină în activitatea Judecătoria Sectorului 2, pe rolul căreia se află litigiul de muncă al cărui obiect este identic cu cel al rezoluției criticate.

Reclamantul critică rezoluția și pentru faptul că, prin aceasta, Comisia de disciplină, a sesizat Parchetul I.C.C.J. "cu privire la posibila săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în ședințele din 1-2 octombrie 2010", deși Comisia face parte din aparatul propriu al C.S.M., are competență în domeniul răspunderii disciplinare și nu reprezintă C.S.M. în relațiile acestuia cu alte persoane, fizice sau juridice. Potrivit art. 61 și urm. din Legea nr. 317/2004, pe lângă Plenul C.S.M. funcționează Inspekția judiciară, cu atribuții exclusiv în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. De asemenea, potrivit art. 24 alin. (3) lit. a) din aceeași lege, C.S.M. este reprezentat în relațiile interne de către președintele acestuia. Este adevărat că organele de urmărire penală

sunt sesizate, potrivit art. 221 din Codul de procedură penală, prin plângere, denunț sau din oficiu, iar potrivit art. 227 din aceeași lege, persoanele cu funcții de conducere ale persoanelor juridice de drept public cu atribuții de control sau oricare alți funcționari care iau la cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni în cadrul unității ori în legătură cu serviciul au obligația să sesizeze de îndată pe procuror, însă, în opinia reclamantului, o sesizare "cu privire la posibila săvârșire a unei fapte penale" nu este nicidecum reglementată de lege, iar Comisia, a trimis rezoluția de clasare și procurorului. Comisia de disciplină, în loc să dispună efectuarea cercetării disciplinare pe baza căreia să stabilească ulterior faptele și urmările lor, a copiat pur și simplu Nota de verificare prealabile și a înaintat-o parchetului. Atâta doar, că în cazul de față, Parchetul Î.C.C.J. putea fi sesizat în mod legal doar de către președintele C.S.M., iar nu de către Comisia de judecatori care a pretins că nu poate cerceta pretinsele fapte comise de "un procuror în funcție".

În drept, reclamantul și-a întemeiat contestația pe prevederile art. 46 ind. 1 alin. (13) din Legea nr. 317/2004.

Consiliul Superior al Magistraturii a depus întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei de interes, solicitând respingerea contestației în consecință, în considerarea următoarelor argumente:

Obiectul prezentei acțiuni judiciare îl reprezintă rezoluția nr. 30/CDJ/11.02.2011, emisă de Comisia de disciplină pentru judecatori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în ceea ce privește soluția de clasare a lucrării sub aspectul săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările ulterioare, de către reclamantul C.J.V..

Apreciază că reclamantul nu justifică un interes în promovarea prezentei

acțiuni, acesta neavând niciun folos practic prin anularea soluției favorabile dată de comisia de disciplină pentru judecători (criticile sale sunt îndreptate, în fapt, împotriva notei întocmită de inspectorii judecători cu privire la rezultatul verificărilor prealabile). De asemenea, arată că, în data de 28 februarie 2011, Președintele României a semnat decretul de eliberare din funcția de judecător prin pensionare a reclamantului.

În opinia acestuia, lipsa de interes subzistă și în cazul criticilor vizând sesizarea parchetului întrucât această măsură, chiar dacă este cuprinsă în rezoluția de clasare, nu are legătură cu aceasta și nu constituie un act administrativ, în sensul Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ. Or, în cadrul acțiunii în contencios administrativ, condiția interesului nu poate subzista decât în corelație cu un act administrativ sau, după caz, cu un refuz nejustificat de soluționare a unei cereri.

Pentru termenul din data de 12.09.2011, reclamantul a depus o cerere, prin care a solicitat, în contradictoriu cu intimații Consiliul Superior al Magistraturii, Președintele României și Înalta Curte de Casație și Justiție, constatarea nulității absolute în privința Ordinului nr. 218/06.10.2010 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiției, Decretului nr. 906 din 16.09.2010 al Președintelui României și Hotărârii nr. 165/25.02.2010 a Plenului C.S.M., calificată de către instanță ca fiind excepții de nelegalitate a celor trei acte astfel individualizate.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat următoarele:

A. Prin Ordinul nr. 218 din 6 octombrie 2010, Președintele Înaltei Curți – d-na. L.D.S. - a dispus salarizarea mea în calitate de judecător al instanței supreme începând din 4 octombrie 2010, luând în seamă doar data publicării în Monitorul

Oficial a Decretului nr. 935 din 30 septembrie 2010 de numire a mea în funcția de judecător.

În acest fel, conducerea instanței supreme a ignorat dispozițiile Hotărârii C.S.M. nr. 743 din 16 septembrie 2010 prin care s-a propus Președintelui României eliberarea mea din funcția de procuror și numirea în funcția de judecător începând cu data de 1 octombrie 2010, precum și faptul că Președintele a decretat numirea mea pe 30 septembrie 2010, dată la care Decretul nr. 935 a produs imediat efecte juridice față de cele trei subiecte de drept, respectiv: Parchetul de pe lângă Înalta Curte, Casația și reclamantul, subiecte care l-au și pus în executare de la 1 octombrie 2010 prin programarea în ședințele de judecată din perioada 1-31 octombrie 2010, studiul dosarelor și chemarea sa de la domiciliu pentru a intra în ședința din 1 octombrie 2010.

La emiterea Ordinului nr. 218/2010, conducerea Casației a ignorat practica fostului Tribunal Suprem veche de 44 de ani potrivit căreia: "actul administrativ este forma juridică prin care organele executive și de dispoziție aduc la îndeplinire prevederi cuprinse în lege, el este executoriu prin el însuși, în sensul că produce efecte juridice din momentul emiterii sau din momentul stabilit pentru intrarea în vigoare și până la încetarea eficienței sale."

De asemenea, la emiterea Ordinului nr. 218/2010, conducerea Înaltei Curți a disprețuit încheierea de ședință din 1 octombrie 2010 pronunțată în Dosarul penal nr. 745.1/1/2007 de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, prin care a fost admisă "declarația de abținere formulată de domnul judecător C.J.V.. Stabilește că domnul judecător nu va participa la judecata cauzei. Definitivă.", aceasta fiind prima cauză penală în care am fost planificat să particip în ziua de 1 octombrie 2010.

Așadar din 1 octombrie 2010 există o hotărâre judecătorească intrată în puterea lucrului judecat cu privire la calitatea mea de judecător din chiar acea zi.

Ordinul nr. 218/2010 nu a produs efecte juridice potrivit dispozițiilor sale fiindcă nu a fost respectat nici măcar de emitentă, care mi-a achitat integra] salariul pentru perioada 1-31 octombrie 2010, interval în care am exercitat funcția de judecător la solicitarea expresă a conducerii Înaltei Curți.

De fapt, scopul acestui Ordin nr. 218/2010 a fost acela ca eu să fiu defăimat în presă, iar ulterior pentru a declanșa cercetarea mea disciplinară, urmată de trimiterea cauzei la procuror pentru angajarea răspunderii penale, urmări care au avut consecințe grave asupra sănătății sale.

Examinarea actelor administrative de numire a doamnei L.D.S. în funcția de Președinte al Înaltei Curți conduce la concluzia că acestea sunt lovite de nulitate absolută, cu efecte retroactive, după cum vom arăta în continuare, astfel că la data de 6 octombrie 2010 - când dânsa a emis Ordinul nr. 218 privind salarizarea mea, dna. L.D.S. nu avea legal calitatea de Președinte al instanței supreme, așa încât acest ordin întemeiat pe acte de numire lovite de nulitate absolută are soarta acestora, adică este și el lovit de nulitate absolută, cu efect retroactive, impunându-se anularea Ordinului, deoarece a fost emis de o persoană fără calitate.

B. Prin Decretul nr. 906 din 16 septembrie 2010, potrivit prerogativelor constituționale și legale și având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 165 din 25 februarie 2010, Președintele României a numit-o pe dna. L.D.S. în funcția de Președinte al Înaltei Curți pentru o perioadă de 3 ani.

Acest act administrativ este lovit de nulitate absolută legală și totală din următoarele considerente:

a) Propunerea de numire în funcția de Președinte al Înaltei Curți a doamnei L.D.S. s-a făcut de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, așa după cum rezultă în mod explicit din art. 2 al dispozitivului Hotărârii nr. 165 din 25 februarie 2010, dispozitivul fiind exact partea care a fost pusă efectiv în executare, ulterior fiind preluată ca temei legal al Decretului nr. 906/2010.

Potrivit normelor imperative din art. 4 și art. 40 lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, competența exclusivă de a propune Președintelui României numirea în funcție a președintelui, vicepreședintelui și a președinților de secții de la Înalta Curte revine Secției pentru judecători a C.S.M., care este alcătuită din 9 membri (judecători).

Din cercetarea dispozitivului Hotărârii C.S.M. nr. 165/25.2.2010 se observă că art. 2 prevede următoarele: "prezenta Hotărâre este a Plenului C.S.M. și se comunică Președintelui României.", Plenul neavând competența materială de a formula astfel de propuneri, iar nerespectarea competenței atrage nulitatea absolută a Hotărârii nr. 165/2010.

Mai mult decât atât, examinarea hotărârii criticate relevă faptul că expositivul ei aparține Secției pentru judecători, iar dispozitivul aparține Plenului C.S.M., împrejurare care atrage și ea sancțiunea nulității absolute a actului administrativ, deoarece nu se poate stabili cu precizie cine a adoptat Hotărârea și dacă avea competența materială în acest sens.

Evident, în perioada 25 februarie - 16 septembrie 2010, Președintele României a avut posibilitatea să observe faptul că între conținutul Hotărârii nr. 165/2010 și dispozitivul acesteia nu există concordanță, în sensul că dispozitivul nu exprimă voința aceleiași structuri a autorității judecătorești cu aceea menționată în expositiv, motiv pentru care era obligatorie restituirea acelei hotărâri

informe în vederea conformării autorității emitente la rigorile legii, însă acest lucru nu s-a întâmplat.

În prezent, membrii C.S.M. care alcătuiau în februarie 2010 Secția pentru judecatori, inclusiv d-na F.B., nu mai fac parte din actualul C.S.M., iar singura soluție juridică este anularea ambelor acte administrative, respectiv Decretul nr. 906/16.9.2010 și Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 165/25.2.2010, deoarece sunt lovite de nulitate absolută, fiind încălcate normele imperative de competență privind numirea Președintelui Înaltei Curți, urmată de reluarea procedurii de numire, potrivit legii.

Subliniază faptul că nulitatea legală și totală a celor două acte administrative - Decretul nr. 906/2010 al Președintelui României și Hotărârea nr. 165/2010 a Plenului C.S.M. au efecte retroactive, adică de la momentul emiterii primului (16 septembrie 2010), respectiv al adoptării celui de-al doilea (25 februarie 2010).

Pe cale de consecință, la data de 6 octombrie 2010, când a emis Ordinul nr. 218 privind salarizarea sa, dna. L.D.S. nu avea legal calitatea de Președinte al Înaltei Curți, astfel că și acest ultim act administrativ are soarta celorlalte două acte analizate mai sus, adică este și el lovit de nulitate absolută, cu efecte retroactive și se impune anularea sa.

b) Decretul nr. 906 din 16 septembrie 2010 al Președintelui României este antedat, deoarece în ziua emiterii sale, autorul nu s-a aflat în țară, ci la Bruxelles, unde a participat la reuniunea Consiliului Uniunii Europene și la summit-ul Partidului Popular European. Acest fapt rezultă cu prisosință din Comunicatul de presă din 16 septembrie 2010 al Administrației Prezidențiale.

De asemenea, este de reținut împrejurarea că în ziua de 16 septembrie 2010 apar a fi fost semnate Decretele nr. 906, nr. 907, nr. 908 și nr. 909 de numire a președintelui, vicepreședintelui, preșe-

dintelui Secției Comerciale și președintelui Secției civile de la Înalta Curte, pe de o parte, iar pe de altă parte, judecătorii R.A.P. și A.B. au fost propuși pentru această numire prin Hotărârile nr. 862 și nr. 863 din 16 septembrie 2010 ale Secției pentru judecatori a C.S.M., hotărâri adoptate după procedura de concurs care a avut loc în aceeași zi, pe 16 septembrie 2010, procedură care s-a finalizat în a doua parte a zilei, când, repet, Președintele României nu se afla în țară.

În concluzie, toate cele 4 decrete (nr. 906-909/16.9.2010) au fost antedatate.

Pentru a înlătura orice dubiu în privința ilegalității Decretului nr. 906/2010, precizează că în pretinsa zi a emiterii sale - 16 septembrie 2010, Secția pentru judecatori a C.S.M. a consemnat în chiar prima pagină a Hotărârii nr. 877/16.9.2010 faptul că respectivul decret nu a fost emis, motiv pentru care prin același act administrativ și anume Hotărârea nr. 877/2010, C.S.M. a dispus delegarea în funcția de Președinte al Înaltei Curți a domnului judecător A.B..

În consecință, pe data de 16 septembrie 2010, C.S.M. a fost absolut sigur că durata procedurii privind transmiterea către Președintele României a celor patru propuneri de numire în funcție la Casație și emiteria celor patru decrete corespunzătoare urma să dureze mai mult de câteva ore (așa cum în aparență s-au întâmplat lucrurile), în caz contrar neavând niciun sens delegarea lui A.B. în fruntea celei mai înalte instanțe judecătorești din țara noastră.

De asemenea, din adresa nr. SK409 din 11 mai 2011 a Companiei Naționale "Aeroporturi București" rezultă că aeronava R0374 cu care Președintele României s-a întors de la Bruxelles a aterizat pe Aeroportul internațional "Henri Coandă" în ziua de 16 septembrie 2010, ora 23:29. Prin urmare, este de înțeles faptul că timpul necesar pentru îndeplinirea

formalităților ulterioare aterizării, precum și pentru deplasarea de la Otopeni la Palatul Cotroceni a fost mai mare de 31 de minute, așa încât Decretele de numire nr. 906-909/2010 în mod obiectiv nu au putut fi semnate legal pe 16 septembrie 2010.

Și această împrejurare atrage nulitatea absolută a Decretului nr. 906/16.9.2010 de numire în funcția de Președinte al Înaltei Curți a doamnei L.D.S., cu efecte retroactive, așa încât și Ordinul nr. 218/6.10.2010 este lovit de nulitate absolută, impunându-se anularea celor două acte administrative individuale și din acest considerent.

În vederea discutării admisibilității excepțiilor de nelegalitate, Curtea a citat în cauză emitenții acestora, Consiliul Superior al Magistraturii, Președintele României și Înalta Curte de Casație și Justiție.

Președintele României a depus întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității excepției de nelegalitate, astfel cum a fost formulată și a solicitat respingerea acesteia, ca inadmisibilă, în raport de prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004; excepția lipsei plângerii prealabile și respingerea acțiunii ca inadmisibilă, în raport de prevederile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004; excepția lipsei de interes și respingerea acțiunii ca fiind lipsită de interes, în raport de prevederile art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. p) și lit. r) și art. 8 alin. 1 ind. 1 din Legea nr. 554/2004. Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea poziției sale procesuale, a arătat că excepția de nelegalitate, astfel cum a fost formulată, nu permite nici identificarea procesului în cadrul căruia excepția a fost invocată, și, cu atât mai puțin dacă soluționarea litigiului pe fond depinde de vreunul dintre cele trei acte administrative atacate. Altfel spus, reclamantul a înțeles să invoce pe cale

de acțiune o excepție de nelegalitate, aceasta reprezentând ea însăși fondul cauzei.

Reclamantul fiind un terț în raport de actul administrativ cu caracter individual atacat, a beneficiat de regimul mai favorabil terților în realizarea procedurii prealabile, în cauză fiind incidente dispozițiile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, legea contenciosului administrativ. Potrivit art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004, legea contenciosului administrativ, „plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție.”

Totodată, potrivit art. 109 alin. (2) C.pr.civ., „sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, dacă legea prevede în mod expres aceasta. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată.” Decretul nr. 906/2010 a fost publicat în Monitorul Oficial al României în data de 17.09.2010, plângerea prealabilă nefiind formulată nici până la acest moment, astfel că, în opinia acestuia, dreptul de a formula plângere prealabilă fiind prescris.

Interesul legitim privat a fost definit la art. 2 alin. (1) lit. p), ca fiind „posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat.”

Reclamantul aduce critici de nelegalitate Decretului nr. 906/16 septembrie 2010 pentru numirea președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, în scopul desființării retroactive a calității de președinte al instanței supreme a doamnei L.S.S., pentru a obține anularea altui act administrativ, respectiva Ordinului nr. 218/06.10.2010.

Or, însăși reclamantul susține la fila 3 din cerere faptul că acest ordin “nu a

produs efecte juridice potrivit dispozițiilor sale fiindcă nu a fost respectat nici măcar de emitentă“, care i-a achitat salariul pentru perioada 1-31 octombrie 2010.

Pe cale de consecință, urmează să observați faptul că reclamantul nu a suferit nici o vătămare prin emiterea actului administrativ atacat, nici direct, nici indirect.

În ceea ce privește potențialul interes public al reclamantului, arată că interesul legitim public a fost definit la art. 2 alin. (1) lit. r), ca fiind“ interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice“. În cauză, s-ar putea susține că există un interes legitim public, ca actele emise de Președintele României să fie emise în conformitate cu dispozițiile legale. Însă, potrivit art. 8 alin. (4) din Legea nr. 554/2004“persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula cereri de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.” Or, în cauză, reclamantul nu a susținut și nici nu a probat existența unui drept sau interes legitim privat care să-i fi fost vătămat, prin faptul că Președintele României a emis Decretul nr. 906/2010.

Decretul Președintelui României nr. 906/16 septembrie 2010 pentru numirea președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție publicat în Monitorul Oficial, Partea 1 nr. 647 din 17.09.2010 a fost emis în temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României republicată, ale art. 53 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale

art. 40 lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 165 din 25 februarie 2010, respectând toate cerințele legale.

Înalta Curte de Casație și Justiție a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestației, în considerarea următoarelor argumente:

Reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile act. 4 din Legea nr. 554 din 2 decembrie 2004 a contenciosului administrativ și ale act. 46 alin. (13) din Legea nr. 317 din Legea nr. 317 din 1 iulie 2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, invocând excepția de nulitate absolută legală și totală a Ordinului nr. 218 din 6 octombrie 2010 emis de Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Decretului nr. 906 din 16 septembrie 2010 al Președintelui României și a Hotărârii nr. 165 din 25 februarie 2010 a Consiliului Superior al Magistraturii.

În opinia acesteia, Hotărârea nr. 165 din 25 februarie 2010 a Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a înaintat către Președintele României propunerea de numire în funcția de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, aparține, în conformitate cu dispozițiile art. 40 lit. g) din Legea nr. 317/2004, Secției pentru judecători și nu Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, așa cum se susține în motivarea acțiunii. Chiar dacă la art. 2 al dispozitivului respectivei hotărâri apare o altă mențiune, este clar că aceasta reprezintă rezultatul unei erori materiale, din cuprinsul întregului act rezultând că acesta emană de la Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

În același timp, semnarea unui decret de către Președintele țării nu este legată de prezența acestuia pe teritoriul României.

Prin Ordinul nr. 218/2010 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a stabilit salarizarea reclamantului începând cu data de 4 octombrie 2010, dată la care a fost publicat în Monitorul Oficial al României Decretul nr. 935 din 30 septembrie 2010 privind eliberarea sa din funcția de procuror și numirea în funcția de judecător la instanța supremă, întrucât în cuprinsul respectivului decret nu se menționează o altă dată care să fie luată în considerare la emiterea ordinului contestat.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de obiectul cererii și de dispozițiile legale incidente, cu prioritate asupra excepției inadmisibilității excepțiilor de nelegalitate privind Ordinul nr. 218/06.10.2010 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiției, Decretul nr. 906 din 16.09.2010 al Președintelui României și Hotărârea nr. 165/25.02.2010 a Plenului C.S.M., conform art. 137 pct. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat următoarele:

Obiectul acțiunii judiciare de față îl reprezintă contestația reclamantului C.J.V. împotriva rezoluției 30/CDJ/11.02.2011 emisă de Comisia de disciplină pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a dispus „Clasarea cauzei sub aspectul săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, de către domnul judecător C.J.V., din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție”, precum și „Sesizează Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la posibila săvârșire de către domnul C.J.V. a unei fapte prevăzute de legea penală, în condițiile participării acestuia la ședințele de judecată din datele de 01.10.2010 și respectiv, 02.10.2010, la Înalta Curte de Casație și Justiție, înainte de publicarea în Monitorul Oficial a decretului de numire în funcția de

judecător.”, în ceea ce privește argumentele care au stat la baza soluției de clasare.

În ceea ce privește excepțiile de nelegalitate, Curtea reține că:

Ordinul nr. 218 din 06.10.2010 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiției stabilește că „începând cu data de 04.10.2010, domnul judecător C.J.V. va primi o indemnizație brută lunară în sumă de 13970 lei lunar (6716 lei indemnizație de încadrare + 2015 majorare cu 30% pentru vechime în magistratură, plus 3056 lei adaos de 25% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică + adaos de 10% pentru confidențialitate, plus 2183 lei spor de 25% pentru vechime în muncă), la care se adaugă 2096 lei spor pentru condiții deosebite de muncă, grele, vătămătoare sau periculoase, plus 1310 lei sumă tranzitorie, plus un quantum în sumă de 1834 lei pentru confidențialitate + risc și suprasolicitare neuropsihică, totalizând 19210 lei lunar.” (art. 1).

Prin Decretul pentru numirea președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 906 din 16.09.2010, Președintele României a decretat „Doamna judecător L.D.S. se numește în funcția de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe o perioadă de trei ani.” (articol unic).

Hotărârea nr. 165/25.02.2010 a Secției pentru Judecători din cadrul C.S.M. privește „înaintarea către Președintele României a propunerii de numire în funcția de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe o perioadă de trei ani, a doamnei judecător L.D.S.” (art. 1).

Analizând sub aspectul admisibilității excepțiile de nelegalitate, Curtea constată că nu este îndeplinită cerința de dependență a soluționării contestației reclamantului împotriva rezoluției 30/CDJ/11.02.2011, emisă de Comisia de disciplină pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în raport de legalitatea sau nelegalitatea

celor trei acte contestate pe calea excepției, ultimele două fiind acte emise anterior perioadei analizate sub aspect disciplinar în cuprinsul rezoluției de clasare și privind procedura de numire în funcție a președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar primul este actul administrativ de stabilire a drepturilor salariale ale reclamantului, în privința căruia, chiar dacă s-ar reține o eroare cu privire la data stabilirii drepturilor salariale, acest aspect nu este de natură să influențeze analiza rezoluției de clasare.

Astfel, față de dispozițiile art. 4 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, Curtea va respinge excepțiile de nelegalitate privind Ordinul nr. 218/06.10.2010 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiției, Decretului nr. 906 din 16.09.2010 al Președintelui României și Hotărârii nr. 165/25.02.2010 a Plenului C.S.M., ca inadmisibile.

Pe fond, Curtea reține că prin rezoluția Comisiei de disciplină pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii dată în dosarul nr. 30/CDJ/2011, la data de 11.02.2011, s-au reținut următoarele:

„La data de 14 decembrie 2010, Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu cu privire la informațiile apărute în ziua de 10 decembrie 2010 pe site-ul *Lumea justiției*, într-un articol de presă intitulat „*Exclusiv – Ex-procurorul V.C.J. a judecat două dosare la Înalta Curte înainte să fie numit judecător, la ordinul lui A.P.! J. a încercat zadarnic să-și șteargă urmele!*”.

În conținutul articolului se arăta că:

„*Fostul procuror V.C.J. a judecat, în data de 2 octombrie 2010, două recursuri la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, înainte ca decretul prin care a fost numit judecător să fi fost publicat în Monitorul Oficial, respectiv în data de 4 octombrie 2010.*”

Se susținea totodată și că „*domnul C. a fost îndemnat să intre în ședința de*

judecată de șeful Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, magistratul A.P., care l-a chemat sâmbătă (!!!) pentru a judeca și l-a asigurat pe C. că decretul prin care a fost numit ca judecător urmează să fie publicat în Monitorul Oficial în cel mai scurt timp. Judecătorul P. s-a bazat probabil, în momentul în care l-a asigurat pe C. că nu va avea probleme, pe prietenia sa, de notorietate, cu consilierul prezidențial care se ocupă de astfel de probleme, Ș.D.. Magistratul V.C.J. nu numai că a judecat două cauze fără să fie efectiv judecător, dar a și încercat apoi să ascundă acest lucru. Mai exact, acesta a convins conducerea Parchetului General să modifice data la care a fost eliberat efectiv din funcția de procuror, antedatând documentul de eliberare din funcție, și a depus o cerere la Colegiul de conducere al instanței supreme pentru a face același lucru. Colegiul Înaltei Curți de Casație și Justiție i-a respins cererea lui C., iar dosarele judecate de acesta au rămas cu o soluție definitivă, pronunțată de doi judecători și de un procuror (...).

„*Șeful Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, judecătorul A.P. i-a cerut lui C. să intre în complet.*”

„*Iată cum s-au desfășurat, în detaliu, faptele: Judecătorul A.P. a fost cel care l-a îndemnat pe V.C.J. să intre în completul de judecată înainte de a fi numit ca judecător. P. a luat legătura cu V.C.J., care aștepta să-i fie publicat în Monitorul Oficial decretul prin care devenea judecător, și i-a ordonat acestuia să se prezinte la muncă, într-o zi de sâmbătă, 2 octombrie. J. s-a simțit ocrotit de P. (membru al C.S.M.) pentru că acesta ocupa funcția de președinte al Secției penale și, conform legii, avea în atribuții și planificarea completelor de judecată, inclusiv a celor de urgență.*

Mai mult, J. cunoștea relația de prietenie, de notorietate, de altfel, dintre șeful său direct, judecătorul A.P. și

consilierul prezidențial Ș.D., care le-ar fi putut da asigurări că decretul de numire în funcția de judecător, semnat din 30 septembrie, a fost trimis la Monitorul Oficial și va fi publicat în timp util”.

„C. a judecat dosarele mai înainte să-i înceteze calitatea de procuror”

„Decretul de eliberare din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de numire a lui V.C.J. în funcția de judecător la instanța supremă a fost semnat în data de 30 septembrie 2010, dar a fost publicat în Monitorul Oficial, partea I, numărul 672, abia în data de 4 octombrie 2010 (vezi facsimil). Decretul președintelui prevedea: „Președintele României decretează: Articol unic – Domnul V.C.J. se eliberează din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și se numește în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție”.

Cu două zile înainte de a fi publicat decretul în Monitorul Oficial, adică în data de 2 octombrie 2010, V.C.J., la ordinul judecătorului A.P., a intrat într-un complet de trei judecători la Înalta Curte de Casație și Justiție, și a respins două recursuri. Asta deși așa cum am arătat, la data de 2 octombrie, C. nu era judecător, ci procuror. Dosarele în care a intrat V.C.J., alături de judecătorul S.D. (n.n. - magistratul care a decis eliberarea lui O.H., la rugămințile fostului procuror C.N.) și de președintele completului judecătorului A.H.I., au privit un recurs împotriva prelungirii duratei arestării preventive în cursul urmăririi penale (Dosarul nr. 1219/44/2010) și o contestație împotriva înlocuirii măsurii arestării preventive (Dosarul nr. 7948/1/2010) au fost soluționate în aceeași zi, 2 octombrie, prin respingerea recursurilor”.

„V.C.J. a încercat să își șteargă urmele”

„După momentul judecării celor două recursuri, magistratul V.C.J. a așteptat încă două zile pentru publicarea

decretului de numire în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție. Imediat după publicarea decretului însă, C. a încercat să își șteargă urmele.

Astfel, judecătorul a cerut conducerii Parchetului General ca, în dosarul său de personal, să fie trecută data de eliberare din funcția de procuror, ziua de 1 octombrie, lucru pe care l-a și obținut! C. mai avea o singură problemă: data de eliberare din funcția de procuror nu bătea cu cea de încadrare în funcția de judecător! Prin urmare, avea nevoie de aceeași modificare în acte și la Înalta Curte de Casație și Justiție. La instanță, însă, judecătorul nu a mai putut să o ia pe ocolite, așa că a făcut o solicitare către Colegiul de conducere al instanței supreme, prin care a cerut ca data de încadrare în funcția de judecător să fie 1 octombrie, exact data la care a fost eliberat din Parchetul General, în condițiile mai sus arătate.

Și, surpriza neplăcută pentru el în cursul acestei săptămâni, Colegiul Înaltei Curți de Casație și Justiție a respins cererea lui C., astfel că, pentru prima dată în istoria judiciară modernă a României, două cauze au fost soluționate de doi judecători și un procuror”.

Verificările efectuate de către Inspekția Judiciară în conformitate cu prevederile art. 45¹ alin. 5 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată și modificată prin O.U.G. nr. 59/2009, au evidențiat indicii privind săvârșirea de către domnul judecător V.C.J., din cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată.

Nota cu privire la rezultatul verificărilor prealabile a fost înaintată la data de 11.02.2011 Comisiei de disciplină pentru judecători, unde a fost înregistrată sub nr.

30/CDJ/2011, iar prin rezoluția din data de 11 februarie 2011 s-a dispus *clasarea* cauzei sub aspectul abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, modificată și republicată, față de domnul judecător V.C.J., din cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pentru a dispune în acest sens, Comisia de disciplină a reținut următoarea *situație de fapt*:

În data de 11 ianuarie 2010, pe pagina de internet a Consiliul Superior al Magistraturii, precum și pe cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție, au fost publicate trei posturi vacante de judecător la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Cu nota înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 5508/1154/DRUO/18992/ST/2010, Direcția de resurse umane și organizare a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii candidaturile depuse pentru promovarea pe locurile vacante respective.

Prin *Hotărârea nr. 686/9 septembrie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii* s-a hotărât promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație – Secția penală, a domnului V.C.J., procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, începând cu data eliberării din funcția de procuror și a numirii în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decret al Președintelui României.

Este de observat că, prin aceeași hotărâre, s-a hotărât promovarea în funcția de judecător la instanța supremă a încă doi magistrați, dar care anterior au deținut funcția de judecător, astfel că în privința acestora, în hotărârea Plenului s-a prevăzut că promovarea urmează a avea loc începând cu data de 1 octombrie 2010.

Hotărârea nr. 686/09 septembrie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a dispus promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, a domnului V.C.J., procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, începând cu data eliberării din funcția de procuror și a numirii în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție prin decret al Președintelui României, a fost urmată de *Hotărârea nr. 743/16 septembrie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii*.

Prin această a doua hotărâre, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a dispus înaintarea către Președintele României a propunerii de eliberare din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a domnului V.C.J., începând cu data de 1 octombrie 2010, ca urmare a promovării în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și, respectiv, a propunerii de numire în funcția de judecător la instanța supremă începând cu 1 octombrie 2010.

Pentru a hotărî astfel, Plenul a constatat că se impune completarea măsurii dispuse inițial de Consiliul Superior al Magistraturii, prin *actul de autoritate al Președintelui României, care să confere*, potrivit legii, odată cu numirea în funcția de judecător și *atributul inamovibilității*, fiind necesară, astfel eliberarea din funcția de procuror și numirea în funcția de judecător.

Din verificările prelabile efectuate a mai reieșit și că la data de 17 septembrie 2010 a fost întocmită „Planificarea judecătorilor în ședințele de judecată pentru luna octombrie 2010” la nivelul Secției penale a instanței supreme, putându-se constata că domnul judecător V.C.J. a fost planificat în ședințe de judecată începând cu data de 1 octombrie 2010.

Astfel cum rezultă din „Programarea în ședința de judecată pe luna octombrie 2010 – fonduri”, refăcută în data de 17.09.2010, ora 12,00, domnul V.C.J. a fost planificat să participe la ședința de judecată din 01.10.2010, la cea din data de 06.10.2010, la ședința din 19.10.2010, iar din „Programarea în ședința de judecată pe luna octombrie 2010 – recursuri”, refăcută în 21.09.2010, ora 14,00, rezultă că domnul V.C.J. a fost programat și în ședințe de recursuri, cum ar fi, spre exemplu, cea din data de 07.10.2010.

Totodată, la nivelul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a (re)configurat la data de 17 septembrie 2010 și „Planificarea completelor de serviciu la domiciliu pentru cazuri urgente” pentru luna octombrie 2010, astfel că domnul V.C.J. a fost planificat în zilele de sâmbătă, 02.10.2010, respectiv de duminică, 03.10.2010, pentru a compune completul de recursuri, alături de alți doi judecători.

Planificarea activității de judecată la nivelul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a realizat de către președintele Secției penale, în conformitate cu prevederile art. 32 din *Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție*, potrivit căruia „președinții de secții stabilesc judecătorii care compun completele de judecată și programează ședințele acestora”, activitate realizată în virtutea unei alte obligații, generale, de organizare a activității secției, prevăzută în același Regulament, în cuprinsul dispozițiilor art. 31 alin.2 lit.a.

Se impune a fi menționat faptul că, ulterior acestor date, respectiv în 30 septembrie 2010, a fost postat pe site-ul Administrației Prezidențiale un Comunicat de presă din care rezulta că, în aceeași dată, de 30.09.2010, Președintele României a semnat, printre altele, și

decretul privind eliberarea din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a domnului V.C.J. și numirea sa în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În acest context, domnul judecător V.C.J. a participat la ședințele de judecată din datele de 01.10.2010 și respectiv, 02.10.2010, la Secția penală a instanței supreme, pornind de la propria-i apreciere, conform căreia la data de 30.09.2010, cea a semnării decretului de numire de către Președintele României, a dobândit inamovibilitate, iar raporturile sale de serviciu cu Parchetul au încetat.

În concret, la data de 01.10.2010, domnul V.C.J. a participat la o ședință de judecată, intrând în compunerea completului de judecată investit cu soluționarea dosarului nr. 2377/1/2009, iar, într-un alt dosar, nr. 741.1/2007, a formulat o cerere de abținere întemeiată pe dispozițiile art. 48 lit.g din Codul de procedură penală, admisă ulterior de către un alt complet de judecată.

În vederea participării la această ședință de judecată, domnul judecător V.C.J. a fost convocat telefonic de către doamna prim-grefier, în dimineața zilei de 01.10.2010, în baza planificării întocmite de către președintele Secției penale.

În data de 02.10.2010, domnul V.C.J. a făcut parte, în calitate de judecător, din compunerea completului ce asigura permanența (cauzele urgente), judecând dosarele nr. 1219/44/2010 și 7948/1/2010.

În aceste condiții, problema care se impune a fi clarificată, având consecințe asupra condițiilor de angajare a unei eventuale răspunderi disciplinare, este aceea a *momentului în care domnul V.C.J. a dobândit statutul de judecător la instanța supremă*, și implicit, a *statutului său profesional la datele de 01.10.2010 și 02.10.2010, când a participat la judecarea unor cauze penale la instanța supremă*.

Potrivit art. 52 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii, dintre persoanele care au îndeplinit, alături de alte condiții, funcția de judecător în ultimii doi ani la tribunale sau curți de apel și care au o vechime în funcția de judecător și procuror de cel puțin 12 ani.

Însă, prin Decizia nr. 866/2006 a Curții Constituționale (sesizarea fiind formulată chiar de către domnul V.C.J., care a invocat excepția), aceste dispoziții ale articolului 52 alin.1 au fost declarate neconstituționale, în partea care condiționează *promovarea* în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție de îndeplinirea funcției de judecător în ultimii doi ani.

Interpretând decizia Curții Constituționale rezultă astfel că o persoană care a deținut anterior, în ultimii doi ani, funcția de procuror, *poate candida* pentru promovare la instanța supremă, iar în cazul promovării, ceea ce se impune cu necesitate este mai întâi, eliberarea din funcția de procuror și, ulterior, numirea în funcția de judecător la instanța supremă a candidatului promovat.

Cu alte cuvinte, dacă în cazul judecătorilor care promovează la instanța supremă nu este necesar vreun decret de numire, fiind suficientă hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit atribuțiilor prevăzute în art. 35 lit. c din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, *în cazul procurorilor care promovează la Înalta Curte de Casație și Justiție mai este necesar și decretul de numire în funcția de judecător*, situație în care Plenul Consiliului Superior al Magistraturii îndeplinește atribuția din art. 35 lit. a din aceeași lege, în care se arată că *Plenul propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor și a procurorilor.*

Această concluzie se impune și în raport cu dispozițiile cuprinse în art. 125 alin.1 din Constituția României, potrivit cărora *judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, în condițiile legii, în timp ce procurorii numiți de Președintele României se bucură de stabilitate și sunt independenți.*

Atribuțiile Președintelui României de numire în funcție a judecătorilor sunt consacrate în Constituția României, în cuprinsul art. 94 lit.c, aceste dispoziții fundamentale impunându-se a fi coroborate cu cele cuprinse în art. 125 alin.1 (prezentate anterior), potrivit cărora judecătorii numiți de către Președintele României sunt inamovibili.

De asemenea, potrivit art. 134 alin.1 din Constituție, Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, (...) în condițiile legii.

Din reglementările fundamentale prezentate anterior rezultă că *propunerea de numire în funcția de judecător reprezintă un act al Consiliului Superior al Magistraturii, însă numirea propriu-zisă constituie un act al Președintelui României.*

În acest sens, se observă că Hotărârea nr. 743 din 16 septembrie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii conține *doar propunerea* de eliberare a domnului V.C.J. din funcția de procuror și, corelativ, de numire a acestuia în funcția de judecător la instanța supremă începând cu data de 1 octombrie 2010, eliberarea din funcția de procuror și, respectiv, numirea în funcția de judecător urmând să fie decisă de Președintele României, prin decret.

În reglementarea naturii juridice a acestor decrete, art. 100 alin.1 din Constituția României statuează că, în exercitarea atribuțiilor sale, Președintele României emite decrete, care se publică în Monitorul Oficial.

Potrivit aceluiași text fundamental, nepublicarea decretului în Monitorul Oficial atrage inexistența decretului.

În situația examinată, în conținutul Decretului Președintelui României este menționat, înainte de dispozitivul acestuia, că „se are în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 743”, fără să fie prevăzută în dispozitivul decretului data eliberării ori a numirii în funcție, astfel că se impune cu necesitate concluzia că, în cazul domnului V.C.J., data numirii acestuia în funcția de judecător este cea de 4 octombrie 2010, anterior acestei date magistratul având în continuare calitatea de procuror.

Această concluzie se impune în raport cu dispozițiile art. 100 din Constituția României, potrivit căreia *decretul* de eliberare din funcția de procuror și, respectiv, de numirea în funcția de judecător există doar începând cu data publicării acestuia în Monitorul Oficial, care în cazul de față este cea de 04.10.2010.

Împrejurarea că la data de 30.09.2010 a fost adus la cunoștința publicului, printr-un comunicat de presă, faptul semnării decretului de către Președintele României nu echivalează cu publicarea decretului în Monitorul Oficial, doar după acest ultim moment decretul existând și producând efecte juridice, în sensul art. 100 din Constituție.

În acest context normativ, situația care a fost supusă analizei Comisiei de disciplină pentru judecători a vizat participarea, în calitate de judecător, a domnului V.C.J. la judecarea unor cauze penale la Înalta Curte de Casație și Justiție, în datele de 01.10.2010 și 02.10.2010, anterior eliberării sale din funcția de procuror și numirii sale ca judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, faptă ce ar putea conduce la concluzia unei exercitări a funcției de magistrat cu gravă neglijență, reprezentând astfel abaterea disciplinară

prevăzută de art. 99 lit.h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Indiciile privind săvârșirea abaterii disciplinare referitoare la *exercitarea funcției cu gravă neglijență* constau în participarea domnului V.C.J., anterior datei de 04.10.2010, la judecarea unor cauze penale, în calitate de judecător, anterior dobândirii inamovibilității pe care o presupune numirea prin decret prezidențial în funcția de judecător, altfel spus, anterior finalizării procedurii de numire în această funcție.

Concluzia conform căreia domnul V.C.J.a participat ca procuror, în componerea completelor de judecată la ședințele din datele de 01.10.2010 și 02.10.2010 este impusă și de următoarele împrejurări:

Astfel, după publicarea decretului prezidențial în Monitorul Oficial, s-a consemnat în cartea de muncă a domnului V.C.J. (la poziția 108) la rubrica „mutația intervenită” că: „se eliberează din funcția de procuror la PÎCCJ și se numește în funcția de judecător la Înalta Curte”, iar la rubrica „denumirea unității, nr. și data actului pe baza căruia se face înscrierea” este trecut „Monitorul Oficial al României, decret: 935 din 30.09.2010”, fiind trecută inițial data de 4 octombrie 2010.

Aceste mențiuni sunt parafate și semnate de către persoana cu atribuții de operare a mențiunilor în carnetul de muncă.

Ulterior acestor consemnări, domnul V.C.J. a formulat o cerere verbală de rectificare a datelor menționate în cartea de muncă, cerere bazată în principal pe faptul că deja din data de 01.10.2010 își desfășura activitatea la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și pe faptul că, dacă data de numire propusă a fost de 01.10.2010, atunci ultima zi de muncă la Parchet a fost 30.09.2010.

În aceste condiții, aceeași persoană cu atribuții de operare a mențiunilor în

carnetul de muncă a efectuat modificări la rubrica 4 (ce se referă la *anul, luna, ziua* mutației intervenite), barând cu o linie peste numerele 10.04 (ce semnifică 4 octombrie, data publicării decretului prezidențial), trasând cu pastă de culoare roșie 09.30 (semnificând septembrie 30), fiind păstrat anul 2010, astfel că practic s-a operat modificarea (rectificarea) din 4 octombrie 2010 în 30 septembrie 2010.

Este de precizat că din verificarea carnetului de muncă, s-a constatat că la pagina 20, la Capitolul VII, referitor la „Certificarea rectificărilor făcute pentru eventuale date înscrise greșit sau incomplet” este menționat că la nr. crt. 108 [se impune a se citi] *corect/30.09.2010*, această rectificare fiind certificată de asemenea prin parafă și semnătură.

La data de 06.10.2010, președintele instanței supreme a emis *Ordinul nr. 218* referitor la încadrarea domnului V.C.J..

Împotriva acestui act, domnul judecător V.C.J.a formulat, la data de 22.10.2010, o contestație la Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care, în esență, contestă numirea sa ca judecător cu începere de la data de 4 octombrie 2010, data publicării decretului prezidențial, aducând ca argumente faptul că actul administrativ individual a fost pus în executare din data de 30 septembrie 2010, mai ales că pe 1 și 2 octombrie 2010 a făcut parte din componența completelor de judecată, participând în ședințele de judecată.

De asemenea, în cuprinsul aceleiași contestații, domnul judecător V.C.J. a mai arătat și că a primit salariul integral pentru toată luna octombrie 2010 (împrejurare care reiese și din mențiunile efectuate la rubrica pontaj de pe documentul de plată, unde sunt trecute 168 [de ore], în condițiile în care toată luna octombrie a avut „21 de zile lucrătoare” a câte „8 ore pe zi lucrătoare/8 ore normă zilnică”), precum și faptul că situația de incertitudine este de natură a-l afecta prin prisma art. 1 din

Hotărârea nr. 122 din 22 martie 2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii (articol care se referă la vechimea continuă și neîntreruptă în magistratură, de care legea leagă anumite efecte juridice).

Prin *Hotărârea nr. 26 din 8 decembrie 2010 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție*, s-a dispus (la pct.2) „Respinge contestația formulată de către domnul judecător V.C.J. împotriva Ordinului nr. 218/6 octombrie 2010 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție”.

Este de menționat că în motivarea Hotărârii nr. 26 din 8 decembrie 2010, s-a apreciat că data numirii în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție este data publicării în Monitorul Oficial, „dacă în cuprinsul acestuia nu se menționează o altă dată, situație care se regăsește în cazul în discuție (s.n.).

În carnetul de muncă, la o dată neprecizată în document, dar după data de 6 octombrie 2010, adică după emiterea ordinului de către conducerea instanței supreme, este efectuată o nouă mențiune, în sensul că nr. crt.108 este anulat în întregime, acest lucru fiind consemnat de către persoana cu atribuții în acest sens, la capitolul privind rectificările, fiind certificată această corectură.

Totodată, s-a procedat la rescrierea în întregime pe „*foaia tip suplimentară la carnetul de muncă, capitolul date privitoare la activitatea în muncă*”, fiind trecut la rubrica *anul, luna ziua* din nou (ca prima dată): 2010/10/04, pe baza „Monitorului Oficial al României, Decret: 935 din 30.09.2010”.

Sub mențiunile descrise mai sus se află ștampila instituției, adică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar alături există semnătura conducătorului instituției.

Așadar, se poate constata că în privința rectificării carnetului de muncă, acestea au fost efectuate de către

persoana cu atribuțiile respective, fiind semnate și parafate potrivit procedurii în materie.

Din verificări, a mai reieșit și că domnul judecător V.C.J. a formulat la data de 29 noiembrie 2010 o cerere pe care a adresat-o Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție (cererea înregistrată sub nr. 342/29 noiembrie 2010), prin care a solicitat aprobarea eliberării din funcție prin pensionare începând cu data de 1 decembrie 2010, menționând totodată că solicită să fie înscrisă, atât în hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii, cât și în decretul de eliberare din funcție, data de 1 decembrie 2010.

Cu privire la cererea domnului V.C.J., judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care a solicitat eliberarea din funcție, prin pensionare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în ședința din data de 16 decembrie 2010, a hotărât să înainteze către Președintele României propunerea de eliberare din funcție, prin pensionare, a domnului judecător, începând cu data de 01.12.2010, apreciind că în privința înscrierii în decretul Președintelui României a datei de 01 decembrie 2010, ca fiind data de la care operează eliberarea din funcție, Consiliul Superior al Magistraturii nu are competența a se pronunța, în acest sens fiind aplicabile reglementările specifice regimului constituțional al actelor Președintelui României.

Ulterior acestei hotărâri, domnul judecător V.C.J. a formulat la data de 20 decembrie 2010 o nouă cerere, de modificare a datei de pensionare din 1 decembrie 2010 în 16 decembrie 2010, motivat în principal de împrejurarea că la data de 10 decembrie 2010 a participat la ședințe de judecată.

Pe baza acestei cereri rectificatoare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a propus Președintelui României eliberarea din funcție, prin pensionare, a domnului V.C.J., judecător la Înalta Curte

de Casație și Justiție, începând cu data de 16 decembrie 2010.

În motivarea hotărârii Plenului se mai arată, reluându-se mențiunile din dispozitivul hotărârii pe scurt, că „referitor la înscrierea în decretul Președintelui României a datei de 16 decembrie 2010 ca fiind data de la care operează eliberarea din funcție a domnului judecător, Plenul apreciază că în această privință sunt aplicabile reglementările specifice regimului constituțional al actelor Președintelui României, Consiliul Superior al Magistraturii neavând competențe în această materie”.

* * *

Toate aspectele expuse anterior sunt de natură a contura neglijența, ca latură subiectivă a abaterii, iar forma neglijenței este una gravă, dat fiind că publicarea decretului, potrivit Constituției, nu era o împrejurare imprevizibilă ori invincibilă, ci dimpotrivă, o condiție ce se impunea a fi cunoscută și respectată în egală măsură.

În aceste condiții, domnul V.C.J. avea obligația să se asigure de faptul că decretul de numire în funcție este publicat, obligațiile fiind stabilite *in persona propria*, neputându-se aduce drept argument necunoașterea legii ca o cauză de exonerare a răspunderii disciplinare.

Sub aspectul *urmărilor produse* prin faptele domnului V.C.J., acestea sunt de natură a se concentra la nivelul *compunerii completului de judecată*, deoarece, prin participarea la ședințele din 01.10.2010 și 02.10.2010, nu au fost respectate dispozițiile legale și reglementare referitoare la compunerea completelor de judecată.

Aceasta prin raportare la art. 5 lit.f din *Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești*, care prevede că judecătorii au obligația de a participa la ședințele de judecată, în completele de judecată *stabilite conform legii*, text care completează, potrivit art. 109¹ din *Regulamentul privind organizarea și*

funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, art. 39 alin.1 din același Regulament, care prevede că participarea judecătorilor la ședințele de judecată are loc conform programărilor.

Pe de altă parte, art. 10 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară stabilește că toate persoanele au dreptul la un *proces echitabil* și la judecarea cauzei de către o instanță imparțială și independentă, constituită potrivit legii, articol de lege în consonanță cu dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care stabilește că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil de către o instanță independentă și imparțială.

În ceea ce privește consecințele participării domnului V.C.J. la ședințele de judecată respective, sub aspectul legalității hotărârilor pronunțate, *Inspekția Judiciară nu are competența de a se pronunța*, date fiind dispozițiile art. 17 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, care prevăd că hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale, precum și dispozițiile art. 97 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care stabilesc că exercitarea dreptului de sesizare (inclusiv din oficiu) a Consiliului Superior al Magistraturii *nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.*

Faptul juridic că domnul V.C.J. a dobândit calitatea de judecător la 04.10.2010 mai ridică și o problemă de *ordin procedural disciplinar*, și anume aceea dacă un magistrat care comite o abatere disciplinară mai poate fi cercetat disciplinar odată cu eliberarea din funcția respectivă (și numirea sa într-o altă funcție), pentru fapte săvârșite în exercitarea funcției anterioare, precum și determinarea organismului competent să

stabilească existența abaterii disciplinare și să se pronunțe în consecință.

Comisia de disciplină apreciază că, în momentul eliberării din funcție, încetează orice teme pentru antrenarea răspunderii disciplinare, iar dat fiind că în prezent, domnul V.C.J. este judecător, apreciază că, în acest caz, competența aparține *Comisiei de disciplină pentru judecători.*

Această concluzie este în acord cu practica în materie a secțiilor disciplinare ale Consiliului Superior al Magistraturii.

Relevantă în acest sens este, spre exemplu, Hotărârea nr. 10/P/02.11.2010 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de către un magistrat care, la data judecării acțiunii disciplinare, era judecător, și în consecință a fost respinsă acțiunea disciplinară formulată de către Comisia de disciplină pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii ca rămasă fără obiect.

Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a motivat că: „din interpretarea dispozițiilor legale se reține că, dată fiind natura litigiului dedus judecării, pe tot parcursul procesului, atât pentru angajarea răspunderii disciplinare, cât și pentru aplicarea sancțiunii corelative, *este necesar ca persoana împotriva căreia se exercită acțiunea disciplinară să-și păstreze funcția în exercitarea căreia a săvârșit fapta apreciată ca abatere disciplinară. Însă, prin Decretul Președintelui României, decret publicat în Monitorul Oficial, magistratul respectiv a fost eliberat din funcția de procuror și a fost numit în funcția de judecător.*”

Așadar, chiar dacă domnul V.C.J. a dobândit calitatea de judecător la data de 04.10.2010, având la datele de 01.10.2010 și 02.10.2010 calitatea de procuror, nu mai poate fi efectuată cercetarea sa în această calitate, deoarece, prin eliberarea din funcția de procuror, au încetat raporturile de serviciu specifice,

astfel că nu mai sunt îndeplinite condițiile legale pentru angajarea răspunderii disciplinare ca procuror.

De asemenea, nu poate fi angajată răspunderea disciplinară a domnului V.C.J. ca judecător, dat fiind că la data săvârșirii faptelor avea calitatea de procuror.

Cu alte cuvinte, chiar dacă există indicii privind săvârșirea *faptei*, pentru considerentele arătate mai sus se poate aprecia însă că nu sunt îndeplinite condițiile pentru antrenarea răspunderii în privința *subiectului* raportului juridic disciplinar.

Cu toate că, pentru considerentele expuse anterior, nu sunt întrunite condițiile legale pentru angajarea răspunderii disciplinare, Comisia de disciplină pentru judecători apreciază însă că, aspectele referitoare la participarea în completul de judecată a unei persoane care nu avea calitatea de judecător, lipsindu-i condiția esențială a inamovibilității, ar putea întruni trăsăturile esențiale ale unei infracțiuni, existând astfel indicii privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, motiv pentru care urmează să sesizeze organul de urmărire penală competent pentru a aprecia și a dispune asupra măsurilor procesuale corespunzătoare.”

Astfel, Curtea reține că, deși soluția de clasare a fost pronunțată ca urmare a constatării neîndeplinirii condițiilor pentru antrenarea răspunderii disciplinare în privința subiectului raportului juridic disciplinar, reținându-se că, deși la data sesizării și efectuării cercetării disciplinare, reclamantul C.J.V. avea calitatea de judecător, competența de efectuare a cercetării disciplinare revenind Comisiei de disciplină pentru judecători, la data săvârșirii faptelor reținute în sarcina sa, acesta avea calitatea de procuror, un aspect formal de ordin procedural, Comisia de disciplină pentru judecători a reținut în sarcina reclamantului toate celelalte elemente necesare pentru

stabilirea răspunderii disciplinare, respectiv: fapta constând în încălcarea obligației de a se asigura de faptul că decretul de numire în funcție era publicat; urmarea constând în nerespectarea dispozițiilor legale și regulamentare referitoare la compunerea completelor de judecată prin participarea la ședințele din 01.10.2010 și 02.10.2010; vinovăția, în forma neglijenței grave, întrucât publicarea decretului era o condiție ce se impunea a fi cunoscută și respectată și nu o împrejurare imprevizibilă ori invincibilă.

Or, Curtea apreciază că pârâta printr-un abuz de putere manifest a reținut săvârșirea faptei în sarcina reclamantului pentru fapte cu privire la care reține că nu avea competența să dispună, întrucât ar fi fost săvârșite de către reclamant în calitate de procuror, dând o soluție aparent favorabilă reclamantului, pe un spect formal, privându-l astfel de accesul la o procedură judiciară contradictorie în cadrul căreia să se statueze cu putere de lucru judecat asupra întrunirii sau neîntrunirii elementelor răspunderii disciplinare.

Având în vedere principiul neagravării situației în propria cale de atac, Curtea analizează rezoluția de clasare exclusiv din perspectiva legalității reținerii, de către Comisia de disciplină pentru judecători, în considerentele rezoluției, a existenței tuturor elementelor răspunderii disciplinare în sarcina reclamantului, prin raportare la motivul pentru care s-a dispus clasarea, fără a analiza dacă și în ce măsură soluția de clasare este corectă și legală.

În aceste condiții, Curtea apreciază că pârâta Comisia de disciplină pentru judecători nu era competentă să rețină în considerentele rezoluției contestate aspectele referitoare la existența indicilor privind săvârșirea faptei de către reclamantul judecător C.J.V., pentru o perioadă pentru care reține că acesta deținea funcția de judecător, în măsura

în care acesta a fost motivul pentru care a dispus clasarea, motiv pentru care va admite în parte acțiunea și va dispune desființarea parțială a rezoluției 30/CDJ/11.02.2011, emisă de Comisia de disciplină pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în privința considerentelor referitoare la existența indiciilor privind săvârșirea faptei de către reclamant.

Curtea a apreciat că nu poate analiza argumentele reclamantului referitoare la inexistența faptei din perspectiva efectelor produse de emiterea decretului de eliberare a sa din funcția de procuror și de numire în funcția de judecător, față de data publicării acestuia, în condițiile în care existența faptei nu a fost un element care să fi stat la baza soluției de clasare.

5. Plângere prealabilă formulată împotriva rezoluției emise de Comisia de disciplină pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, sub titlul „îndreptarea erorii materiale strecurată în cuprinsul rezoluției”. Lipsa de acuratețe a termenilor nu poate să aibă vreo consecință juridică, sub aspectul îndeplinirii condiției cerute pentru sesizarea instanței, de prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ

(Curtea de Apel Iași - Secția de contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 58 din 20 februarie 2012, Dosar nr. 1094/45/2012)

Reclamanta M.E.L. a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, cu o contestație îndreptată împotriva Rezoluției din 25 mai 2011, dată de Comisia de disciplină - Secția pentru procurori, din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, cu ocazia soluționării lucrării nr. 31/CDP/2011, prin care se solicită „anularea constatării Comisiei de disciplină -

Secția pentru procurori, exprimată în cuprinsul Rezoluției din 25.05.2011”, motivat de posibilele urmări negative ale acesteia asupra carierei sale profesionale.

Consiliul Superior al Magistraturii, prin întâmpinare, a invocat excepția necompetenței materiale a instanței sesizate, precum și excepția lipsei procedurii prealabile, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind inadmisibilă.

Prin decizia nr. 5483 din 18 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus trimiterea cauzei, spre competența soluționare, la Curtea de Apel Iași, unde pricina a fost înregistrată sub nr. 1094/45/ din 9 decembrie 2011.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, Curtea de Apel Iași a reținut că reclamanta M.E.L. a fost numită, prin Ordinul nr. 1754/C din 30 iunie 2004, emis de ministrul justiției, în funcția de procuror în Parchetul Național Anticorupție, Serviciul Teritorial Iași, și că anterior acestei date, ea și-a desfășurat activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași, unde a fost delegată, printre altele, să supravegheze urmărirea penală în dosarul nr. 1033/P/2004, ce avea ca obiect verificarea efectuată de Inspectoratul de Poliție al Județului Iași - Serviciul de Investigare a Fraudelor cu privire la modul de derulare a unor contracte de către reprezentanții S.C. A.S. S.R.L..

Curtea reține că, în cursul anului 2010, Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat efectuarea unui control la parchete, cu privire la motivele nesoluționării unor dosare penale, până la împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, că sesizarea a fost înregistrată la Inspekția Judiciară sub nr. 2422/IJ/746/SIP/2010, și că, urmare a verificărilor prealabile, s-a constatat, printre altele, că, prin rezoluția nr. 1033/

P/2004 din data de 12 noiembrie 2009, procurorul șef secție urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților C.C. și A.D..

Referitor la acest dosar s-a mai reținut, de către Comisia de disciplină pentru procurori, că: „Inițial cauza s-a aflat în supravegherea procurorului M.E.L., respectiv de la data de 25 iunie 2004 până la data de 16 august 2007”, că „de la această dată supravegherea cauzei a fost efectuată de procurorul C.F.”, că „după promovarea acestui procuror supravegherea cauzei a fost făcută de procurorul șef de secție urmărire penală din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași” și că „la data de 12 noiembrie 2009, la dosarul nr. 1033/P/2005 a fost conexat dosarul nr. 1506/P/2005 și a fost dispusă soluția de scoatere de sub urmărire penală menționată”.

În ceea ce privește „împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005”, s-a constatat că aceasta „s-a împlinit în luna septembrie 2007, deci în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului M.E.L.”, apreciindu-se că „Din punct de vedere disciplinar nu poate fi pusă în discuție activitatea procurorilor M.E.L. și C.F., în ceea ce privește neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale, având în vedere perioada în care aceștia au realizat supravegherea în cauză s-a împlinit termenul de prescripție de a exercita acțiunea disciplinară pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004”.

Constatând că „în aceste condiții, nu poate fi reținută o eventuală comitere a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, față de procurorul M.E.L.”, întrucât „s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de exercitare a acțiunii disciplinare”, Comisia

de disciplină pentru procurori, prin rezoluția din 25 mai 2011, dată în dosarul nr. 31/CDP/2011, a dispus „Clasarea lucrării privind pe procurorul M.E.L., sub aspectul comiterii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, soluție ce a fost comunicată procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, la data de 3 iunie 2011, care, la rândul său, a comunicat un exemplar al rezoluției menționate procurorului în cauză, sub semnătură, la data de 07.06.2011.

Luând cunoștința de conținutul rezoluției menționate, M.E.L. s-a adresat Comisiei de disciplină pentru procurori, solicitând „îndreptarea erorii materiale strecurată în cuprinsul rezoluției”; după ce, în prealabil, se adresase vicepreședintelui Consiliului Superior al Magistraturii, în aceeași problemă.

Urmare acestei plângeri, Comisia de disciplină pentru procurori comunică petentei, prin adresa nr. 31/CDP/2011 din 16 iunie 2011, că: „Mențiunile din cuprinsul rezoluției de clasare privind supravegherea cercetărilor penale realizate în dosarul nr. 1033/P/2004 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași au avut ca suport probator Registrul de evidența al cauzelor penale din anul 2004”, din care rezultă că supravegherea cercetărilor în dosarul menționat a fost exercitată de procurorul M.E.L., până la data de 16 august 2007, că „verificările prealabile întreprinse de către inspectorul judiciar desemnat au avut în vedere examinarea datelor din dosarele penale precum și a evidențelor parchetului referitoare la acestea”, că „în aceste condiții, împrejurarea invocată în prezentul memoriu, privind numirea, începând cu data de 20 august 2004, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nu a fost cunoscută de către inspectorul judiciar, neconcordanța relevată datorându-se exclusiv unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tri-

bunului lași” și că, întrucât „susținerile dumneavoastră vizează fondul cauzei, ele nu pot forma obiectul unei îndreptări de eroare materială”, „rezoluția Comisiei de disciplină, prin care s-a dispus clasarea, putând fi contestată potrivit Legii nr. 554/2004”.

Primind soluția ce s-a dat plângerii sale, reclamanta a promovat prezenta acțiune, în procedura prevăzută de Legea contenciosului administrativ.

Examinând, cu prioritate, excepția ce s-a ridicat de către părât, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim trebuie să solicite autorității publice emitente revocarea, în tot sau în parte, a actului administrativ individual emis.

Se mai constată că, în cauza de față, reclamanta M.E.L. s-a adresat Comisiei de disciplină a Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, la data de 8 iunie 2011, solicitând „îndreptarea erorii materiale strecurată în cuprinsul Rezoluției din 25.05.2011, în sensul de a se prevedea ca dată până la care dosarul s-a aflat în supravegherea sa 19 august 2004 și înlăturarea numelui său din pagina 13 alineat 3 și 4 și respectiv din pagina 49 pct. I” și că, la această cerere autoritatea publică sesizată a răspuns prin adresa nr. 31/CDP/2011, în sensul că „Susținerile dumneavoastră vizează fondul cauzei și nu pot forma obiectul unei îndreptări de eroare materială”.

Raportat la această situație de fapt, Curtea consideră că solicitarea din data de 8 iunie 2011, respinsă în mod explicit prin adresa nr. 31/CDP/2011, are semnificația și valoarea unei plângeri prealabile, în sensul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, întrucât, chiar dacă petenta nu a folosit termenul de „revocare”, utilizat de către legiuitor, este evident că, prin

respectiva cerere, cea în cauză a înțeles să conteste constatările și concluziile consemnate în cuprinsul rezoluției din 25 mai 2011, în partea referitoare la dosarul nr. 1033/P/2004, ce a făcut obiectul verificării efectuate de Inspekția Judiciară, cerând, într-o manieră personală, restabilirea adevărului, în ceea ce o privește, afirmând în mod explicit că: „îndreptarea erorii materiale este deosebit de importantă pentru mine întrucât, în ceea ce mă privește, nu există temeiuri a se constata că s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de a exercita acțiunea disciplinară împotriva mea, în această modalitate se elimină posibilitatea promovării unei eventuale acțiuni civile împotriva mea, iar rezoluția din 25.05.2011 a Comisiei de disciplină nu ar mai putea avea urmări asupra carierei mele profesionale”.

În acest context, instanța apreciază că lipsa de acuratețe a termenilor ce au fost folosiți de către reclamantă, în cuprinsul petiției sale din 8 iunie 2011, nu poate să aibă vreo consecință juridică, sub aspectul îndeplinirii de către aceasta a condiției cerute pentru sesizarea instanței, de prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, atâta timp cât legiuitorul nu impune nici un fel de condiții în ceea ce privește denumirea sau conținutul plângerii, pe care cel ce se consideră vătămat este obligat să o adreseze organului emitent al actului administrativ contestat, și nici sancțiuni de ordin procedural, în ipoteza utilizării unor termeni improprii, a insuficienței clarificării a finalității urmărite, ori a unei neargumentării atotcuprinzătoare a petiției.

În legătură cu aceste aspecte, de ordin strict formal, Curtea constată că principalul scop pentru care legiuitorul a instituit obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile a fost acela de a se da posibilitatea organului emitent a actului de autoritate contestat să-și repare eventuale greșeli, asigurându-se astfel o

cale mai rapidă de restabilire a legalității, și nu de a obstacula realizarea dreptului constituțional referitor la liberul acces la justiție.

Cum reclamanta a sesizat, în scris, că situația de fapt reținută, în ceea ce o privește, precum și concluziile ce s-au tras din aceasta, nu corespund adevărului și sunt de natură să-i afecteze imaginea profesională, iar autoritatea emitentă actului contestat confirmă, prin scrisoarea de răspuns la acea petiție, că situația negativă semnalată se datorează „exclusiv unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași”, fără a face însă și cuvenitele rectificări, Curtea consideră că reclamanta și-a îndeplinit obligația prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și că sesizarea instanței s-a făcut în condiții regulamentare, drept pentru care excepția ridicată de pârât urmează a fi respinsă, ca fiind neîntemeiată.

În ceea ce privește fondul cauzei, Curtea a apreciat că rezoluția din 25 mai 2011, dată de Comisia de disciplină pentru procurori, are valoarea și semnificația unui act administrativ individual, în sensul dat acestui termen de art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004 și că dreptul celui ce se consideră vătămat în interesele sale legitime, prin emiterea acestui act de autoritate, a cere anularea lui este consacrat prin art. 46 alin. 13 din Legea nr. 317/2004, drept ce subzistă independent de soluția de clasare a lucrării, ce s-a adoptat în finalul actului.

Considerând legitim demersul judiciar inițiat de reclamantă, dat fiind faptul că acesta este rezultatul refuzului explicit al autorității sesizate de a da eficiență propriilor sale constatări menționate în adresa de răspuns, Curtea apreciază că verificarea legalității rezoluției date în dosarul nr. 31/CDP/2011 nu se poate face doar prin prisma soluției finale ce s-a adoptat și anume aceea a clasării lucrării,

ci și în funcție de celelalte constatări și concluzii ce au stat la baza soluției de clasare, evidențiate în cuprinsul actului de autoritate contestat, având în vedere că și considerentele ce au stat la baza măsurii luate fac parte integrantă din actul administrativ contestat.

Din această perspectivă, Curtea apreciază că reclamanta face dovada existenței unui interes legitim personal în accepțiunea dată acestui termen de art. 2 alin. 1 lit. p) din Legea nr. 554/2004, din moment ce în considerentele rezoluției a cărei anulare se cere s-a reținut că; „termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005 s-a împlinit (...) în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului M.E.L.” și că, din punct de vedere disciplinar, activitatea acesteia, decurgând din „neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale”, nu poate fi sancționată corespunzător, întrucât „s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de a exercita acțiunea disciplinară pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 alin. h) din Legea nr. 303/2004”.

În aceste condiții, Curtea apreciază că, deși constatarea abaterii nu a fost urmată de o sancțiune disciplinară corespunzătoare, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție, în care această măsură putea fi luată, faptul reținerii „împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului M.E.L.” și al imposibilității de a o sancționa disciplinar, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a exercita acțiunea disciplinară împotriva celei în cauză, este de natură să afecteze - necontând dacă într-o mai mare sau mai mică măsură - imaginea profesională a reclamantei, precum și dreptul ei la carieră, întrucât nu se poate exclude ipoteza ca într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, această conduită,

presupus culpabilă, să cântărească în luarea unei decizii administrative, în ceea ce o privește pe cea în cauză.

Pe cale de consecință, constatând că nu se poate păstra un act administrativ în care se fac referiri critice cu privire la conduita profesională a unui magistrat, doar pentru că soluția finală de clasare a lucrării nu are efecte directe și imediate asupra carierei acestuia, în condițiile în care însăși autoritatea emitentă a actului recunoaște, în mod explicit că cele reținute în sarcina procurorului de caz ca fiind o culpă profesională, este rezultatul exclusiv al „unor mențiuni deficitare și incomplete din cuprinsul registrului penal al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași”, Curtea apreciază că reclamanta este în drept să ceară anularea acelei părți din rezoluția dată de Comisia de disciplină pentru procurori, la data de 25 mai 2011, prin care se reține că termenul de prescripție a răspunderii penale s-a împlini în perioada în care dosarul s-a aflat în supravegherea procurorului M.E.L. și că, pentru neexercitarea unei supravegheri a cercetărilor penale, nu se pot lua măsuri disciplinare, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție al dreptului de a exercita acțiunea disciplinară „pentru abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004”.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 554/2004, Curtea a admis acțiunea reclamantei, în sensul că a anulat constatările și concluziile consemnate la filele 12 și 13 din rezoluția dată de Comisia de disciplină pentru procurori în dosarul nr. 31/CDP/2011, în partea ce o privește pe procurorul M.E.L..

6. Percheziția domiciliului unui judecător al Curții Europene a Drepturilor Omului. Lipsa vreunei calități procesuale în procesul penal. Acces la justiție. Posibilitatea de a se plânge de vătămarea suferită în cursul unei

proceduri penale care nu îl vizează, în fața unei instanțe naționale. Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei

(Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 505 din 31 ianuarie 2013, Dosar nr. 8998/2/2011)

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cadrul procesual

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal la data de 19.10.2011, reclamantul C.B. a chemat în judecată pe pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, solicitând instanței să dispună anularea în tot a Hotărârii Secției pentru Judecători a C.S.M. nr. 765/06.10.2011, prin care s-a încuviințat percheziția domiciliară ce a vizat-o pe soția sa și a Hotărârii Secției pentru Judecători a C.S.M. din data de 18.10.2011, prin care s-a respins plângerea administrativă prealabilă pe care a formulat-o împotriva Hotărârii nr. 765/2011.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că deține funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, iar soția sa deține funcția de judecător și președinte de secție la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin Hotărârea nr. 765/06.10.2011, Secția pentru Judecători a C.S.M. a încuviințat efectuarea unei percheziții la domiciliul comun al reclamantului și al soției acestuia, deși respectivul domiciliu era un spațiu inviolabil, având în vedere calitatea sa de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Reclamantul a invocat încălcarea dispozițiilor privind imunitățile și privilegiile menționate de art. 1 și 4 din

Protocolul adițional nr. 6 la Acordul General privind privilegiile și imunitățile Consiliului European, ratificat de România și de art. 30 par. 1 din Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice.

Reclamantul a mai susținut că i-a fost adusă atingere dreptului consacrat de art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului privitor la respectarea domiciliului și la excluderea oricărei ingerințe ce nu are o bază legală.

În cuprinsul cererii de chemare în judecată, reclamantul a invocat pe cale de excepție, conform art. 4 din Legea nr. 554/2004, nelegalitatea dispozițiilor art. 26³ alin. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a C.S.M., aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 326/2005, așa cum a fost modificată prin Hotărârea C.S.M. nr. 267/2011, conform cărora documentele din dosarul de încuviințare a percheziției nu pot fi consultate, copiate sau comunicate. În motivarea excepției, reclamantul a arătat că respectivele dispoziții contravin art. 13 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și art. 172 C.proc.civ., împiedicând exercitarea dreptului la apărare, egalitatea de arme și dreptul la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituția României.

Prin încheierea nr. 5986/09.12.2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus strămutarea pricinii la Curtea de Apel Pitești – Secția contencios administrativ și fiscal, unde a fost înregistrată la data de 30.01.2012.

Pârâtul C.S.M. a depus întâmpinare, solicitând respingerea cererii reclamantului ca neîntemeiată, întrucât încuviințarea acordată de C.S.M. pentru efectuarea percheziției nu are natura juridică a unui act administrativ cu caracter individual, fiind acordată în conformitate cu legea.

Prin notele de ședință depuse la data de 22.02.2012, reclamantul a recalificat cererea privind excepția de nelegalitate a dispozițiilor art. 26³ alin. 2 din

Regulamentul de organizare și funcționare a C.S.M., în sensul că nu o mai susține ca atare, ci trebuie considerată ca reprezentând o solicitare de obligare a pârâtului de a depune la dosar actele contestate și întreaga documentație care a stat la baza emiterii lor, potrivit art. 13 din Legea nr. 554/2004, art. 172 C.proc.civ. și art. 21 și 24 din Constituția României.

Pârâtul C.S.M. a depus completare la întâmpinare, invocând excepția inadmisibilității acțiunii reclamantului, întrucât avizele emise de C.S.M. prin care încuviințează percheziția, reținerea sau arestarea preventivă a judecătorilor, sunt privite de doctrină și de Curtea Constituțională (prin deciziile nr. 53/2000, nr. 275/2002 și nr. 4/2004) ca acte-condiție pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, aflate în strânsă corelație cu prevederile art. 10 lit.f) din Codul de procedură penală.

Prin încheierea din data de 7.03.2012, Curtea a respins excepția inadmisibilității ca neîntemeiată, reținând, în esență, că actele contestate în speță sunt acte administrative unilaterale cu caracter individual, susceptibile de a fi cenzurate de instanța de contencios administrativ.

La data de 13.03.2012, după depunerea la dosar de către pârât a Hotărârii Secției pentru judecatori nr. 765/6.10.2011 și, implicit, după luarea la cunoștință a conținutului acesteia, reclamantul a completat motivele cererii de chemare în judecată, invocând nelegalitatea actului respectiv pentru următoarele considerente:

1.1- Inviolabilitatea imunității, în sensul că privilegiile și imunitățile unui judecător la CEDO și ale soțului/soției acestuia vizează domiciliul și bunurile lor, dar și libertatea lor individuală și corespondența, inclusiv convorbirile telefonice, însă atât C.S.M., cât și DNA au decis în mod greșit că imunitatea nu există față de România, făcând grave confuzii între instituții juridice elementare de drept internațional.

Astfel, în privința judecătorilor CEDO, care sunt independenți și nu reprezintă statele din care provin, nu se pune problema statului acreditar sau a statului acreditar, întrucât acestora li se aplică doar privilegiile și imunitățile de care se bucură trimișii diplomatici, în virtutea normelor de drept internațional, iar nu și condițiile referitoare la statele obligate să respecte privilegiile și imunitățile.

Drept consecință, a subliniat reclamantul, Adunarea Plenară a CEDO, prin decizia din data de 29.11.2011, a statuat violarea imunității reclamantului și a soției acestuia – judecător, hotărând ridicarea pentru viitor a imunității în privința acesteia din urmă, strict pentru soluționarea cauzei penale nr. 82/P/2011.

1.2. Încuviințarea percheziției domiciliare pentru fapte care au primit o altă încadrare juridică sau sunt prevăzute de alte norme penale, reclamantul afirmând că deși soției sale i s-a adus la cunoștință începerea urmăririi penale pentru infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 257 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, solicitarea încuviințării percheziției s-a făcut pentru infracțiunea de cumpărare de influență prevăzută de art. 6¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, deși în motivarea solicitării se arătase că urmărirea penală s-a început pentru infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 257 C.pen. raportat la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000. Or, art. 7 alin. 1 reglementează infracțiunea de luare de mită și nu se poate face confuzie între art. 7 și art. 6¹ cu art. 6 din aceeași lege.

Pe de altă parte, pârâtul C.S.M. a reținut că față de soția reclamantului a început urmărirea penală pentru infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 6¹ din Legea nr. 78/2000, deși textul legal respectiv se referă la infracțiunea de cumpărare de influență. De asemenea, C.S.M. a reținut că fapta pentru care este urmărită penal soția reclamantului se

sanționează cu pedeapsa închisorii de până la 15 ani, deși o astfel de limită ar putea exista fie în cazul infracțiunii de luare de mită în formă agravată prev. de art. 257 C.pen. rap. la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cum a indicat DNA, fie pentru o infracțiune de corupție săvârșită în condițiile art. 9 din Legea nr. 78/2000.

În opinia reclamantului, Hotărârea nr. 735/6.10.2011 trebuie anulată în partea care o privește pe soția acestuia, deoarece C.S.M. a dat încuviințarea de efectuare a percheziției domiciliare pentru alte infracțiuni decât cele pentru care s-a început urmărirea penală.

Reclamantul a mai arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a dat ulterior autorizarea de realizare a percheziției pentru o altă infracțiune și pentru altă calificare (trafic de influență prev. de art. 257 C.pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000) decât cele avute în vedere de C.S.M. – secția pentru judecători.

1.3. Încuviințarea percheziției domiciliare s-a realizat exclusiv pe baza unor mijloace de probă obținute vădit ilegal, câtă vreme interceptările și înregistrările convorbirilor telefonice s-au efectuat în condițiile în care soția sa se bucura în acel timp de imunitate în ce privește corespondența sub orice formă. De asemenea, din aceeași hotărâre a C.S.M., corelată cu Rezoluția procurorului de caz din 21.12.2011, rezultă că în perioada 04.04.-05.10.2011 în cauza penală s-au efectuat doar acte premergătoare, urmărirea penală fiind începută la data de 05.10.2011. Potrivit art. 91¹ alin.1 Cod proc.pen. interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice se autorizează de judecător la cererea procurorului care efectuează sau realizează urmărirea penală. Este astfel evident că, față de soția sa, interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice s-a realizat, în pofida legii, în etapa actelor

premergătoare, anterioară începerii urmăririi penale. În același sens, a arătat reclamantul, a statuat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 962/25.06.2009, publicată Monitorul Oficial nr. 563/13.08.2009, care a arătat că dispozițiile art. 91¹ alin.1 Cod procedură penală nu permit interceptarea și înregistrarea convorbirilor în afara procesului penal, adică în faza actelor premergătoare.

1.4. Încuviințarea percheziției domiciliare s-a realizat exclusiv pe baza unor mijloace de probă care nu au fost studiate personal de membrii Secției pentru Judecători a C.S.M., aceștia mulțumindu-se cu preluarea ca fiind adevărate a afirmațiilor false ori denaturate făcute de procuror în cererea de încuviințare a percheziției, fără nicio cenzură.

Ca atare, încuviințarea percheziției nu s-a făcut în cunoștință de cauză, C.S.M. neîndeplinindu-și rolul constituțional de garant al independenței justiției și implicit de protector al unui judecător împotriva abuzurilor parchetului.

1.5. Încuviințarea percheziției domiciliare s-a realizat fără niciun fel de verificare ori cenzură din partea membrilor Secției pentru Judecători a C.S.M., ceea ce rezultă din informațiile mass-media potrivit cărora C.S.M. nu ar fi refuzat vreo cerere de încuviințare a unei percheziții domiciliare față de un magistrat. Și din acest punct de vedere reclamantul consideră că C.S.M. nu și-a îndeplinit obligația de a proteja magistrații împotriva posibilelor abuzuri, ci, dimpotrivă, și-a îndeplinit în mod formal rolul de garant al independenței justiției.

1.6. Încuviințarea percheziției domiciliare s-a realizat cu violarea art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenție, precum și a art. 100 raportat la art. 97 din Codul de procedură penală.

În opinia reclamantului, încuviințarea percheziției și posibilitatea ridicării de bunuri a constituit o ingerință în dreptul la respectarea vieții private, dreptul la respectarea domiciliului și dreptul la respectarea bunurilor, ingerință care nu este prevăzută de lege, deoarece încalcă imunitatea unui judecător al CEDO, nu este necesară într-o societate democratică și nu răspunde unei nevoi sociale imperioase, în sensul că nu reprezintă singura cale pentru atingerea scopului legitim urmărit, adică pentru înfăptuirea justiției.

Sub acest ultim aspect, din înseși dispozițiile art. 100 și art. 97 Cod procedură penală rezultă formularea de către organul judiciar mai întâi a unei cereri de predare a obiectelor sau înscrierilor ce pot servi ca mijloc de probă, percheziția putând fi solicitată doar în subsidiar, în măsura în care persoana căreia i s-a cerut predarea nu se conformează.

Or, față de soția reclamantului nu s-a formulat o solicitare în sensul art. 100 și art. 97 Cod procedură penală mai înainte de încuviințarea percheziției domiciliare.

S-a mai arătat că nu se poate susține că, încuviințând percheziția, Secția pentru Judecători a C.S.M. asigură doar protecția independenței judecătorului prin prisma verificării competenței organului care a solicitat percheziția și a respectării dispozițiilor legale privind percheziția.

De asemenea, nu se poate considera că problema violării art. 100 Cod procedură penală și a Convenției Europene a Drepturilor Omului este o chestiune de oportunitate, care vizează fondul cauzei și ar cădea în competența instanței ce soluționează propunerea de efectuare a percheziției domiciliare, întrucât acestea sunt chestiuni de legalitate.

Pârâțul C.S.M nu a depus întâmpinare față de noile motive de nelegalitate invocate de reclamant, iar în legătură cu plângerea prealabilă formulată de

reclamant, părțile au arătat că a fost soluționată de Secția pentru Judecători a C.S.M., dar nu a îmbrăcat forma unei hotărâri, rezultatul deliberărilor fiind cuprins în adresa nr. 25579/1154/2011, comunicată reclamantului.

Instanța a încuviințat în parte probele solicitate de reclamant, respectiv proba cu înscrisuri constând în documentele cu privire la efectuarea percheziției în domiciliul comun, la contestarea măsurii percheziției domiciliare, la corespondența reprezentantului Curții Europene a Drepturilor Omului cu autorități ale statului român, la dispozițiile Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la ridicarea imunității soției reclamantului și refuzului de ridicare a imunității reclamantului.

Pe de altă parte, instanța a respins ca neconcludente solicitările formulate de reclamant privind: obligarea pârâtului C.S.M. de a depune la dosar documentația care a stat la baza emiterii hotărârii contestate în speță, obligarea Direcției Naționale Anticorupție de a depune copii de pe anumite acte din dosarul nr. 82/P/2011, obligarea Înaltei Curți de Casație și Justiție de a depune copii de pe anumite înscrisuri în legătură cu același dosar penal, obligarea pârâtului C.S.M. de a răspunde la interogatoriu în legătură cu practica sa privind încuviințarea percheziției la domiciliile magistratilor, precum și în legătură cu fapte juridice și materiale concrete îndeplinite pentru emiterea actului administrativ atacat în speță și audierea în calitate de martor a procurorului Cerbu Viorel Ioan, procurorul de caz care a solicitat efectuarea percheziției.

2. Hotărârea curții de apel

Prin sentința nr. 168 din 12 aprilie 2012, Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins ca neîntemeiată cererea formulată de reclamantul C.B., în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii.

În analiza cererii, instanța de fond a avut în vedere dispozițiile art. 95 alin. 1 din Legea privind statutul judecătorilor și procurorilor nr. 303/2004, art. 42 alin. 1 din Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii nr. 317/2004, precum și art. 26¹ și art. 26² din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 326/2005 a C.S.M.

Instanța de fond a reținut că, în speța de față, s-a stabilit că hotărârea Secției pentru Judecători a C.S.M. prin care s-a încuviințat efectuarea percheziției la domiciliul comun al soților B. este un act administrativ în înțelesul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, censurabil în justiție.

De asemenea, s-a stabilit – prin respingerea excepției lipsei de interes, invocată de reprezentantul C.S.M. – că reclamantul justifică un interes în contestarea actului prin care C.S.M. a încuviințat efectuarea percheziției domiciliare, în sensul că domiciliul la care s-a efectuat percheziția aparține și reclamantului, care a trebuit să suporte pătrunderea în spațiul său privat și inviolabil a unor organe judiciare, deși nu avea legătură cu acțiunea acestora.

Prin urmare, instanța a reținut că are de analizat temeinicia cererii reclamantului, în raport de motivele de nelegalitate invocate.

Răspunzând punctual la acestea, s-a argumentat după cum urmează:

2.1. Cu privire la încălcarea inviolabilității locuinței reclamantului, de care se bucura prin prisma reglementărilor legale internaționale aplicabile în virtutea statutului său de judecător la CEDO, instanța de fond a reținut că legea impune organelor judiciare să obțină avizul C.S.M. atunci când intenționează efectuarea unei percheziții la domiciliul/asupra unui magistrat, iar o astfel de condiție în administrarea acestei probe nu poate fi impusă decât în scopul protecției

magistratului împotriva unui abuz al organelor judiciare penale.

Încuviințarea percheziției se face exclusiv în considerarea calității de magistrat a celui vizat de actul respectiv, iar C.S.M., în calitate de apărător al magistratului, are obligația de a face verificări care să îi aducă certitudinea că actele specifice procesului penal, cum este și percheziția, sunt realizate în cadrul unui proces penal, de către organe judiciare competente din punct de vedere funcțional și că persoana magistratului are legătură concretă cu procesul penal respectiv, justificându-se astfel percheziția asupra lui sau la domiciliul lui, neputându-se opune realizării percheziției pentru alte considerente decât cele care țin de statutul profesional al persoanei vizate de respectiva probă.

În speță, inviolabilitatea domiciliului soților B. este atrasă de statutul de judecător la CEDO al domnului B., iar nu de statutul de magistrat român al doamnei B..

Ca atare, C.S.M. nu doar că nu avea obligația de a verifica dacă locuința unde urmează a se realiza percheziția este inviolabilă, dar nu avea nici dreptul de a se opune realizării percheziției în caz de inviolabilitate, întrucât această restricție de pătrundere în locuință nu este legată de calitatea de judecător a doamnei B., ci de statutul civil dat de faptul că este soția domnului B. - judecător la CEDO, care se bucură de anumite privilegii și imunități ce se extind și asupra soției sale.

Prin urmare, în ce privește acest argument, instanța a apreciat că hotărârea C.S.M. – Secția pentru Judecători nu a generat vreun prejudiciu reclamantului, în sensul că nu din cauza acestui act i-a fost încălcată reclamantului inviolabilitatea domiciliului, astfel că din această perspectivă, hotărârea nu poate fi considerată nelegală.

În altă ordine de idei, instanța de fond a stabilit că nu va dezlega problema

încălării imunității reclamantului, întrucât acest aspect nu poate fi imputat hotărârii C.S.M. contestată, în opinia sa, încălcarea imunității putând fi reclamată doar față de organele judiciare care au solicitat, autorizat și efectuat percheziția, acestea fiind singurele obligate să cunoască toate împrejurările legate de persoanele și locurile vizate de acțiunile lor, pentru ca acestea să fie legale, și deci singurele care pot evalua consecințele juridice ale respectivelor acte.

Faptul că reglementările legale în materie procesual penală (Codul de procedură penală în vigoare) nu recunosc în mod direct unui terț, cum este reclamantul, dreptul de a se plânge în cadrul procesului penal împotriva actelor organelor judiciare și de a cere desființarea lor și repararea prejudiciului, nu exclude obligația Statului român, cunoscând dispozițiile art. 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ca prin organele sale judiciare penale să facă o analiză jurisdicțională asupra pretențiilor reclamantului.

În speța de față, însă, o cenzură a percheziției din alte considerente decât cele ce pot fi imputate pârâtului C.S.M. nu se poate realiza, întrucât violarea imunității nu poate fi imputată C.S.M.

2.2. În ceea ce privește faptul că C.S.M. – Secția pentru Judecători a dat încuviințarea de efectuare a percheziției pentru alte infracțiuni decât cele pentru care s-a început urmărirea penală, instanța a constatat că reclamantul, invocând nelegalitatea hotărârii C.S.M., nu se poate prevala de aspectele penale incidente și de neregularitatea actelor procesului penal, deoarece este terț față de respectivul proces penal și nu este direct afectat de încadrarea juridică dată faptelor pretins comise de soția acestuia, însă, pentru a demonstra nelegalitatea unui act administrativ, reclamantul este în drept să invoce orice argument care

poate duce la desființarea actului prin care susține că i-a fost încălcat un drept sau nesocotit un interes legitim.

Astfel, instanța de fond a reținut că argumentele invocate de reclamant tind la dovedirea faptului că prin încuviințarea percheziției într-un proces penal pornit nelegal, abuziv, în scop de șicană, de intimidare, de afectare a imparțialității judecătorului B.G.V., pârâțul C.S.M. a încălcat dreptul reclamantului la respectarea domiciliului, proprietății și vieții private în general. Din această perspectivă, instanța a apreciat că motivul nu este imposibil de invocat și poate fi examinată temeinicia lui, ținând cont de natura de act administrativ a hotărârii C.S.M.

Analizând conținutul considerentelor hotărârii C.S.M., instanța a constatat că, într-adevăr, sunt anumite inadvertențe cu privire la calificarea juridică a faptelor de care a fost acuzat judecătorul B.G.V. și cu privire la sancțiunea pe care C.S.M. a reținut-o, însă aceste neconcordanțe nu pot atrage desființarea hotărârii de încuviințare a percheziției, întrucât C.S.M. nu realizează o cenzură asupra corectitudinii riguroase a încadrării în drept pe care organele de urmărire penală o dau faptelor pretins săvârșite de magistrat, ci se mărginește în a verifica dacă există un proces penal în cadrul căruia acuzațiile de fapt au căpătat o încadrare aparent corespunzătoare în drept ca infracțiuni, că solicitarea de efectuare a percheziției este motivată de organul judiciar care a cerut-o și că, în raport de această motivare, se justifică efectuarea percheziției.

Împrejurarea că organele penale au dat o încadrare juridică greșită faptelor nu este în competența de verificare și cenzură a C.S.M., ci exclusiv în competența instanței, în cazul dispunerii trimiterii în judecată.

În ceea ce privește inconsecvența C.S.M. în expunerea faptelor și a soluției,

în sensul că, deși reține infracțiunea de trafic de influență, face referire la textul legal privitor la infracțiunea de cumpărare a influenței și la o pedeapsă străină de ambele infracțiuni (având în vedere maximul special al pedepsei, fără luarea în considerare a unor agravante, pentru că C.S.M. nu face referiri la astfel de împrejurări), instanța a reținut că acest aspect nu afectează valabilitatea hotărârii de încuviințare a percheziției din aceleași considerente, respectiv, nu rigoarea încadrării în drept a faptelor materiale este cea importantă într-o solicitare ca cea făcută de DNA, ci faptul că într-un dosar penal s-a dispus începerea urmăririi penale, iar pentru soluționarea respectivei cauze, în mod justificat, se impune efectuarea unei percheziții la domiciliul unui magistrat.

În aceste condiții, C.S.M. verifică doar formal existența aspectelor de natură penală care permit formularea unei cereri de încuviințare a efectuării percheziției.

Cu toate acestea, în opinia instanței, rolul C.S.M. nu trebuie apreciat ca unul formal, întrucât acesta trebuie să aibă convingerea că încuviințarea efectuării percheziției se cere și, respectiv, va fi dată în cadrul unui proces penal în care este implicat, într-o anumită manieră, un magistrat și că percheziția este pertinentă (are legătură cu cauza) și nu are alt scop decât să ducă la dezlegarea pricinii.

2.3. Cu privire la nelegalitatea obținerii probelor în afara cadrului unui proces penal (mai exact: înainte de începerea urmăririi penale) instanța a apreciat, raportat la argumentele anterior expuse că nu poate fi reținută.

Instanța a reiterat faptul că C.S.M. nu era obligat să verifice aspectul respectiv, iar cu privire la administrarea probelor mai înainte de începerea urmăririi penale, a subliniat faptul că C.S.M. nu are căderea de a verifica legalitatea administrării probelor în procesul penal. Indiferent că respectivele interceptări telefonice au

furnizat organelor penale indiciile săvârșirii unor fapte penale ori că au probat temeinicia unor indicii obținute din alte surse, respectiv indiferent că interceptările au fost realizate înainte ori după începerea urmăririi penale, doar instanța penală poate statua asupra legalității acestora.

În consecință, nu se poate considera că în aceste condiții C.S.M. „validează” o măsură nelegală, întrucât aparența de legalitate în ceea ce îl privește pe acesta este realizată.

2.4. Cu privire la motivul ce vizează încuviințarea percheziției domiciliare realizată exclusiv pe baza unor mijloace de probă care nu au fost studiate personal de membrii Secției pentru Judecători a C.S.M., instanța a reținut că, potrivit art. 26¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii (citat mai sus), cererile având ca obiect încuviințarea percheziției sunt însoțite de dosarul original al cauzei sau, după caz, de copia certificată a acestuia.

Prin urmare, membrii C.S.M. au putut avea acces la piesele dosarului penal și, implicit, la înregistrările convorbirilor telefonice sau la transcrierile acestora.

Însă C.S.M. nu face o evaluare a respectivelor probe ca și o instanță de judecată, competențele lui limitându-se la a stabili la nivel de aparență că procesul penal există din punct de vedere legal și că percheziția este necesară procesului penal în scopul final al aflării adevărului.

2.5. Cu privire la susținerea potrivit căreia darea încuviințării s-a făcut de către C.S.M. fără nicio verificare, instanța a reținut că afirmația este nesusținută de argumente solide.

În condițiile în care în cuprinsul Hotărârii nr. 765/2011 sunt prezentate argumentele pentru care s-a dispus încuviințarea, nu se poate susține că C.S.M. nu a verificat circumstanțele cauzei.

Cât privește faptul că, până în prezent, după cum rezultă din informațiile publice furnizate de mass media, C.S.M. nu a respins nicio cerere de încuviințare a percheziției, nu pot fi făcute aprecieri pentru alte situații decât cea în discuție și nici nu se poate considera că C.S.M. are o practică din a da încuviințări de percheziție fără a face verificările necesare pentru a se convinge că măsura solicitată se impune în mod obiectiv (în sensul că are legătură cu cauza penală).

Nu a fost primită nici susținerea potrivit căreia, membrii C.S.M. nu au exercitat nicio cenzură, pentru considerentul că o altă cenzură decât cea similară unei verificări în scopul anterior menționat nu este proprie C.S.M., care nu acționează ca o instanță investită cu verificarea legalității și temeiniciei actelor procesuale penale.

2.6. Instanța de fond a înlăturat și argumentele de nelegalitate referitoare la încuviințarea percheziției domiciliare cu încălcarea art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenție, precum și a art. 100 raportat la art. 97 din Codul de procedură penală, reținând că acest motiv nu poate fi cenzurat de instanță, întrucât, în speță, este verificată legalitatea încuviințării pe care C.S.M. a dat-o în vederea efectuării percheziției, iar nu legalitatea percheziției în sine.

Cu alte cuvinte, nu pot fi invocate în contradictoriu cu C.S.M. motive de nelegalitate a actelor procesuale și/sau procedurale penale cum este ingerința sus expusă. În privința aceasta, doar autoritățile judiciare penale pot stabili dacă percheziția a fost legal realizată și este valabilă în procesul penal, putând fi valorificată ca probă.

Curtea a apreciat că se poate verifica încălcarea Convenției și a Protocolului doar în ceea ce-l privește pe pârâțul C.S.M. și actul emis de acesta. În privința faptului că percheziția nu ar fi fost singurul

mijloc pentru atingerea scopului legitim urmărit, C.S.M. nu este ținut să verifice dacă organele judiciare au la îndemână și alte mijloace procedurale și dacă au uzat sau nu de ele în mod justificat.

Încuviințarea pentru efectuarea percheziției, dată de C.S.M. în considerarea calității de magistrat a persoanei vizate de respectiva măsură, nu absolvă organele judiciare, care au cerut, autorizat, executat și valorificat respectiva probă, de responsabilități în legătură cu percheziția.

Ca atare, atât organele de urmărire penală, cât și instanțele judecătorești, care autorizează percheziția sau care îi dau valoare probatorie în procesul penal, trebuie să verifice dacă măsura respectivă nu este invalidă ori nu a adus atingere – mai mult decât este implicit executării unor acte legale – anumitor drepturi sau interese legitime ale persoanei vizate direct de măsură ori ale altor persoane afectate colateral. Nu C.S.M. este cel care trebuie să răspundă de legalitatea măsurilor dispuse de organele judiciare penale, pentru că acesta nu are responsabilități în cadrul procedurii penale, ci doar față de magistratul supus percheziției.

Prin urmare, nici faptul că organele de urmărire penală au apreciat că trebuie realizată percheziția înainte de a solicita persoanei vizate să predea obiectele sau înscrisurilor ce pot servi ca mijloace de probă, nu poate fi argument de nelegalitate a încuviințării date de C.S.M., pentru că C.S.M. nu cenzurează maniera în care organele penale gestionează propriile dosare și apreciază că trebuie realizat probatoriul.

Contrar celor susținute de reclamant, instanța de fond a constatat că problema violării art. 100 Cod procedură penală și a Convenției Europene a Drepturilor Omului vizează în realitate cauza penală și, drept urmare, cade în competența de verificare a organelor judiciare penale, în

fața cărora trebuie invocată, însă nu ca aspect de oportunitate, ci ca aspect de legalitate a percheziției.

Concluzionând în sensul că pârâțul C.S.M. nu face verificări de legalitate și oportunitate în cadrul dosarului penal asupra probei percheziției, ci verifică existența la nivel de aparență justificată a unui dosar penal în care se impune, potrivit solicitării organelor penale și argumentelor pertinente pe care le prezintă acestea, efectuarea unei percheziții asupra unui magistrat sau la domiciliul acestuia, respectiv în sensul că încuviințarea dată de C.S.M. nu este nelegală dacă proba administrată ulterior de organele penale are vicii de legalitate în raport cu magistratul în cauză sau încalcă drepturile unui terț față de procesul penal, instanța de fond a constatat că nu sunt întrunite cerințele art. 1 alin. 1 și 2 și art. 8 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, respingând ca neîntemeiată, cererea reclamantului de anulare a Hotărârii Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii.

3. Recursul declarat de către reclamantul C.B.

Împotriva sentinței curții de apel a formulat recurs, în termen legal, reclamantul B.C., solicitând, în principal, casarea cu trimitere pentru completarea probatoriului administrat sau, în subsidiar, modificarea în tot a acesteia, cu consecința admiterii acțiunii și anulării, în parte, a actului administrativ atacat, numai în privința încuviințării percheziției la domiciliul său, nu și la domiciliul celui alt judecător național vizat.

În drept au fost invocate, sub aspectul normelor de drept procesual, dispozițiile art. 20 alin.(1) și (3) și art. 28 alin.(1) din Legea nr. 554/2004 raportate la art. 304 pct.9, art. 304¹, art. 312 alin.(1)–(3), art. 313, art. 314 și art. 315 alin.(1), toate din Codul de procedură civilă.

Criticile la adresa sentinței au fost grupate de autorul memoriului de recurs în patru motive, după cum urmează:

3.1. Hotărârea fondului încalcă normele internaționale convenționale și jurisprudențiale privind imunitatea.

În dezvoltarea acestui motiv de nelegalitate, recurentul arată că prin actul administrativ atacat i s-a violat imunitatea domiciliului de care beneficiază în virtutea calității sale de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, potrivit art. 51 din Convenția europeană a drepturilor omului, art. 40 din Statutul Consiliului European, art. 18 din Acordul general asupra privilegiilor și imunităților Consiliului European, art. 1 și 4 din Al Șaselea Protocol adițional la Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului European, art. 22 și 30 din Convenția de la Viena privind relațiile diplomatice la toate aceste tratate internaționale România fiind parte.

Autoritățile Statului Român, subliniază recurentul, au obligația respectării imunității sale, această obligație rezultând chiar din dispozițiile art. 11 din Constituție, precum și din dispozițiile art. 31 alin.(1), (2) și (5) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele.

În această privință, a mai relevat recurentul, prin Decizia din 29 noiembrie 2011, Adunarea plenară a Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat, cu autoritate de lucru judecat, că prin percheziția domiciliară a fost violată imunitatea sa și a soției, judecătoria B.G.V., respingându-i-se totodată cererea de ridicare a imunității sale pe viitor.

Conchizând, recurentul a insistat asupra împrejurării că nerecunoscându-i-se încălcarea imunității prin actul administrativ atacat, instanța de fond a pronunțat o hotărâre cu încălcarea legii, noțiune ce include normele internaționale în materie de imunitate.

3.2. Sentința nu recunoaște dreptul la respectarea domiciliului.

La acest punct, recurentul combate procedeul instanței de a distinge între actul administrativ prin care s-a încuviințat percheziția și percheziția în sine, arătând că hotărârea C.S.M. reprezintă prin ea însăși o ingerință în dreptul la respectarea domiciliului, în absența acesteia nefiind legal posibilă efectuarea percheziției domiciliare. Ca atare, insistă recurentul, actul C.S.M. trebuie să respecte toate exigențele convenționale și jurisprudențiale privind validitatea ingerinței. Reluând argumentația expusă la judecata în primă instanță, recurentul arată că intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a încălcat art. 8 par. 1 din Convenție, prin aceea că ingerința nu este prevăzută de lege și nu este necesară într-o societate democratică.

3.3. Sentința este dată cu aplicarea greșită a legii interne privind protecția magistraților împotriva abuzurilor

În esență, în cuprinsul acestui motiv, recurentul dezvoltă teza potrivit căreia verificările pe care le face C.S.M. cu privire la cererea de încuviințare a percheziției nu se pot limita la aparențe, pentru că intimatul are rolul constituțional și legal de a proteja magistrații împotriva abuzurilor și presiunilor la care ar putea fi supuși de un organ judiciar care ar dori să le influențeze activitatea. Or, numeroasele inadvertențe semnalate primei instanțe, coroborate cu practica intimatului de a nu refuza nicio solicitare de acest tip, conduc, în opinia sa, la concluzia că soției sale nu i s-a asigurat o protecție minimă împotriva abuzurilor.

3.4. Încheierea de dezbateri este nelegală, întrucât i s-au respins probele solicitate, cu excepția înscrisurilor deja depuse la dosar, punându-l pe reclamant în situația de a nu-și putea dovedi toate motivele de nelegalitate.

4. Apărările Consiliului Superior al Magistraturii

Prin întâmpinarea formulată, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a

solicitat respingerea recursului ca nefondat, reiterând considerentele esențiale ale sentinței care au reliefat legalitatea hotărârii adoptate în temeiul prevederilor art. 95 alin.(1) din Legea nr. 303/2004 și art. 42 alin.(1) din Legea nr. 317/2004.

Intimatul a arătat că în contextul normativ enunțat, Secția pentru Judecători/Procurori este abilitată a verifica dacă prin actul a cărui încuviințare se solicită se urmărește o șicanare a magistratului sau, dimpotrivă, acesta vizează înfăptuirea justiției și servește aflării adevărului.

Consiliul Superior al Magistraturii nu are obligația, se subliniază în întâmpinare, de a verifica existența imunității și a privilegiilor instituite prin actele normative de care se prevalează recurentul și nu are competența de a solicita, respectiv, obține ridicarea imunității, în conformitate cu prevederile art. 4 din Protocolul adițional nr. 6 la Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei.

Potrivit intimatului, prima instanță a stabilit judicios că doar organelor judiciare le revine obligația de a întreprinde demersurile necesare în vederea ridicării imunității de către forurile competente, și că excede așadar atribuțiilor C.S.M. analizarea aspectelor legate de imunitatea instituită prin art. 1 din Protocolul nr. 6 adițional la Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei, prin raportare la prevederile art. 30 par. 1 din Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice în favoarea doamnei judecător Bîrsan Gabriela Victoria și cu atât mai puțin, a domnului judecător Bîrsan Corneliu.

Un punct distinct al întâmpinării se referă la natura juridică a actului atacat, intimatul reiterând apărările formulate la prima instanță, în sensul că hotărârea are natura juridică a unui aviz, a unui act condiție, necesar pentru încuviințarea de către instanța competentă a măsurii

percheziției domiciliare, aviz prevăzut de lege ca o măsură de protecție a magistraților.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a mai subliniat că în Codul de procedură penală este prevăzută, în mod expres, în art. 64 alin.(2) sancțiunea aplicabilă în cazul în care sunt încălcate prevederile legale instituite pentru obținerea mijloacelor de probă, respectiv că mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal.

În sprijinul ideii exprimate anterior, C.S.M. a invocat, cu titlu de jurisprudență, sentința civilă nr. 292/19 ianuarie 2011 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, irevocabilă prin Decizia nr. 687/9 februarie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal, precum și Decizia nr. 857/20 februarie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate de recurent și a apărărilor din întâmpinare, reevaluând ansamblul probator administrat în cauză în contextul dispozițiilor art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este fondat în limitele și pentru argumentele expuse în continuare.

1. Argumente de fapt și de drept relevante

Recurentul-reclamant B.C. a investit instanța de contencios administrativ cu o acțiune judiciară al cărei obiect îl constituie anularea parțială a Hotărârii nr. 765 din 6 octombrie 2011 prin care intimatul-pârât Consiliul Superior al Magistraturii a încuviințat efectuarea percheziției domiciliare la locuința soției sale, B.G.V. și a altui magistrat.

Temeiul legal al adoptării acestei soluții, indicat chiar în dispozitivul hotărârii

atacate, l-au reprezentat dispozițiile art. 95 alin.(1) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care dispun în sensul că „Judecătorii, procurorii și magistrații asistenți pot fi percheziționați, reținuți sau arestați preventiv numai cu încuviințarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii”, precum și dispozițiile art. 42 alin.(1) din Legea nr. 317/2004 privind C.S.M., republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „Secția pentru judecători a C.S.M. încuviințează percheziția, reținerea sau arestarea preventivă a judecătorilor și magistraților asistenți”.

Necontestat, soții B. au același domiciliu, respectiv locuința unde s-a încuviințat efectuarea percheziției - prin hotărârea în discuție – măsură procesual penală adusă la îndeplinire conform procesului-verbal de efectuare a percheziției domiciliare întocmit în dosarul nr. 82/P/2011 al Secției de combatere a corupției din cadrul DNA la aceeași dată: 6 octombrie 2011 (filele 88-93, dosar fond).

În cauza de față, dreptul vătămat afirmat de către recurentul-reclamant vizează inviolabilitatea domiciliului acestuia, drept recunoscut de art. 27 din Constituție, precum și de art. 8 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, susținându-se că ingerința la care a fost supus nu îndeplinește două condiții esențiale: nu este legitimă și nici necesară într-o societate democratică.

Prima instanță, deși a reținut în esență că „percheziția și ridicarea de bunuri au constituit o ingerință în dreptul la respectarea vieții private, a domiciliului și a bunurilor reclamantului, ingerință care nu este prevăzută de lege, deoarece încalcă imunitatea reclamantului dată de statutul de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului și care nu este necesară într-o societate democratică, pentru că nu

reprezintă singura cale pentru atingerea scopului legitim urmărit, adică pentru înfăptuirea justiției (...)”, a concluzionat în sensul că răspunderea nu aparține C.S.M., ci „organelor judiciare penale (...) care au cerut, executat și valorificat respectiva probă”, iar competența tranșării litigiului ar reveni tot acestora, neputându-se reține în sarcina C.S.M. vătămarea dreptului reclamantului.

Această teză nu este împărtășită de instanța de control judiciar, care consideră că, prin soluția pronunțată, curtea de apel i-a negat reclamantului accesul la justiție, prefigurând posibilități de acțiune pe care, în realitate, acesta nu le are.

Recurentul-reclamant nu are nicio calitate în procesul penal iar legea procesual penală nu îi conferă posibilitatea de a se plânde de vătămarea suferită în cursul unei proceduri penale care nu îl vizează, în fața unei instanțe naționale.

În raport de reglementarea națională cuprinsă la art. 278 din Codul de procedură penală („Plângerea contra actelor procurorului”) care stabilește la alin.(5) că „Plângerea formulată împotriva soluției de respingere dispuse de procurorul ierarhic superior este inadmisibilă”, în cauză nu s-a susținut că recurentul-reclamant are asigurat dreptul la un recurs efectiv în sensul art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Practic, nici instanța de fond și nici intimatul-pârât C.S.M. nu au indicat care ar fi remediul procesual concret la care ar avea acces recurentul B.C. pentru restabilirea dreptului său.

De altfel, argumentându-și soluția pronunțată în acest mod, prima instanță a intrat în contradicție cu propriile considerente din încheierea de la 7 martie 2012, când, soluționând excepția inadmisibilității acțiunii dedusă din natura actului atacat, reținuse justificat că „în speță este

esențial de remarcat faptul că cel care se consideră vătămat prin încuviințarea respectivă este o persoană terță atât față de procedura penală, cât și față de actul C.S.M., și care nu ar avea altă posibilitate de a-și apăra drepturile vătămate printr-un act ca cel în discuție în speță decât calea contestației în fața instanței de contencios administrativ”, precum și că „unei astfel de persoane, care invocă dreptul la respectarea vieții private și de familie prev. de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, drept consacrat și de art. 26 alin. 1 din Constituția României, trebuie să i se recunoască dreptul de acces la o instanță prev. de art. 21 din Constituție, respectiv de art. 13 din Convenție”. Conchizând în această privință, în cuprinsul aceleiași încheierii curtea de apel a reținut că reclamantului îi sunt deplin aplicabile dispozițiile art. 8 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, potrivit cărora „Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept”.

În esență, Înalta Curte constată că problema centrală a pricinii vizează accesul la justiție al unei terțe persoane vătămate printr-un act emis de o autoritate publică în virtutea competențelor sale, persoană care nu are deschisă calea unei contestări efective în procedura penală sau altă procedură judiciară prin care să obțină anularea actului vătămător și recunoașterea dreptului încălcat.

De asemenea, în privința situației acestei persoane, fundamental diferită de a reclamantilor din cauzele în care s-au pronunțat deciziile nr. 687/9 februarie 2012 și 857/20 februarie 2012 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal, invocate de C.S.M. prin întâmpinare, nu se poate reține nici considerentul subsidiar referitor la eventuala incidență a dispozițiilor art.

18 alin.(2) din Legea nr. 554/2004, fiind necontestat că în privința recurentului-reclamant C.B., „actul final” al procedurii este chiar hotărârea atacată.

Nu în ultimul rând, Înalta Curte remarcă poziția pe care a exprimat-o însuși Consiliul Superior al Magistraturii prin Direcția legislație, documentare și contencios în cuprinsul punctului de vedere nr. 25579/1154/2011 cu privire la plângerea prealabilă formulată de recurentul-reclamant împotriva Hotărârii nr. 765/6 octombrie 2011 a Secției pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, reținându-se în mod expres că „hotărârea menționată este prin natura sa (...) un act administrativ unilateral cu caracter individual, astfel că, în aceste condiții devin incidente prevederile speciale din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ (...)” (fila 30, dosar Curtea de Apel București).

În lumina acestor considerente, Înalta Curte reține că acțiunea recurentului-reclamant B.C. este admisibilă.

Examinând fondul încălcării afirmate, instanța de control judiciar constată că recurentul ocupă funcția de judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, statut care îi conferă privilegiile și imunitățile prevăzute de Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei și de cel de-al Șaselea Protocol la acesta, inclusiv imunitatea față de anchetele penale și inviolabilitatea reședinței private a judecătorului și a soțului acestuia.

În cauză este clar că actul administrativ atacat a fost emis cu nesocotirea acestor imunități și privilegii de care se bucură recurentul, cum de altfel a statuat și Adunarea Plenară a Curții Europene a Drepturilor Omului prin Decizia din 29 noiembrie 2011, constatându-se că „percheziția efectuată la data de 6 octombrie 2011 la domiciliul domnului și doamnei B. din România a violat imunitatea judecătorului B. (...)”(pct.1).

Totodată, s-a decis în sensul că „Privilegiile și imunitățile vizate de Acordul general privind privilegiile și imunitățile Consiliului Europei și de cel de-al Șaselea Protocol la acesta, în special imunitatea față de anchetele penale și inviolabilitatea reședinței private a judecătorului și a soțului acestuia, se aplică atât judecătorului C.B., cât și soției sale, în toate statele membre ale Consiliului Europei, inclusiv în România” respingând solicitarea proprie a recurentului de ridicare a imunității (pct.3) și ridicând-o pe a soției (pct.2) „în măsura strict necesară anchetei nr. 82/P/2011 a DNA”.

În mod evident, imunitatea nu este absolută, putând fi ridicată în cazurile și condițiile prevăzute de actul care o instituie sau de lege.

De altfel, după cum rezultă din pct.2 al deciziei citate procedura ridicării imunității față de soția reclamantului a fost inițiată și finalizată, însă aceasta s-a realizat după emiterea actului administrativ analizat în cauza de față.

În aceste coordonate, Înalta Curte observă caracterul fondat al primului motiv de recurs, respectiv că sentința curții de apel a fost pronunțată cu încălcarea normelor internaționale care recunosc imunitatea judecătorului CEDO C.B. – art. 51 CEDO, art. 40 din Statutul Consiliului Europei, art. 18 din Acordul general asupra privilegiilor și imunităților Consiliului Europei, art. 1 și 4 din Al Șaselea Protocol adițional la Acordul general asupra privilegiilor și imunităților Consiliului Europei, indicate în preambulul deciziei Curții Europene a Drepturilor Omului analizate anterior – motiv care va atrage admiterea recursului și modificarea sentinței în sensul solicitat, analiza tuturor celorlalte critici devenind de prisos.

2. Temeiul legal al soluției instanței de recurs

Pentru considerentele anterior expuse, în temeiul art. 20 alin.(3) din

Legea nr. 554/2004 și art. 312 alin.(1) – (3) din Codul de procedură civilă, pentru motivul prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă se va admite recursul și se va modifica sentința, în sensul admiterii acțiunii.

În temeiul art. 18 alin.(1) din Legea nr. 554/2004 se va anula, în parte, hotărârea atacată în privința încuviințării percheziției domiciliare la locuința reclamantului C.B..

7. Repartizarea sectoarelor de activitate în parchet. Act administrativ. Trecerea, pentru bunul mers al unității, a unui procuror în sectorul judiciar, unde actele procesuale și procedurale întocmite nu necesită o verificare a legalității și temeiniciei

(Curtea de Apel Cluj - Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia civilă nr. 2270 din 18 februarie 2013, dosar nr. 4699/117/2012)

Prin sentința civilă nr. 8332/A/01.10.2012, pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 4699/117/2012, s-a admis acțiunea formulată de reclamantul C.R. în contradictoriu cu pârâtul Prim Procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, prin Parchetul Curții de Apel Cluj, și s-a dispus anularea Ordinului nr. 1246/II/05.04.2012 emis de pârât.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, prin acțiunea înregistrată sub nr. de mai sus, pe rolul Tribunalului Cluj, reclamantul C.R. a chemat în judecată pârâtul Prim Procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună anularea Ordinului prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca nr. 1246/II/7/5.04.2012 prin care au fost repartizate sectoarele de activitate în parchet și obligarea pârâtului la emiterea unui ordin de repartizare a sectoarelor de activitate prin care să fie pus în situația anterioară emiterii ordinului atacat.

În motivarea acțiunii reclamantului a arătat, în esență, că ordinul a cărui suspendare se solicită a fost emis cu nerespectarea prevederilor art. 92 alin. 5 lit. c din Ordinul nr. 529/C/21.02.2007 privind aprobarea Regulamentului de Ordine Interioară al parchetelor, mai precis schimbarea reclamantului din cadrul sectorului de supraveghere a cercetărilor penale s-a făcut împotriva voinței acestuia și fără a fi avute în vedere criteriile vizând pregătirea, specializarea și aptitudinile procurorului. A învederat reclamantul, ca încă de la venirea sa în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca și-a desfășurat activitatea în sectorul de supraveghere, exercitând supravegherea cercetărilor penale efectuate de organele de poliție din Biroul de Investigații Criminale, Serviciul de Investigare a Fraudelor-Criminalitate Financiară-Bănci. De asemenea, de aproximativ doi ani exercită supravegherea activității Serviciului de Arme, Explozivi și Substanțe Periculoase iar de opt luni activitatea Secției 4 de Poliție Cluj-Napoca.

În condițiile unui fluctuații continue de personal, caracteristică Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, o continuitate de 2-3 ani în supravegherea cercetărilor penale efectuate de structuri importante din cadrul Poliției se încadrează între măsurile de remediere propuse, prin raportul de bilanț pe anul 2011, de conducerea acestui parchet pentru înlăturarea vulnerabilităților identificate.

Arată că această activitate continuă a condus la o specializare a sa, la aprofundarea legislației în domeniu, la structurarea unor linii de acțiune eficiente pentru prevenirea infracțiunilor și pentru soluționarea cu celeritate a dosarelor penale.

În acest context, reclamantul susține ca nu există nicio justificare obiectivă pentru emiterea ordinului contestat,

efectele acestuia nefiind în măsură să servească bunei funcționari a parchetului sau poliției și nu ține seama de criteriile stabilite prin ordinul comun pentru repartizarea sectoarelor de activitate sau de preocupările conducerii parchetului, astfel cum acestea au fost evidențiate în raportul de bilanț pentru anul 2011.

În drept, s-au indicat prevederile art. 92 alin. 5 lit. a și c din Ordinul nr. 529/C/21.02.2007 privind aprobarea Regulamentului de ordine interioară al parchetelor.

Pârâtul, prin Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj, a formulat întâmpinare în cauză, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a primului-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca precum și excepția inadmisibilității acțiunii.

În motivarea excepției lipsei calității procesuale pasive, pârâtul arată că instituția prim-procurorului nu poate fi asimilată cu „o autoritate publică” în sensul art. 1 și art. 2 lit. b din Legea nr. 554/2004. Atribuțiile primului procuror sunt cele ce revin parchetului de pe lângă judecătoria, potrivit legii și ordinelor procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În conformitate cu prevederile art. 95 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, primul-procuror al parchetului de pe lângă judecătoria repartizează dosarele procurorilor din subordine, stabilind atribuțiile ce revin acestora în sectorul de urmărire penală și supraveghere sau, după caz, în sectorul judiciar. Subordonarea procurorilor este reglementată expres de art. 65 din Legea nr. 304/2004. Totodată, dispozițiile prim-procurorilor din subordine sunt, potrivit art. 64 alin. 1 din Legea nr. 304/2004, obligatorii pentru aceștia. De altfel, însăși Constituția, în art. 132, consacră principiul controlului ierarhic în ceea ce privește activitatea procurorului.

Concluzionând, pârâtul arată că prim-procurorul Parchetului de pe lângă

Judecătoria Cluj-Napoca a emis Ordinul nr. 1246/II/7/25.04.2012 în exercitarea atribuțiilor de serviciu și pentru buna desfășurare a activității parchetului.

În privința inadmisibilității acțiunii, pârâtul arată că instanța trebuie să stabilească cu precădere dacă ne aflăm în fața unui act administrativ și astfel dacă ordinul a cărui suspendare se solicită se circumscrie sferei de aplicare a Legii nr. 554/2004.

Astfel, măsurile dispuse prin ordinele procurorilor ierarhic superiori nu sunt supuse controlului instanțelor de contencios administrativ, putând fi cenzurate doar de Consiliul Superior al Magistraturii, astfel că ordinul în cauză, nefiind un act administrativ, nu poate fi cenzurat în condițiile Legii nr. 554/2004.

Tribunalul a respins excepțiile prin încheierea pronunțată în ședința publică din 15 iunie 2012.

Pe fond, tribunalul a reținut că ordinul atacat (care trecea reclamantul din sectorul „Supravegherea cercetărilor penale” în sectorul „Judiciar”) a fost emis în temeiul art. 64 alin 1 din Legea nr. 304/2004 coroborat cu art. 92 alin. 5 lit. a din Regulamentul de ordine interioară al parchetelor precum și având în vedere conținutul lucrărilor cu nr. 1240/II/6/2012, nr. 1242/III/4/2012, nr. 1244/III/4/2012.

A mai reținut că, în conformitate cu dispozițiile înscrise în articolul 132 din Constituția României și în articolul 62 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic.

Principiul controlului ierarhic diferențiază statutul procurorilor de cel al judecătorilor care, așa cum consacră dispozițiile articolului 124 alin. 3 din Constituția României, sunt independenți și se supun numai legii. Potrivit acestui principiu, Ministerul Public este conceput ca un sistem piramidal în cadrul căruia procurorii din fiecare parchet sunt

subordonați conducătorului acelui parchet, iar conducătorul unui parchet este subordonat conducătorului parchetului ierarhic superior.

Faptul că activitatea procurorului este guvernată și de principiul controlului ierarhic face ca independența acestuia să capete alte valente decât cea a judecătorului. Astfel, dispozițiile articolului 64 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, pe de o parte, dau eficiență principiului controlului ierarhic atunci când prevăd că “dispozițiile procurorului ierarhic superior date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine” iar pe de alta parte, consacră principiul independenței procurorului în soluțiile dispuse. De asemenea, o altă dimensiune a independenței procurorului este dată și de dispoziția înscrisă în articolul 67 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară care prevede că “procurorul este liber să prezinte în instanță concluziile pe care le consideră întemeiate, potrivit legii, ținând seama de probele administrate în cauză”.

A considerat tribunalul că o limitare a conceptului de independență a procurorului a fost adusă de Curtea Constituțională care, prin Decizia nr. 345/18 aprilie 2006, a admis excepția de neconstituționalitate a dispoziției înscrise în articolul 64 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 ce institua controlul judecătoresc asupra măsurii de infirmare a soluției, la cererea procurorului care a adoptat-o.

Curtea a reținut că instituirea controlului judecătoresc prevăzut de textul de lege citat contravine în mod evident dispozițiilor art. 132 din Constituția României pentru că desființează în fapt controlul ierarhic prin transferarea acestei atribuții în sarcina instanțelor, în afara competenței firești a acestora prevăzută de legislația internă și de art. 6 alin. 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Garanția prevăzută de legiuitor pentru respectarea independenței procurorului constă în posibilitatea acordată acestuia de a contesta la Consiliul Superior al Magistraturii, în cadrul procedurii de verificare a conduitei procurorilor, intervenția procurorului ierarhic superior în orice formă în efectuarea urmăririi penale, adoptarea soluției și prezentarea concluziilor în instanță.

Pe de altă parte, esența activității decizionale în cadrul parchetelor constă în actul de autoritate care, dat în scris și în conformitate cu legea, devine obligatoriu pentru procurorii din subordine. Instanța a reținut ca activitatea decizională în cadrul parchetelor se desfășoară pe două paliere, respectiv: jurisdicțional și administrativ.

Structura piramidală a Ministerului Public, consacrată de dispozițiile art. 65 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, se transpune în aria decizională de tip administrativ în obligativitatea îndeplinirii ordinelor emise de conducătorii ierarhici după cum urmează: - ordinele cu caracter intern emise de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în exercitarea atribuțiilor de conducere, coordonare și control ce-i revin în calitate de conducător al Ministerului Public, sunt obligatorii pentru toate parchetele indiferent de treapta ierarhică pe care se situează; - ordinele emise de procurorii generali și de prim-procurorii parchetelor de pe lângă tribunale în exercitarea atribuțiilor de conducere, coordonare și control sunt obligatorii pentru parchetele din raza de competență a acestora; - dispozițiile scrise, date de conducătorul parchetului în conformitate cu legea sunt obligatorii pentru procurorii din subordinea sa; - dispozițiile date în scris și în conformitate cu legea de conducătorul parchetului ierarhic superior sunt obligatorii pentru conducătorul parchetului ierarhic inferior care i se subordonează.

Ținând seama, așadar, că ne aflăm în fața unui ordin emis în vederea organizării administrative a activității parchetului, prima instanță a analizat în ce măsură ordinul contestat a fost emis în limitele atribuțiilor conferite de lege organului emitent precum și dacă acest ordin a fost emis „în conformitate cu legea”, subliniind că oportunitatea actului administrativ excede controlului jurisdicției de contencios administrativ, prin urmare nu s-au analizat și nu s-au reținut argumentele privind pretinsa stare conflictuală existentă între reclamant și primul-procuror, respectiv a celor vizând exercitarea dreptului de apreciere al pârâtului asupra unui management corespunzător al activității Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca. S-a considerat că toate aceste argumente și contraargumente, pe larg expuse atât de reclamant cât și de pârât pot face doar obiectul unei sesizări adresate Consiliului Superior al Magistraturii, intrând în sfera conceptului de independență a procurorului și vizând aspecte care țin de cariera magistratului, aspecte care se circumscriu exclusiv ariei de competență a Consiliului.

În ce privește respectarea de către emitent a atribuțiilor conferite de lege, instanța a reținut că, raportat la art. 92 alin. 5 lit. c din Ordinul Procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 529/C/2007, ordinul contestat a fost emis în limitele atribuțiilor sale de către primul-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca.

Pe de altă parte, s-a considerat că, pentru a răspunde exigențelor de legalitate, măsura repartizării procurorilor pe activități în cadrul parchetului este necesar a fi dispusă ținând seama de pregătirea, specializarea și aptitudinile procurorilor și de necesitatea bunei funcționări a parchetului, tribunalul remarcând faptul că niciunul dintre criteriile enumerate de textul legal nu au făcut obiectul analizei

pârâtului anterior emiterii ordinului contestat (pentru că nu ar rezulta nici din cuprinsul actului administrativ însuși și nici din lucrările care au pregătit măsura repartizării activității), prin urmare niciunul dintre aceste criterii nu ar fi stat la baza măsurii de repartizare a activității în cadrul parchetului.

Tribunalul a apreciat că nu este abilitat a efectua o analiză de oportunitate a actului administrativ astfel că nu va proceda la analiza criteriilor reținute de pârât în luarea măsurii sub aspectul legalității acestora, al gradului de obiectivitate raportat la modalitatea de stabilire (în sensul ca situația achitărilor a fost evidențiată exclusiv prin raportare la numărul de achitări/procuror iar nu procentual, în funcție de numărul de rechizitorii întocmite de fiecare procuror) sau al gradului de relevanță al criteriului în raport strict de măsura ce urma să fie luată (numărul de infirmări dispuse de conducerea unității de parchet în perioada 2009-2011, pentru fiecare procuror).

S-a concluzionat că Ordinul nr 1246/II/7/2012 a fost emis cu nerespectarea dispozițiilor art 92 alin 5 lit c din ordinul privind aprobarea Regulamentului de ordine interioară al parchetelor, în acesta neregăsindu-se criteriile indicate expres de legiuitor pentru un anumit tip de măsură.

În ce privește capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului la emiterea unui nou ordin de repartizare a sectoarelor de activitate prin care reclamantul să fie adus în situația anterioară emiterii ordinului contestat prima instanță a reținut că anularea unui act administrativ determină tocmai în lipsirea de efecte a actului anulat, cu efecte *ex tunc*, iar instanța de contencios administrativ nu este abilitată, însă, să pronunțe o hotărâre prin care să se substituie organului administrativ fără a încălca principiul separației puterilor în stat.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs atât pârâtul Parchetului de pe lângă

Curtea de Apel Cluj, în numele și pentru susținerea intereselor primului procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, cât și reclamantul C.R..

Prin recursul declarat, pârâtul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, în numele și pentru susținerea intereselor primului - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca a solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea sentinței recurate, admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a Primului - Procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, iar în subsidiar respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

Motivând recursul, pârâtul critică sentința atacată pentru nelegalitate și netemeinicie și netemeinică, arătând că:

1) Pentru a respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a Primului - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, instanța a interpretat eronat prevederile Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ coroborate cu dispozițiile Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată cu modificările și completările ulterioare.

2) În mod greșit, instanța a apreciat că Ordinul nr. 1246/II/P/05.04.2012, emis de primul procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, are natura unui act administrativ în sensul prevederilor Legii nr. 554 din 2004 a contenciosului administrativ și, prin urmare, a analizat temeinicia și legalitatea ordinului depășind limitele puterii judecătorești, acțiunea fiind, în esența sa, inadmisibilă.

3) Pentru a admite acțiunea, instanța a dat o interpretare greșită actului juridic dedus judecătii, respectiv Ordinul nr. 1246/11/7/2012, prin prisma prevederilor art. 92 alin. 5 lit. c din Ordinul privind aprobarea Regulamentului de ordine interioară al parchetelor și a materialelor ce au stat la baza emiterii acestuia.

4) Există o evidentă contradicție între considerente și dispozitiv. Tribunalul a hotărât admiterea acțiunii și a dispus anularea Ordinului nr. 1246/11/2012, omițând ca, prin dispozitiv, să se pronunțe cu privire la petitul 2 al acțiunii, cu toate că în considerente a motivat că acest petit este inadmisibil întrucât instanța nu se poate substitui „organului administrativ fără a încălca principiul separației puterilor în stat”.

5) Admițând acțiunea, tribunalul a acordat ceea ce nu s-a cerut întrucât ordinul emis de către pârâtul recurent viza activitatea tuturor procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, nu doar activitatea reclamantului - intimat R.C..

Motivele de recurs au fost încadrate în prevederile art. 304 pct. 4 coroborate cu pct. 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.

În motivarea recursului, s-a arătat că la baza emiterii ordinului atacat au stat: - analiza activității parchetului la acea dată, respectiv lucrările 1240/11/6/2012: referat întocmit de primul - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca cu privire la incidentele înregistrate în timpul ședinței de analiză desfășurată în data de 30.03.2012; 1242/III/4/20 12 situația achitărilor definitive pe anul 2011 întocmită de primul - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca; 1244/III/4/2012 situația infirmărilor pe anii 2009 - 2011 primul - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca.

- situația personalului la acea dată. Astfel, au fost avute în vedere rezultatele examenului de promovare în funcții de execuție, aprobarea transferului unui procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca și revenirea din concediu de maternitate a unui procuror.

Prin Ordinul nr. 1246/11/7/05.04.2012 s-a dispus repartizarea tuturor procurorilor pe sectoare de activitate. Ordinul

a fost atacat doar de reclamantul - intimat R.C..

Cu privire la primul motiv de recurs, se arată că pentru a respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a Primului - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, instanța a interpretat eronat prevederile Legea nr. 554 din 2004 a contenciosului administrativ coroborate cu dispozițiile Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată cu modificările și completările ulterioare, în sensul că potrivit art. 1 din Legea nr. 554 din 2004 a contenciosului administrativ, „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”

Recurentul a învederat tribunalului că poate avea calitatea de pârât în litigiul de contencios administrativ autoritatea publică centrală sau locală care a emis sau a adoptat ori a încheiat actul administrativ vătămător. Pentru ca funcționarul autorității publice, care a elaborat actul administrativ vătămător, să aibă calitatea de pârât este necesar ca reclamantul să solicite despăgubiri pentru paguba cauzată ori pentru întârziere, condiție imperativă ce se desprinde și din studiul *per a contrario* al dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 554 din 2004 a contenciosului administrativ.

Interpretarea sistemică a dispozițiilor Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu o analiză atentă a prevederilor art. 16 din lege, conduce în opinia recurentului la concluzia că nu primul - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca poate

avea calitate procesuală pasivă și, eventual, Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, reprezentat prin primul procuror și aceasta, întrucât, practica a statuat că, în contencios administrativ, calitatea procesuală pasivă a autorității publice nu este condiționată de personalitatea juridică a acesteia, fiind suficient să aibă organe proprii de conducere, și, esențial, să fie emitenta actului. Primul procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, care are doar atribuții de coordonare a activității unității de parchet și nu poate fi asimilat cu o "autoritate publică" în sensul art. 2 lit. b din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 95 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată, cu modificările și completările ulterioare, primul procuror al parchetului de pe lângă judecătoria repartizează dosarele procurorilor din subordine, stabilind atribuțiile ce revin acestora în sectorul de urmărire penală și supraveghere sau, după caz, în sectorul judiciar. Subordonarea procurorilor este reglementată expres de art. 65 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, dispozițiile primului procuror, date procurorilor din subordine, sunt, potrivit art. 64 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată cu modificările și completările ulterioare, obligatorii pentru aceștia. De altfel, însăși Constituția, în articolul 132, consacră principiul controlului ierarhic în ceea ce privește activitatea procurorului.

Concluzionând, primul procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca a emis Ordinul nr. 1246/11/7/25.04.2012 în exercitarea atribuțiilor de serviciu și pentru buna desfășurare a activității Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca.

Cu privire la al doilea motiv de recurs, se arată că în mod greșit, instanța a

apreciat că Ordinul nr. 1246/II/P/05.04.2012, emis de primul procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, are natura unui act administrativ în sensul prevederilor Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și, prin urmare, a analizat temeinicia și legalitatea ordinului depășind limitele puterii judecătorești, acțiunea fiind, în esența sa, inadmisibilă.

Instanța a respins excepția inadmisibilității acțiunii, excepție invocată pornind de la faptul că ordinul atacat nu are natura unui act administrativ, fiind emis de către Primul - Procuror în scopul organizării activității procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca.

Actul administrativ este definit prin art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 ca fiind actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Chiar și acceptând teoria potrivit căreia "activitatea decizională în cadrul parchetelor se desfășoară pe două paliere, respectiv: jurisdicțional și administrativ", consideră recurentul că nu se conturează argumente suficiente pentru a putea concluziona că ordinul în baza căruia procurorii sunt repartizați pe sectoare de activitate are caracterul unui administrativ, astfel cum acesta este definit de Legea contenciosului administrativ. A ataca ordinele de această natură pe calea contenciosului administrativ este o procedură novatorie și periculoasă, întrucât poate conduce la declanșarea unor probleme procedurale cu efecte asupra întregii activități a parchetelor și/sau instanțelor.

În speță, Ordinul nr. 1246/11/7/05.04.2012, a cărui anulare se solicită, este emis de către primul - procuror al

Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca în temeiul art. 64 alin. 1 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 92 alin. 5 lit. a) din Ordinul nr. 529/C din 21 februarie 2007 privind aprobarea Regulamentului de ordine interioară al parchetelor M. OF. nr. 154 din 5 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, fiind obligatoriu pentru procurorii din subordine. Nerespectarea dispozițiilor procurorului ierarhic superior constituie abatere disciplinară, potrivit art. 99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. Curtea Constituțională a antamat problematica obligativității respectării ordinului ierarhic superior în motivarea Deciziei nr. 1618/2009.

Măsurile dispuse prin ordinele procurorilor ierarhic superiori nu sunt supuse controlului instanței de contencios administrativ, pot fi cenzurate doar de Consiliul Superior al Magistraturii, recurentul citând în acest sens prevederile art. 30 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Consideră recurentul că atacarea "ordinului primului - procuror" pe calea unei acțiuni în contencios administrativ reprezintă o abordare inadecvată și novatorie a accesului la justiție, ducând la o extindere neavenită a definiției actului administrativ și la încălcarea principiului *nullum iudicium sine lege*.

Cu privire la motivul nr. 3 de recurs, recurentul arată că pentru a admite acțiunea, instanța a dat o interpretare greșită actului juridic dedus judecății, respectiv Ordinul nr. 1246/117/2012, prin prisma prevederilor art. 92 alin. 5 lit. c) din Ordinul privind aprobarea Regulamentului de ordine interioară al parchetelor și a materialele ce au stat la baza emiterii acestuia, reținând greșit că Primul - procuror nu a analizat criteriile enumerate de art. 92 alin. 5 lit. c) din Ordinul Procu-

rorului General, respectiv pregătirea, specializarea și aptitudinile procurorilor și că nu a ținut seama de necesitatea bunei pregătiri a funcționării parchetului (considerentele sintetizate se regăsesc în ultimul alineat al pag. 4 și primele paragrafele de pe pag. 5 ale sentinței); cu toate acestea, în paragraful 6 de pe pag. 5 a sentinței instanța apreciază că "nu este abilitată a efectua o analiză de oportunitate a actului administrativ".

Recurentul consideră că a administrat toate probele necesare pentru ca instanța să-și formeze convingerea că Ordinul atacat a fost emis după o temeinică analiză a tuturor criteriilor ce trebuie avute în vedere de către primul procuror pentru a repartiza procurorii pe sectoare de activitate.

Arată recurentul că prima instanță reține că "niciunul dintre criteriile enumerate de textul de lege nu au făcut obiectul analizei pârâtului anterior emiterii ordinului contestat", cu toate că s-a făcut dovada faptului că au fost analizate toate aceste criterii, astfel:

Din studiul lucrărilor nr. 1244/111/4/2012 și nr. 1242/111/4/2012, reiese că a fost analizată activitatea procurorilor, întrucât situația infirmărilor, precum și situația achitărilor, reflectă tocmai calitatea activității desfășurată de fiecare procuror în parte. Remarcăm că din situația achitărilor definitive pe anul 2011, reiese cu claritate că cele mai multe achitări s-au înregistrat în cauze soluționate de către reclamantul R.C. în perioada în care a desfășurat activitatea de supraveghere.

Pe de altă parte, din lucrarea nr. 1240/11/6/2012: referat întocmit de primul - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca cu privire la incidentele înregistrate în timpul ședinței de analiză desfășurată în data de 30.03.2012, se desprinde tocmai necesitatea luării unor măsuri pentru a repartiza corespunzător sarcinile de serviciu

ale procurorilor din subordine, pentru a înlătura orice suspiciune de ingerință în activitatea de supraveghere desfășurată de dl. procuror R.C., reclamantul - intimat din prezenta cauză, și pentru a asigura condițiile necesare eficientizării activității.

În ceea ce privește specializarea, se remarcă faptul că nu există o specializare a procurorilor pe sectoare de activitate. Specializarea magistraților este o chestiune relativă, întrucât toți procurorii depun eforturi pentru ca activitatea să fie una eficientă și calitativă. Repartizarea pe sectoare de activitate a procurorilor, în baza ordinului atacat, nu a provocat nicio perturbare a activității parchetului.

Pentru a organiza activitatea Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj Napoca, primul procuror trebuie să țină seama de specificul activității, sectoarele de activitate, mișcărilor de personal ce se prefigurează, situațiile intempestive ce pot să apară (ca de exemplu concedii medicale, concedii pentru rezolvarea unor probleme de familie), concediile de odihnă ale magistraților și alte asemenea situații.

Recurentul contestă vătămarea vreunui drept sau interes al reclamantului și dezvoltă pe larg această susținere în raport cu jurisprudența în materie.

Cu privire la cererea de apărare a reputației profesionale, pe care a reclamatul a adresat-o Consiliului Superior al Magistraturii, se arată că prin comunicatul de presă din 21 noiembrie 2012, Consiliul Superior al Magistraturii - Biroul de Informare Publică și Relații cu Mass Media și-a expus punctul de vedere și cu privire la repartizarea reclamantului - intimat la compartimentul judiciar arătând că "măsura repartizării domnului procuror C.R. la compartimentul judiciar este de ordin organizatoric, conformă cu Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, iar această măsură nu a fost de natură să influențeze procurorul în rezolvarea unui caz, astfel că indepen-

dența profesională nu este afectată. în ceea ce privește că aceasta face obiectul dosarului nr. (...)/117/2012, aflat pe rolul Tribunalului Cluj. Prin urmare, sub acest aspect, Plenul a apreciat că cererea formulată de domnul procuror C.R. nu este întemeiată."

Recurentul pârât consideră că reținerile Consiliului Superior al Magistraturii sunt de natură a ajuta la formarea convingerii instanței de control cu privire la temeinicia hotărârii recurate.

În motivarea sentinței recurate, instanța inserează aprecieri cu privire la independența procurorilor prin prisma prevederilor art. 64 și 67 alin. 2 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată cu modificările și completările ulterioare, ori prin repartizarea pe sectoare de activitate a procurorilor nu poate să aducă atingere independenței acestora. Pe de altă parte, orice atingere adusă independenței procurorilor poate fi analizată și soluționată doar de către Consiliul Superior al Magistraturii, astfel că referirile la natura activității de procuror nu sunt menite să argumenteze soluția de admitere a acțiunii în contencios administrativ.

Un alt aspect dedus judecății de către recurent vizează efectele produse de ordinul atacat, precum și efectele produse de ordinele ulterioare.

Ordinul atacat și-a produs pe deplin efectele anterior soluționării dosarului de către prima instanță, nefiind posibilă o repunere în situația anterioară.

Din cauza dinamicii problemelor de personal, în cursul anului 2012, primul - procuror a emis mai multe ordine în scopul repartizării pe sectoare de activitate.

Astfel, în perioada aprilie 2012 - decembrie 2012 s-au emis următoarele ordine:

Ordinul nr. 214/11/7/2012 din 19.01.2012 privind repartizarea sectoarelor de activitate pe procurori, Ordinul nr.

1246/11/7/2012 din 05.04.2012 privind repartizarea sectoarelor de activitate pe procurori, Ordinul nr. 1832/11/7/2012 din 18.05.2012 privind repartizarea sectoarelor de activitate pe procurori, Ordinul nr. 2500/11/7/2012 din 28.06.2012 privind repartizarea sectoarelor de activitate pe procurori, Ordinul nr. 2550/11/7/2012 din 02.07.2012 privind repartizarea sectoarelor de activitate pe procurori, Ordinul nr. 4398/11/7/2012 din 26.11.2012 privind repartizarea sectoarelor de activitate pe procurori.

În anul 2011, procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca au fost repartizați pe sectoare de activitate în temeiul Ordinului 436/11/7/2011.

Se apreciază că dacă toate actele procedurale ar fi lovite de nulitate în temeiul prevederilor art. 197 din Codul de procedură penală, consecințele ar fi greu de gestionat mai cu seamă că de la data la care Ordinul nr. 1246/11/7/05.04.2012 și-a produs efectele și până la data soluționării irevocabile a cererii de chemare în judecată ce formează obiectul prezentului dosar s-a scurs o perioadă însemnată de timp, unele dosare penale fiind, posibil, soluționate chiar definitiv.

Cu privire la motivul 4 de recurs, recurentul arată că există o evidentă contradicție între considerente și dispozitiv. Tribunalul a hotărât admiterea acțiunii și a dispus anularea Ordinului nr. 1246/II/2012, omițând ca, prin dispozitiv, să se pronunțe cu privire la petitul 2 al acțiunii, cu toate că în considerente a motivat că acest petit este inadmisibil întrucât instanța nu se poate substitui "organului administrativ fără a încălca principiul separației puterilor în stat".

Cu privire la motivul 5 de recurs, recurentul consideră că tribunalul a acordat ceea ce nu s-a cerut întrucât ordinul emis de către pârâtul recurent viza activitatea tuturor procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria

Cluj-Napoca, nu doar activitatea reclamantului - intimat R.C..

Astfel, deși Ordinul nr. 1246/11/7/05.04.2012 emis de Primul - Procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca viza activitatea tuturor procurorilor din cadrul acestei unități de parchet, acțiunea în contencios administrativă fost formulată de către un singur procuror, astfel că nu instanța nu era investită să se pronunțe cu privire la repartizarea pe sectoare de activitate a tuturor procurorilor.

Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca are în structură 25 de posturi de procuror, din care 2 posturi pentru funcții de conducere. La data promovării acțiunii, erau vacante 6 posturi de procuror cu atribuții de execuție. În consecință pentru a se stabili atribuțiile fiecărui procuror în parte, s-a avut în vedere schema de personal, volumul de activitate și analiza activității unității de parchet, prin raportare la modul de soluționare a dosarelor de către procurori.

Prin propriul recurs, reclamantul R.C. a solicitat admiterea recursului și modificarea în parte a sentinței atacate, în sensul admiterii capătului de cerere referitor la obligarea pârâtului la emiterea unui nou ordin de repartizare a sectoarelor de activitate, prin care să fie pus în situația anterioară emiterii ordinului atacat (urmând a avea în supraveghere următoarele sectoare: IPJ- SAESP, Poliția mun. Cluj-Napoca - Biroul de Investigații Criminale - violență (inclusiv minori, moravuri), furturi din buzunare, Secția 4 Poliție).

În susținerea recursului, se arată că prin sentința civilă nr. 8332/01.10.2012, Tribunalul Cluj a admis în parte acțiunea reclamantului, pe care a considerat-o admisibilă și întemeiată, dispunând anularea actului administrativ atacat și concluzionând în sensul că ordinul atacat a fost emis cu nerespectarea dispozițiilor art. 92 alin. (5) lit. c) din Ordinul nr. 529/

C/21.02.2001 privind aprobarea Regulamentului de ordine interioară al parchetelor, motiv pentru care a anulat actul administrativ.

În schimb, instanța de fond a apreciat că nu este în măsură să oblige autoritatea la emiterea unui ordin pronunțat o hotărâre prin care reclamantul să fie repus în situația anterioară emiterii ordinului atacat, întrucât, astfel, s-ar substitui organului administrativ, încălcând principiul separației puterilor în stat, aspect pe care reclamantul recurent îl critică arătând că în primul rând, reglementând contenciosul administrativ, însăși legea este cea care permite „intruziunea” instanțelor judecătorești în activitatea administrativă, prin controlul legalității actelor emise de organele autorității publice. Mai mult, în art. 18 din Legea nr. 554/2004, se arată expres faptul că instanța este abilitată să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă. În al doilea rând, simpla anulare a actului administrativ nelegal emis, deși, teoretic, produce efecte *ex tunc*, practic, se limitează la a constata o nelegalitate, fără nicio consecință practică. Aceasta deoarece, la fiecare 3-4 săptămâni, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca emite noi ordine de repartizare a sectoarelor de activitate în parchet, care, chiar dacă nu modifică niciun aspect referitoare la activitatea unui procuror, se referă și la acesta. Astfel, deși, formal, actul administrativ se intitulă „ordin”, prin intermediul lui, conducătorul parchetului arată cum se distribuie sarcinile în tot parchetul, chiar dacă schimbările privesc doar pe unul sau unii dintre procurori.

Cu privire la ceilalți procurori, însă, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca nu dispune nimic. Formal însă, este un „nou” ordin de repartizare a sectoarelor de activitate în

parchet, astfel că acesta se prevalează de acest artificiu.

Consideră că pentru o recunoaștere concretă și efectivă a încălcării legii de către un șef de parchet este nevoie ca instanța să-l oblige pe acesta să reintre în legalitate. Altminteri, accesul la justiție rămâne unul teoretic și iluzoriu dacă instanța se limitează la a constata o nelegalitate, fără nicio măsură de a o înlătura, cu consecința că prim-procurorul unui parchet poate oricând emite acte nelegale, care nu cauzează procurorului vreo pagubă iminentă pentru a se dispune suspendarea executării ordinului (după cum a considerat instanța care a respins cererea reclamantului de suspendare a executării ordinului atacat, în prezenta cauză), iar, în final, chiar dacă se va recunoaște caracterul nelegal al actului emis cu „efecte *ex tunc*”, consecința practică nu este niciuna.

Un atare punct de vedere, dincolo de împrejurarea că nu ține seama de dispozițiile legale, nu satisface așteptările rezonabile ale oricărui justițiabil de la instanțe: ordonarea unor măsuri adecvate, efective, eficiente, în cazul constatării încălcării dispozițiilor legale de către partea adversă (aflată, în plus, pe poziție de superioritate, de putere, în cazul contenciosului administrativ).

În concluzie, reclamantul a solicitat admiterea recursului și modificarea în parte a sentinței atacate în sensul admiterii capătului de cerere referitor la obligarea pârâtului la emiterea unui nou ordin de repartizare a sectoarelor de activitate, prin care să fie pus în situația anterioară emiterii ordinului atacat (urmând a avea în supraveghere următoarele sectoare: IP1- SAESP, Poliția mun. Cluj-Napoca - Biroul de Investigații Criminale - violență (inclusiv minori, moravuri), furturi din buzunare, Secția 4 Poliție).

În data de 07.02.2013, pârâtul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel

Cluj, în numele și pentru susținerea intereselor primului - procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului declarat de C.R., arătând că motivele de recurs nu sunt indicate prin corelare cu prevederile art. 304 din Codul de procedură civilă și că Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca a solicitat consilierului juridic al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj să efectueze toate diligențele pentru apărarea intereselor Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, fapt pentru care, având în vedere dispozițiile art. 65 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată cu modificările și completările ulterioare: "Conducătorul unui parchet este subordonat conducătorului parchetului ierarhic superior din aceeași circumscripție", formulează prezenta întâmpinare.

Se solicită respingerea recursului declarat de către reclamant împotriva sentinței civile nr. 8332/01.02.2012, fiind învederate următoarele:

Instanța a apreciat că Ordinul nr. 1246/II/P/05.04.2012, emis de primul procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, are natura unui act administrativ în sensul prevederilor Legii nr. 554 din 2004 a contenciosului administrativ. Prin motivele recursului declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj, în numele și pentru susținerea intereselor Primului - Procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, a fost reluată problema naturii juridice a Ordinului nr. 1246/II/P/05.04.2012, fapt pentru care nu vom dezvolta și în cuprinsul întâmpinării poziția noastră procesuală cu privire la natura ordinului.

Instanța a analizat legalitatea și temeinicia actului administrativ contestat, prin prisma prevederilor art. 92 alin. 5 lit. c din Ordinul Procurorului General al

Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 529/C/2007, considerând că pentru a răspunde exigențelor de legalitate, măsura repartizării procurorilor pe sectoare de activitate în cadrul parchetului este necesar a fi dispusă ținând seama de pregătirea, specializarea și aptitudinile procurorilor și de necesitatea bunei funcționări a parchetului.

Pe de altă parte, referindu-se la petitul doi al cererii de chemare în judecată, instanța a considerat că nu este abilitată "să pronunțe o hotărâre prin care să se substituie organului administrativ fără a încălca principiul separației puterilor în stat", iar motivarea este la adăpost de orice critică. Atât literatura de specialitate cât și practica subliniază necesitatea respectării principiului separației puterilor în stat. Prin urmare, instanța de contencios administrativ nu poate pronunța o hotărâre care să țină loc de act administrativ.

Legea contenciosului administrativ reglementează un contencios de plină jurisdicție. Prin urmare, în anumite situații, instanța are posibilitatea să oblige autoritatea pârâtă la emiterea actului solicitat de reclamant, cu un anumit conținut, în condițiile în care prin hotărârea pe care o pronunță nu aduce atingere principiului separației puterilor în stat. Astfel, instanța are posibilitatea ca prin hotărârea judecătorească să dispună măsuri cu privire la drepturi subiective, reintegrări, despăgubiri și chiar reformarea unei decizii administrative.

Analizând condiția vătămării unui drept subiectiv este evident că trebuie să ne raportăm la definiția acestuia ca drept fundamental prevăzut de Constituție sau lege, căruia i se aduce atingere printr-un act administrativ, Înalta Curte de Casație și Justiție a dat o accepțiune foarte largă conceptului de "drept", înțelegându-l ca vătămare a unor interese directe și personale. Or, în speță nu a fost vătămat niciun drept fundamental al reclamantului

- recurent, dimpotrivă, a fost reafirmat dreptul său la muncă, la desfășurarea activității de magistrat - procuror și dându-i posibilitatea procurorului - reclamant - intimat să-și valorifice cunoștințele dobândite prin activitatea de supraveghere a cercetărilor penale în susținerea cauzelor penale în fața instanțelor de judecată, ca reprezentant al Ministerului Public.

Întrucât actele administrative pot aduce vătămare atât dreptului subiectiv, cât și interesului legitim, trebuie să ne aplecăm atenția și asupra acestuia. Atât doctrina, cât și practica au fost unanime în a concluziona că interesul legitim nu poate fi confundat cu un simplu interes sau o simplă vocație. În teorie s-a concluzionat că atunci când interesul nu e sancționat de lege, rămâne un simplu interes și nu intră în sfera dreptului administrativ. Reclamantul - recurent afirmă în susținerea acțiunii sale un simplu interes de a desfășura activitatea de procuror pe sectorul de supraveghere, prin urmare, interesul exprimat nu are caracterul unui interes legitim privat astfel cum e definit de Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ lit. p) interes legitim privat - posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat;

Pentru a-și motiva soluția de admitere a acțiunii, instanța de fond reține că "activitatea decizională în cadrul parchetelor se desfășoară pe două paliere, respectiv: jurisdicțional și administrativ", aceasta fiind ideea centrală a considerentelor. Motivarea a fost pe larg combătută în dezvoltarea recursului declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj în numele și pentru interesele Primului Procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca. Pentru susținerea apărărilor, în recursul declarat de reclamant împotriva aceleiași sentințe, insistăm doar asupra consecințelor unei astfel de viziuni.

Este evident că a ataca ordinele de repartizare pe sectoare de activitate, emise de către Primul - Procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria, pe calea contenciosului administrativ este o procedură novatorie și periculoasă, întrucât poate conduce la declanșarea unor probleme procedurale cu efecte asupra întregii activități a parchetelor și/sau instanțelor. Primul - procuror al parchetului de pe lângă judecătoria repartizează procurorii pe sectoare de activitate în virtutea dispozițiilor art. 92 alin. (5) lit. c din Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, având în vedere necesitățile concrete ale unității de parchet într-o anumită perioadă de timp.

Respectând principiul separației puterilor în stat, instanța nu se poate substitui primului procuror care are atribuții organizatorice, pe de o parte și, pe de altă parte, sunt imposibil de anticipat necesitățile organizatori ce ale parchetului pe viitor, datorită mobilității magistraților - procurori.

Mai arată intimatul că ordinele prin care procurorii au fost repartizați pe sectoare de activitate în 2012 au reflectat fluctuația de personal de la nivelul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca în cursul anului 2012, exprimată și la pag. 12 a Raportului de bilanț aferent anului 2012, în care se regăsesc aprecieri cu privire la independența magistraților - procurori și măsurile luate pentru respectarea acesteia.

Nu lipsită de relevanță apare în contextul recursului declarat de către reclamantul R.C. sinteza privind achitățile înregistrate în anul 2012 la Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca. Cele mai multe achitări sunt în dosare instrumentate de către reclamantul - recurent R.C., astfel dintr-un total de 24 de achitări, 13 sunt în dosare instrumentate de către C.R., în trei situații reținându-se culpa acestuia în instrumentarea dosarelor.

În data de 18.02.2013, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul prevederilor art. 49 alin.1 și alin.3 C.p.c raportat la art. 28 alin.1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, republicată, art. 62, art. 63, art. 64, art. 65, art. 70, art. 71, art. 93, art. 131 alin. 3 și art. 132 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, a formulat, prin reprezentantul său legal - prim-adjunctul Procurorului General D.M.M., cerere de intervenție în interesul recurentului-pârât prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca.

Cererea de intervenție accesorie a fost respinsă la termenul din 18.02.2013, reținându-se că în cererea de intervenție accesorie există o motivare sub aspectul admisibilității în principiu în care, în privința condiției interesului, se menționează că „intervenientul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție justifică același interes procesual ca și recurentul-pârât”. Într-adevăr, potrivit art. 49 alin. 1 C. pr. civ., oricine are interes poate interveni într-o pricină ce se urmează între alte persoane, intervenția fiind o formă a acțiunii civile, toate condițiile de exercitare ale acesteia trebuind să fie întrunite și de către intervenție, inclusiv condiția procesuală a interesului. Este evident că în general intervenția accesorie este grefată pe un interes parțial concordant sau suprapus celui al părții în favoarea căreia se intervine, însă nu este mai puțin adevărat că între condițiile de exercitare ale acțiunii civile, în forma cererii de intervenție accesorie, trebuie să existe interesul propriu al intervenientului. Un astfel de interes, deși posibil să fi existat, nu a fost ales, explicitat, prezentat, intervenientul făcând trimitere numai la interesul recurentului, ceea ce nu a fost considerat suficient din perspectiva admisibilității cererii de intervenție.

Analizând recursurile declarate, Curtea reține următoarele:

Recursul pârâtului este fondat și urmează a fi admis. Acest recurs, al prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca a fost declarat în baza rezoluției din data de 07.12.2012 trecută pe hotărârea comunicată de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj. Ca regulă generală, în conformitate cu art. 68 alin. 1 C. pr. civ., mandatul judiciar se prezintă sub forma unui înscris sub semnătură legalizată, însă acesta este *a fortiori* valabil și ca act autentic. Art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil a abrogat Codicele civil (1864), cu excepția dispozițiilor art. 1169-1174 și 1176-1206, care au subzistat până la data intrării în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă. Art. 1171 din Codul civil anterior, în vigoare încă la momentul rezoluției prim-procurorului recurent, prevede că actul autentic este acela care s-a făcut cu solemnitățile cerute de lege, de un funcționar public, care are drept de a funcționa în locul unde actul s-a făcut.

Acțiunea se referă la întregul ordin al prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca nr. 1246/II/7/5.04.2012 prin care au fost repartizate sectoarele de activitate în parchet însă interesul reclamantului nu poate viza decât propria situație, nu și pe cea a altora, astfel încât analiza Curții se limitează numai la reclamant, pentru toți ceilalți procurori motivul respingerii acțiunii fiind circumscris conceptului de interes *in casu* al persoanei care a sesizat instanța, nefiind posibil ca drepturile sau intereselor acestor persoane, terțe față de obiectul cauzei, să fie cumva vătămate sau măcar influențate prin demersul unei persoane diferite, în speță reclamantul, care, dacă într-adevăr dorea modificarea situației lor astfel cum aceasta se reflectă în ordinul atacat, ar fi trebuit să-i cheme

nominal în proces pe fiecare, astfel încât toți aceștia să-și poată prezenta și apăra poziția.

Acest ordin nr. 1246/II/7/5.04.2012 (în care reclamantul apare repartizat în sectorul „Judiciar”, după ce anterior funcționase în sectorul „Supravegherea cercetărilor penale”) este contestat în raport, în principal, cu dispozițiile normative cuprinse în Ordinul Ministrului Justiției nr. 529/C din 21 februarie 2007 privind aprobarea Regulamentului de ordine interioară al parchetelor, respectiv prin prisma art. 92 alin. 5 lit. c) din Regulament, potrivit căruia prim procurorul parchetului repartizează, acolo unde este cazul, procurorii pe activități în cadrul parchetului, în funcție de pregătirea, specializarea și aptitudinile acestora și de necesitatea bunei funcționări a parchetului.

Aspect care a fost contestat în proces, ordinul prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca prin care au fost repartizate sectoarele de activitate în parchet este act administrativ în accepțiunea art. 2 lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care definește acest act ca fiind actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice. Pentru a statua asupra acestui caracter al ordinului, Curtea are în vedere întrunirea, în chiar ordinul atacat, a tuturor condițiilor prevăzute de acest text de lege, inclusiv aceea de a emana de la o autoritate publică. Această noțiune are înțelesul autonom prevăzut de art. 2 lit. b) din Legea nr. 554/2004, care nu se referă doar la organele unităților administrative teritoriale, ci și la orice organ de stat, al puterii publice, așa cum sunt și organele cu atribuții administrative din instanțe, parchete, justiție, cum sunt,

exempli gratia, șefii de parchete și președinții instanțelor.

Regulamentul de ordine interioară al parchetelor prevede repartizarea procurorilor pe activități în cadrul parchetului, în funcție de 1. pregătirea, specializarea și aptitudinile acestora și 2. de necesitatea bunei funcționări a parchetului. Criteriile, cumulative, nu sunt ierarhizate ca prioritate, nici ponderate, cuantificate, în importanță, textul legal lăsând astfel la aprecierea decidentului modul de combinare a lor în procesul decizional administrativ. Pe lângă acest aspect de neierarhizare a celor două criterii (unul în considerarea procurorului, persoanei, al doilea în considerarea parchetului, instituției, structurii), o altă trăsătură caracteristică care se desprinde din modul de expunere a lor în textul normativ este că ele sunt concepute în termeni largi, indicativi ai unei puteri discreționare atribuite șefului parchetului, noțiune de drept administrativ care nu înseamnă, bineînțeles, discreția din vorbirea curentă sau arbitrariul, ci se referă la faptul că autorității îi este conferită o anumită latitudine de apreciere asupra deciziei de luat, îi permite să aleagă între mai multe soluții fundamentate juridic aceea care i se pare cea mai oportună; practic, procurorii unui parchet de pe lângă judecătoria, cu competență materială foarte largă, nu pot, prin ipoteză, avea mari diferențe între gradul de îndeplinire a criteriilor legale în considerarea persoanei, și, în nici un caz, unele peste care să nu se poată trece din rațiuni instituționale, de bună funcționare a parchetului. Prin urmare, din punct de vedere al criteriilor personale, procurorii parchetului primului nivel ierarhic sunt, fără îndoială, interschimbabili din punct de vedere al celor două mari faze ale activității instituției, urmărirea penală și participarea la faza de judecată, cu atât mai mult cu cât gama de infracțiuni în competența parchetului este aceeași pentru fiecare din cele două faze.

Cenzura judiciară a unor astfel de decizii de oportunitate este restrânsă la situația în care ele ar fi abuzive, chestiune de fapt lăsată la aprecierea instanței care trebuie invocată și probată de cel care o invocă. Sub acest aspect, mai trebuie menționat că în dreptul nostru contenciosul administrativ este unul de legalitate, pentru oportunitate activitatea instanței de judecată fiind mult mai restrânsă, circumscrisă doar eventual cazurilor de abuz vădit.

Tot de principiu, motivarea actului administrativ – în sensul de explicitare a motivelor avute în vedere - poate fi făcută atât prin el însuși, în cuprinsul actului și cu ocazia emiterii sale, cât și subsecvent, fie într-o fază de contestare administrativă, fie chiar în instanța de judecată.

În contextul celor expuse și în aplicarea lor în speță, Curtea reține că tribunalul a făcut o analiză în mare corectă, care poate fi preluată *servatis servandis*, a caracteristicilor structurii și funcționării parchetelor, sesizând și elementele de diferențiere în statutul procurorilor față de cel al judecătorilor, reținându-se câmpul de aplicare al art. 132 din Constituție, art. 62 și 64 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

Tribunalul a mai reținut judicios emiterea actului în limitele puterii conferite și inadmisibilitatea antamării, în fond și în esență, chestiunilor de oportunitate în contenciosul administrativ, însă nu a remarcat explicit că buna funcționare a parchetului este elementul de oportunitate lăsat de legiuitor la latitudinea pârâtului, astfel încât acesta era dispensat de explicitarea distinctă a unor motive sub acest aspect în actul administrativ, și nu a remarcat nici referirile din operațiunile administrative prealabile actului atacat la bunul mers al unității, adică exact criteriul legal. Rămâne, așadar, de văzut în ce măsură este adevărată aserțiunea primei instanțe conform căreia elementele ce țin de persoana procurorilor (pregătirea,

specializarea și aptitudinile acestora) nu ar fi făcut obiectul analizei pârâtului anterior emiterii ordinului contestat și concluzia-consecință că aceste criterii nu s-ar fi aflat la baza măsurii de repartizare a activității în cadrul parchetului. După cum s-a arătat deja, cu titlu general, la un parchet de pe lângă judecătoria, eventualele diferențe individuale dintre procurori nu pot conduce la concluzia unei specializări stricte și înguste și a imposibilității substituirii acestora în cadrul celor două mari activități. Din această perspectivă, ordinul atacat răspunde cerințelor impuse de Regulament și lege, și nu este abuziv. În sensul că acest ordin nu este unul abuziv, Curtea reține că există o analiză a factorilor relevanți efectuată de pârât anterior emiterii actului, factori concretizați în lucrările nr. 1240/II/6/2012, nr. 1242/III/4/2012, 1244/II/4/2012, expres menționate în ordinul atacat, potrivit cărora exista la momentul ordinului atacat o problemă de achitări, înregistrându-se un număr destul de mare de achitări înregistrate de unitatea de parchet la nivelul anului 2011 și noi achitări înregistrate pe primul trimestru al anului 2012, identificându-se necesitatea luării unor măsuri pentru prevenirea creșterii acestora. S-a constatat că procurorul C.R. (care nu avea cele mai multe soluții infirmate ierarhic) înregistrează cele mai multe achitări (reclamantul 9 față de 3 următorul procuror potrivit acestui criteriu al achitărilor definitive), diferența dintre el și ceilalți procurori a fost considerată semnificativă, iar pentru normalizare s-a apreciat că se impune trecerea, pentru bunul mers al unității, procurorului reclamant în sectorul judiciar, unde actele procesuale și procedurale întocmite nu necesită o verificare a legalității și temeiniciei - reclamantului i s-a permis soluționarea dosarelor existente. Sigur, cifrele nu sunt prezentate ponderat în funcție de volumul activității, dar și cifrele, mărimile absolute, sunt importante prin ele însele,

fiind preluate ca atare inclusiv în orice analiză referitoare la unitatea de parchet. Ca atare, chiar și *prima facie*, respectiv la nivelul superficial de analiză îngăduit instanței de contencios administrativ în chestiuni de oportunitate, respectiv strict pentru identificarea unor eventuale abuzuri, se poate reține că ordinul atacat nu este abuziv, ci el corespunde scopului pentru care puterea administrativă a fost conferită emitentului și analizează obiectiv elementele pertinente.

În ceea ce privește recursul reclamantului, Curtea reține că, prin pct. 25 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, după articolul 281² C.pr.civ. a fost introdus un nou articol, respectiv articolul 281^{2a} potrivit căruia îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor potrivnice sau completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 281-281².

Din această perspectivă, soluția tribunalului a fost pronunțată numai sub un singur aspect, respectiv numai în privința primului petit, acela de anulare a ordinului atacat, dispozitivul fiind cât se poate de explicit în acest sens, pe lângă dispoziția de anulare a ordinului prim-procurorului existând și mențiunea de admitere a acțiunii, fără rezerva unei părți din acțiune. Este adevărat că în considerente tribunalul s-a referit la inadmisibilitatea petitului de emiterie a unui ordin cu repunerea reclamantului în situația anterioară, însă omisiunea de pronunțare asupra unui petit se analizează exclusiv în raport cu dispozitivul sentinței care cuprinde ceea ce s-a pronunțat.

Cu privire la omisiunea instanței de fond, din dispozitiv, reclamantul avea la îndemână calea procedurală a completării hotărârii, în temeiul art. 281² C.pr.civ., care prevede că dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau

accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara recurs împotriva acelei hotărâri. Din moment ce reclamantul nu a uzat de această cale, ci a formulat recurs pentru nepronunțare, recursul său este inadmisibil conform art. 281^{2a} C. pr. civ. și urmează a fi respins.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 312 C. pr. civ., Curtea a respins recursul reclamantului, a admis recursul pârâtului și a modificat sentința civilă atacată, în sensul respingerii acțiunii.

8. Blocarea posturilor în condițiile art. 22 din O.U.G. nr. 34/2009. Demersuri ale Curții de Apel București pentru finanțarea posturilor vacante și deblocarea celor existente, dimensionarea schemei de personal și stabilirea volumului optim de activitate. Acțiune în instanță împotriva refuzului exprimat în acest sens de Guvernul României, Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Justiției. Lipsa unui exces de putere

(Curtea de Apel Timișoara - Secția contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 121 din 26 februarie 2013, dosar nr. 3430/2/2012)

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 25.04.2012, sub nr. 3430/2/2012, reclamanta Curtea de Apel București în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Justiției, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce va fi pronunțată să dispună:

1) obligarea Guvernului României, a Ministerului Finanțelor Publice și a Ministerului Justiției să asigure finanțarea tuturor posturilor vacante din schema de personal a Curții de Apel București și a instanțelor arondate acesteia;

2) obligarea Guvernului României, a Ministerului Finanțelor Publice și a Ministerului Justiției să deblocheze toate posturile vacante existente la nivelul Curții de Apel București și al instanțelor arondate, permițând ocuparea acestora în condițiile legii;

3) obligarea Consiliului Superior al Magistraturii, a Guvernului României și a Ministerului Justiției să stabilească într-un termen rezonabil, volumul optim de activitate pe toate categoriile de personal din instanțele judecătorești la nivel național, precum și să dimensioneze schema de personal a Curții de apel București și a instanțelor arondate acesteia pe criterii obiective, în acord cu cele mai bune practici din Uniunea Europeană.

În motivare, reclamanta arată că din analiza datelor statistice rezultă faptul că, dacă în anul 1993 (când și-a reînceput activitatea Curtea de Apel București) se înregistra un volum de activitate de 3.252 dosare la o schemă de 43 de judecători, în anul 2011 volumul a fost de 56.878 dosare la o schemă de 188 judecători (din care au funcționat efectiv 158, întrucât 20 au fost detașați la alte instituții ori aflați în concedii pentru creșterea și îngrijirea copiilor ori alte concedii de lungă durată, iar 10 posturi au fost vacante).

Volumul de activitate la secțiile Curții de Apel București a crescut în perioada 1993-2011 de 17,49 ori, în vreme ce numărul de judecători din schemă a sporit doar de 4,37 ori. Prin urmare, în anul 2011 un judecător al Curții de Apel București a fost supus unui efort suplimentar de peste 4 ori mai mare decât în anul 1993.

La nivelul Curții de Apel București și al instanțelor din circumscripție se remarcă faptul că volumul de activitate în anul 2008 a crescut cu 25.561 dosare față de anul 2007, în anul 2009 a crescut cu 105.570 dosare față anul 2008, în anul 2010 a crescut cu 160.995 dosare față anul 2009, iar în anul 2011 a crescut cu

77.984 dosare față de volumul înregistrat în anul 2010. Așadar, se observă o creștere a volumului de activitate în ultimii 5 ani de la 349.318 dosare în anul 2007 la 719.428 dosare în anul 2011, adică 205,95%.

Dacă în anul 2008 a existat un număr de 294.148 dosare nou intrate și au existat în stoc un număr de 80.731 dosare, în anul 2011 s-a înregistrat un număr de 523.376 dosare, existând în stoc un număr de 196.052 dosare, constatăndu-se astfel o creștere a dosarelor nou intrate de 177,93% în anul 2011 față de anul 2008.

În acest context a fost adoptată O.U.G. nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, aprobată prin Legea nr. 227/2009.

În preambulul acestui act normativ se face vorbire, printre altele, și despre „recomandările Comisiei Europene și ale organismelor financiare internaționale, referitoare la reducerea cheltuielilor bugetare, în sensul diminuării cheltuielilor curente de administrare și alocarea cu prioritate a resurselor către proiecte cu efect multiplicator în economie, care reprezintă principalul mijloc de limitare a ritmului de scădere economică (...)”.

În temeiul art. 22 din acest act normativ a fost suspendată ocuparea prin concurs sau examen a posturilor vacante din autoritățile și instituțiile publice prevăzute la art. 21. În consecință, o parte dintre posturile vacante ale instanțelor judecătorești nu au mai fost finanțate, iar pentru cealaltă parte s-a aplicat cerința ocupării în procent de maxim 15% din totalul posturilor vacantate ulterior intrării în vigoare a acestui act normativ, ignorându-se importanța funcționarii normale a tuturor instituțiilor din sistemul de justiție și influența acestora cu privire la domeniul economico-social.

Aplicarea acestor dispoziții a perturbat și mai mult activitatea instanțelor. La

aceasta s-au adăugat pensionările masive din ultimii ani, fluctuația frecventă a personalului, numărul mare de judecători detașați în alte instituții, precum și numeroasele concedii pentru creșterea copilului până la vârsta de 2 ani ori a altor concedii de lungă durată.

Încărcătura medie pe judecător pentru secțiile Curții de Apel București a crescut de la 745 dosare în 2009, la 774 dosare în 2010 și la 880 dosare în 2011.

La Tribunalul București, dacă în 2009 s-a înregistrat o încărcătură medie/judecător de 1.114 dosare, în 2011 aceasta a fost de 1.549 dosare.

Cea mai afectată instanță la nivel național a fost Judecătoria Cornetu, care în 2009 a înregistrat o încărcătură medie/judecător de 1.019 dosare, în 2010 de 2.025 dosare, iar în 2011 de 3.010 dosare.

Reclamanta mai arată că nici la resursele financiare situația nu a fost bună, confruntându-se cu subfinanțarea. Astfel, dacă în anul 2010 Curtea de apel București și instanțele arondate au avut alocat un buget de 251.760 mii lei, în anul 2011 acesta a scăzut la 219.856 mii lei, pentru ca bugetul alocat inițial în 2012 să fie doar de 143.749 mii lei (iar după rectificare de 214.897 mii lei).

Așadar, în condițiile creșterii substanțiale a volumului de activitate, nu numai că nu s-a realizat un echilibru cu resursele umane și cele financiare, ci, dimpotrivă, posturile vacante au fost blocate, iar bugetul s-a redus.

Evident că în aceste condiții s-a ajuns la o suprasolicitare a personalului, cu efecte negative asupra stării de sănătate, sporind, totodată, riscul pronunțării unor hotărâri judecătorești greșite.

Prin numeroasele adrese formulate de către Curtea de apel București, atât către Guvernul României, cât și către Ministerul Justiției și Consiliul Superior al Magistraturii s-a adus la cunoștința acestor factori decidenți situația improprie desfășurării activității Curții de apel București și a

instanțelor arondate acesteia, situație ce este cauzată de numărul mare de posturi vacante (respectiv 180 la data de 30 martie 2012, din care 53 de posturi de judecători, 99 de posturi de personal auxiliar de specialitate, 7 posturi de funcționari publici, 5 posturi de personal contractual și 16 posturi de personal pentru serviciul de probațiune), precum și de neadaptarea schemelor de personal la evoluția volumului de activitate.

Reclamanta susține că solicitărilor sale repetate privitoare la suplimentarea numărului de posturi în acord cu evoluția volumului de muncă i s-a răspuns, invariabil, că mai întâi trebuie să ocupe posturile vacante, care însă nu pot fi ocupate fiind nefinanțate ori blocate din cauza „restricțiilor bugetare” și a incidenței regulii „1 la 7”.

În anumite situații, chiar prin lege s-au instituit derogări de la dispozițiile art. 22 din O.U.G. nr. 34/2009, cum ar fi, de exemplu, ocuparea unor posturi în învățământul superior, a posturilor vacante de specialitate juridică din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și a unor posturi pentru SRI (în domeniul securității aeronautice).

Și aceasta în condițiile în care la unele instanțe, din motive obiective, primul termen de judecată este fixat la peste un an de la data înregistrării cererii; Curtea Europeană a Drepturilor Omului a condamnat de multe ori România pentru nerespectarea duratei rezonabile a procesului, practică neunitară etc; Comisia Europeană a recomandat României, în repetate rânduri, „furnizarea de resurse suficiente pentru formarea și reorganizarea instanțelor și parchetelor” și „soluționarea dezechilibrelor legate de volumul de lucru”; implementarea noilor coduri nu a fost însoțită de măsuri corespunzătoare pentru pregătirea sistemului judiciar ș.a.

Deși în ultimele două decenii s-au cheltuit sume importante (inclusiv din

fonduri europene) pentru optimizarea funcționării justiției, din păcate până în acest moment nu a fost stabilit, cu titlu de standard național, volumul optim de activitate la instanțele judecătorești, pe toate categoriile de personal, în raport de care să se procedeze la adaptarea corespunzătoare a schemelor de personal.

Programul de normare a muncii, elaborat de către Consiliul Superior al Magistraturii, nu a fost agreat de Ministerul Justiției și se aplică doar de către unele instanțe judecătorești.

Dezechilibrul existent în prezent între volumul de activitate și resursele de care instanțele dispun efectiv constituie o vulnerabilitate de natură să îngreuească însăși independența justiției.

Necesitatea asigurării unei dimensiuni echilibrate a volumului de activitate, raportat la fiecare persoană, este semnalată la nivelul tuturor instanțelor din raza de activitate a Curții de Apel București drept o condiție ce influențează direct calitatea și celeritatea actului de justiție.

Eficiențizarea activității instanțelor depinde, în mare măsură, de îndeplinirea obligației de a dimensiona schemele de personal, atât la judecători, cât și la personalul auxiliar de specialitate și la celelalte categorii de personal, corespunzător volumului de activitate, obligație impusă de lege și asumată inclusiv prin „Strategia de Dezvoltare a Justiției ca Serviciu Public 2010-2014”.

Reclamanta arată că, în majoritatea statelor europene există un număr de 3 până la 5 personal auxiliar ce lucrează cu un judecător, în timp ce la noi raportul este la jumătatea minimului. Deși dreptul părților la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil are consacrare constituțională, în practică acest drept se lovește de impedimente care țin de volumul mare de muncă al judecătorilor, capacitatea de administrare și organizare

a activității instanțelor, modificări legislative care determină blocaje în aplicarea legilor ș.a. - după cum se arată în raportul privind starea justiției dat publicității în anul 2012.

Reclamanta mai susține că, de asemenea, studiile de impact cu privire la noile coduri arată că în lipsa suplimentării și ocupării efective a schemelor de personal este imposibilă intrarea în vigoare a Noului Cod de procedură civilă, Noului Cod penal și Noului Cod de procedură penală la datele preconizate.

În cauză au formulat întâmpinare pârâții Ministerul Justiției și Guvernul României.

Prin întâmpinare pârâțul Ministerul Justiției a solicitat respingerea acțiunii formulate de Curtea de Apel București ca neîntemeiată.

În considerentele întâmpinării se arată că acțiunea este întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, având totodată ca fundament prevederile Legii nr. 303/2004, ale Legii nr. 304/2004 precum și cele din Legea fundamentală menționate mai sus.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”

De asemenea, dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. f) din același act normativ definesc „contenciosul administrativ” ca fiind „activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a

născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim”.

Cum acțiunea nu se circumscribe prevederilor legale mai sus citate, sub aspectul obiectului acțiunii - care nu este un act administrativ sau refuzul de a soluționa o cerere, ci obligarea autorităților publice pârâte de a soluționa o cerere în sensul dorit de reclamantă, respectiv de a efectua anumite operațiuni în vederea ocupării posturilor vacante din sistem, solicită instanței să constate că acțiunea în contencios administrativ astfel cum a fost formulată este neîntemeiată, nefiind îndeplinite condițiile specifice de exercitare rezultate din dispozițiile art. 1 coroborat cu art. 8 din Legea nr. 554/2004.

Astfel, din perspectiva dispozițiilor Legii nr. 554/2004 invocate mai sus se observă că reclamanta Curtea de apel București a formulat cereri către ordonatorul principal de credite, pentru asigurarea finanțării posturilor vacante din cadrul instanței, iar la data de 20.03.2012 a formulat o plângere prealabilă cu nr. 1/4393/2012, înregistrată la Ministerul Justiției sub nr. 26435/21.03.2012.

Prin adresa nr. 3/26435/2012, Ministerul Justiției a răspuns la plângerea prealabilă, în cuprinsul adresei fiind menționate pe această cale toate demersurile efectuate în calitate de ordonator principal de credite, la Ministerul Finanțelor Publice și la Guvern, în vederea obținerii fondurilor necesare pentru ocuparea posturilor vacante din sistemul justiției.

Totodată, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. i) din Legea nr. 554/2004, prin refuzul nejustificat de a soluționa o cerere se înțelege exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim.

Definiția excesului de putere este dată de art. 2 lit. n) din Legea nr. 554/2004, constând în exercitarea dreptului de apreciere, aparținând administrației publice, prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

Prin adresa nr. 21880 din 10.01.2012 Ministerul Justiției a solicitat Guvernului suplimentarea fondurilor alocate în bugetul aprobat pentru anul 2012, cu ocazia primei rectificări bugetare, cu suma de aproximativ 88.819 mii lei în vederea ocupării celor 709 posturi nefinanțate din sistem precum și finanțarea numărului maxim de posturi finanțate până la nivelul celor aprobate prin acte normative.

De asemenea, prin adresa de răspuns către Curtea de Apel București nr. 8/9574/27.01.2012 dar și prin circulara transmisă instanțelor judecătorești nr. 108580/2012, Ministerul Justiției a arătat faptul că analiza solicitării de scoatere la concurs a posturilor vacante precum și cea de susținere a examenelor de promovare pentru toate categoriile de personal va putea fi realizată după luna august 2012, în funcție de oportunitate, impact financiar și de fondurile bugetare disponibile la acea dată.

Ca atare susține pârâtul, nu se poate considera că Ministerul Justiției, în calitatea sa de ordonator principal de credite nu și-a îndeplinit atribuțiile prevăzute de lege în ceea ce privește demersurile necesare pentru obținerea fondurilor bugetare în vederea ocupării posturilor vacante din sistemul justiției.

De altfel, cu privire la măsurile luate de Ministerul Justiției în ceea ce privește problemele de personal din cadrul Curții de Apel București, invocă nota de informare nr. 3/1993/42059/2012 întocmită de Direcția resurse umane din cadrul ministerului precum și ordine emise de ministrul justiției cuprinzând măsuri dispuse în virtutea competențelor stabilite prin dispozițiile Legii nr. 304/2004 privind

organizarea judiciară în vederea suplimentării numărului de posturi și reducerii volumului de cauze pe judecător din cadrul Curții de Apel București.

Pârâțul concluzionează că, ținând seama de dispozițiile Legii nr. 554/2004 în cauza de față, nu îi poate fi imputată pârâtei Ministerul Justiției împrejurarea că nu a procedat la comunicarea unui răspuns, în sensul pe care l-a solicitat reclamanta Curtea de Apel București, astfel încât nu se poate reține un refuz din partea autorității pârâte - Ministerul Justiției de a răspunde sau a soluționa o cerere, iar răspunsurile și întreaga corespondență cu reclamanta nu echivalează cu un refuz nejustificat, în sensul prevederilor Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Arată că în același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 2282/2011 unde s-a reținut că „în cauză reclamantului i s-a dat răspuns, iar împrejurarea că acesta este nemulțumit de răspunsul primit nu echivalează cu un refuz nejustificat de rezolvare și nici nu conferă dreptul la despăgubiri pentru repararea pagubei, conform art. I din Legea nr. 554/2004. Faptul că cererea reclamantului nu a fost soluționată în modalitatea pretinsă de acesta nu reprezintă un refuz nejustificat în sensul Legii nr. 554/2004, răspunsul neputând fi condiționat de soluționarea favorabilă a cereri reclamantului.”

Prin întâmpinare, pârâțul Guvernul României a solicitat anularea cererii ca netimbrată ori respingerea cererii formulate de reclamantă ca fiind inadmisibilă.

Prioritar, invocă excepția netimbrării acțiunii, susținând că în speță sunt aplicabile dispozițiile art. 20 alin.2 și 3 din Legea nr. 146/1997.

De asemenea pârâțul invocă excepția inadmisibilității acțiunii.

Față de inadmisibilitatea cererii de modificare a dispozițiilor O.U.G. nr. 34/2009, în sensul deblocării și finanțării

posturilor vacante din schema de personal arată că din formularea textelor art. 1 și art. 8 din Legea nr. 554/2004 rezultă că obiectul material al contenciosului administrativ trebuie să fie un act administrativ sau un refuz nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept recunoscut de lege. Însă, obiectul material al acțiunii deduse judecătii nu este un act administrativ, tipic sau atipic, cenzurabil pe calea contenciosului administrativ.

Din analiza capetelor de cerere formulate la pct. 1 și 2 prin raportare la motivele de fapt și de drept invocate rezultă că, în realitate, se solicită o modificare a prevederilor art. 22 din O.U.G. nr. 34/2009 prin care au fost dispuse măsuri pentru limitarea unor cheltuieli publice.

Astfel, partea reclamantă susține că, urmare acestor dispoziții ale ordonanței, „o parte din posturile vacante ale instanțelor judecătorești nu au mai fost finanțate, iar pentru cealaltă parte s-ar, aplicat cerința ocupării în procent de maxim 15% din totalul posturilor vacantate, ignorându-se importanța funcționării normale a tuturor instituțiilor din sistemul de justiție”.

În continuare, se mai arată că „aplicarea acestor dispoziții a perturbat și mai mult activitatea instanțelor”, însă, nemulțumirile reclamantei determinate de măsurile dispuse prin O.U.G. nr. 34/2009 și cererea de modificare a soluțiilor legislative cuprinse în acest act normativ nu pot fi examinate, respectiv dispuse în procedura specială reglementată prin Legea nr. 554/2004.

Pârâțul arată că, potrivit doctrinei și jurisprudenței, prin acțiunile în contencios administrativ pot fi valorificate numai drepturile recunoscute și ocrotite de lege, ori drepturile solicitate de partea reclamantă nu sunt prevăzute în legislația în vigoare (dimpotrivă sunt limitate temporar), astfel încât cererile acesteia nu pot fi soluționate favorabil de instanța

specializată, fără a depăși limitele puterii judecătorești și a-și aroga atribuții de legiferare.

Totodată, urmează a fi avută în vedere și semnificația dată de lege (art. 2 alin. 1 lit. c) noțiunii de act administrativ (act unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii).

Însă, în ceea ce privește ordonanțele de urgență, trebuie observat că acestea sunt adoptate de Guvernul României în baza delegării legislative consacrate de dispozițiile art. 115 din Constituție, republicată, care permit acestei autorități, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional. Fiind emise în baza relațiilor dintre Parlament și Guvern, ele nu sunt acte administrative, ci acte normative, cu putere de lege. În aceste condiții, singura autoritate care poate valida sau invalida o ordonanță a Guvernului este Parlamentul, printr-o lege de aprobare sau respingere a acesteia; instanțele de contencios administrativ nu sunt în măsură să cenzureze un asemenea act normativ și, de asemenea, în mod simetric, nu au competența de a obliga Guvernul României la emiterea unei ordonanțe de urgență în sensul solicitat de partea reclamantă.

Pârâtul susține că în speța dedusă judecătii, nu suntem în situația reglementată prin dispozițiile art. 9 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care permit formularea unei acțiuni în contencios administrativ împotriva unor ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe ale Guvernului, acțiune ce ar trebui însoțită de excepția de neconstituționalitate a respectivului act.

Pe de altă parte, solicitarea de a implica instanța de contencios administrativ în rezolvarea unui astfel de raport de conflict este, în egală măsură, și neconstituțională, nefiind admisă posibili-

tatea rezolvării conflictului de o manieră care ar presupune substituirea autorității publice.

De altfel, procedura de înfăptuire a justiției nu înseamnă imixtiunea puterii judecătorești în activitatea altor puteri statale, ci sancționarea actelor și conduitelor ilicite și corectarea acestora în spiritul și litera legii.

De asemenea, cererile de obligare a autorităților copârâte „să deblocheze toate posturile vacante existente în schema de personal și să asigure finanțarea tuturor posturilor vacante”, în condițiile în care O.U.G. nr. 34/2009 nu a fost declarată neconstituțională, nu numai că nu au suport legal, dar nu se conformează nici atribuțiilor instanței prevăzute de art. 124 alin. 1 din Constituție, de a înfăptui justiția „în numele legii”.

Instanțele judecătorești nu au competența constituțională de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală, „misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția, potrivit art. 26 alin. 1 din Legea fundamentală, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre, subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective”.

Din această perspectivă, se poate observa că pe calea contenciosului administrativ nu se poate pretinde o conduită generală din partea autorităților publice într-un domeniu de activitate, astfel cum solicită partea reclamantă. O asemenea acțiune prin care se solicită obligarea autorităților să adopte anumite acte cu caracter normativ, cu aplicabilitate generală, excede competenței generale a instanțelor judecătorești, pentru că ar însemna o imixtiune nepermisă în activitatea acestei autorități cu încălcarea principiului separației puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin.4 din Constituția României.

Totodată, precizează că dreptul de apreciere asupra oportunității emiterii

actelor administrative revine autorităților emitente, acesta fiind atributul exclusiv al acestora.

Instanțele de contencios pot analiza actul administrativ, tipic sau asimilat, prin raportare la prevederile legale cu forță juridică superioară în vigoare la momentul respectiv, fiind astfel abilitate de cenzureze legalitatea actului, iar nu oportunitatea sa.

În sensul susținerilor sale, pârâtul învederează că prin Decizia Curții Constituționale nr. 838/27.05.2009 a fost constatată existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte, stabilindu-se că în exercitarea atribuției prevăzute de art. 126 alin.3 din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 din Constituția României. Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența constituțională să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora.

De asemenea, consideră că pentru soluționarea judicioasă a cauzei, urmează a fi avute în vedere și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 901/17.06.2009 asupra conflictului juridic de natura constituțională dintre autoritatea judecătorească reprezentată de Consiliul Superior al Magistraturii, pe de o parte, și autoritatea executivă, reprezentată de Guvernul României și Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, organ de specialitate al administrației publice centrale de specialitate în subordinea Guvernului, pe de altă parte.

Pentru aceste considerente, având în vedere faptul că partea reclamantă

solicită instanței de contencios administrativ, în esență, o modificare a dispozițiilor O.U.G. nr. 34/2009, în sensul deblocării și finanțării posturilor vacante din schema de personal, prin emiterea unui act simetric, în condițiile în care Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ nu prevede posibilitatea formulării unei astfel de cereri de chemare în judecată, pârâtul solicită admiterea excepției și respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

Chiar dacă O.U.G. nr. 34/2009 nu ar fi fost aprobată anterior promovării prezentei acțiuni prin Legea nr. 227/2009, actul normativ criticat nu putea face obiectul cenzurării de către instanța de contencios administrativ, deoarece ar fi presupus substituirea puterii judecătorești în atribuțiile puterii legislative și, implicit, încălcarea separației puterilor statului.

Pârâtul reiterează faptul că, ordonanța menționată nu a fost un act administrativ, ci un act normativ cu putere de lege, adoptat de guvern în baza delegării legislative, așadar în baza relațiilor dintre Parlament și Guvern.

În speță, contrar dispozițiilor legale menționate, partea reclamantă solicită obligarea autorităților publice copârâte să deblocheze toate posturile vacante existente în schema de personal și să asigure finanțarea tuturor posturilor vacante, așadar să legifereze măsuri contrare celor stabilite prin O.U.G. nr. 34/2009.

Raportat la pretențiile concrete ale părții reclamante, se impune a fi observat că, potrivit dispozițiilor art. 138 alin.2 din Constituția României „Guvernul elaborează anual proiectul bugetului de stat și pe cel al asigurărilor sociale de stat, pe care le supune, separat, aprobării Parlamentului” iar alin.5 al aceluiași articol stabilește imperativ că nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”.

De asemenea, dispozițiile art. 1 lit. c) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea

Guvernului României și a ministerelor stabilesc că „Guvernul elaborează proiectele de lege a bugetului de stat și a bugetului asigurărilor sociale de stat și le supune spre aprobare Parlamentului, exercitându-și astfel inițiativa legislativă, conferită de dispozițiile constituționale (art. 138. art. 15).

Prevederi similare sunt cuprinse și în Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice.

Exercitarea inițiativei legislative, având ca efect juridic sesizarea Parlamentului, reflectă, în fapt, intervenția executivului în activitatea legislativului.

În ambele situații, actele emise de Guvern (proiecte de legi sau ordonanțe și ordonanțe de urgență) sunt supuse numai controlului parlamentar, fiind deci exceptate de la controlul judecătoresc, pe cale directă, reglementat de Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Analizând cu prioritate excepția netimbrării acțiunii, invocată de pârâtul Guvernul României, în conformitate cu dispozițiile art. 137 alin.1 Cod procedură civilă, care prevăd că instanța se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond, care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii, Curtea apreciază că aceasta este neîntemeiată, întrucât dovada timbrării se află la fila 137 din dosarul Curții de Apel București, reclamanta achitând taxa în cuantumul fixat de instanță.

Cât privește excepția inadmisibilității acțiunii invocată de către pârâtii Guvernul României și Ministerul Justiției, Curtea apreciază că aceasta este neîntemeiată, pentru considerentele ce urmează a fi expuse:

La dosarul cauzei au fost depuse copii ale cererilor adresate de către reclamantă pârâților Guvernul României, Consiliul Superior al Magistraturii și Ministerul Justiției (filele 48, 50 și 78), prin care aceasta a solicitat, la fel ca și în acțiunea

de față, asigurarea finanțării tuturor posturilor vacante din schema de personal a Curții de Apel București și a instanțelor arondate acesteia, deblocarea tuturor posturilor vacante existente la nivelul Curții de Apel București și al instanțelor arondate, precum și stabilirea volumului optim de activitate pe toate categoriile de personal din instanțele judecătorești la nivel național și dimensionarea schemei de personal a Curții de Apel București și a instanțelor arondate acesteia pe criterii obiective.

La solicitările menționate reclamanta a primit răspunsuri, pe care însă le-a apreciat ca fiind nefavorabile, promovând acțiunea de față. Chiar dacă în petitele acțiunii nu se solicită în mod expres anularea adreselor prin care s-a răspuns cererilor adresate autorităților pârâte, este evidentă intenția reclamantei, în condițiile în care solicitările din cererile menționate concordă cu solicitările din cadrul acțiunii.

Prin urmare, demersul judiciar al reclamantei are ca obiect contestarea refuzului de a rezolva în mod favorabil solicitările reclamantei, înscriindu-se în cerințele art. 8 alin.1 din Legea nr. 554/2004, care reglementează dreptul persoanei nemulțumite (de răspunsul primit) de a se adresa instanței de contencios administrativ.

Având în vedere considerentele enunțate, excepția inadmisibilității urmează a fi respinsă, cu consecința judecării pe fond a cauzei.

Pe fond, Curtea reține că în esență reclamanta se declară nemulțumită de modul de soluționare a cererilor sale prin care a solicitat finanțarea posturilor vacante și deblocarea celor existente, dimensionarea schemei de personal și stabilirea volumului optim de activitate, prezentând statistici din care rezultă încărcătura medie pe judecător și indici financiari și sociali, criticând totodată soluția legislativă de a fi blocate posturile vacante.

Este de necontestat că volumul de activitate al instanțelor judecătorești este în continuă creștere, așa cum sunt de necontestat și riscurile profesionale atrase de încărcătura excesivă a instanțelor judecătorești, însă blocarea posturilor menționate s-a produs printr-o normă legală, respectiv art. 22 din O.U.G. nr. 34/2009, normă a cărei constituționalitate nu a fost contestată de reclamantă în condițiile reglementate de dispozițiile art. 9 din Legea nr. 554/2004.

Întrucât până în prezent nu a fost declarată neconstituționalitatea art. 22 din O.U.G. nr. 34/2009, aceste dispoziții nu pot fi înlăturate, fiind aplicabile și în cauza de față, fără ca instanța să poată cenzura în vreun fel oportunitatea avută în vedere de legiuitor la elaborarea normei menționate.

Nici invocarea excepțiilor de la aplicarea art. 22 din O.U.G. nr. 34/2009, reglementate de aceeași ordonanță, nu poate fi acceptată ca relevantă întrucât excepțiile sunt de strictă interpretare, vizând doar situațiile avute în vedere de

legiuitor și neputând prin urmare să fie aplicate prin analogie.

Curtea constată așadar că refuzul autorităților pârâte nu se înscrie în noțiunea de „refuz nejustificat de a soluționa o cerere,” așa cum e definită de dispozițiile art. 2 lit. i din Legea nr. 554/2004, întrucât refuzul autorităților nu este bazat pe un exces de putere (definit la rândul său de dispozițiile art. 2 lit. n din Legea nr. 554/2004), ci pe o dispoziție legală încă în vigoare.

Având în vedere considerentele menționate, constatând neîntemeiată acțiunea, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004, urmează a o respinge ca atare, luând totodată act că pârâții nu au solicitat cheltuieli de judecată.

**Rubrică realizată de
judecător Paula Andrada Coțovanu,
Curtea de Apel Pitești,
Inspector, Inspekția Judiciară
și
judecător Dragoș Călin,
Curtea de Apel București**